

ZEHİR VE YEMİN KRALLIĞI

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

HOLLY RENEE

Özgürlüğüm yerine eşimi
seçerek bir pazarlık yapmıştım.

Ancak beni kaçıran veliaht prensi hafife almıştım.

Dokunuşu zehir, intikamı ölümcüldü.

Artık sahip olmadığım bir gücü arzuluyordu
ve onu elde edene kadar her parçamı feda edecekti.

Oysa ben ona ait değildim.

Kardeşine aittim.

Sonuçları ne olursa olsun,
benim için gelecek olan kardeşine...

Biri benim gücümü arzulayan, diğeri bana göz dike
iki prens arasında kaderim birbirine karışmıştı.

Ve kaybedeceklerim, hayal ettiğimden çok daha fazlaydı.

Kraliçeler arasındaki oyunda savaş kızışıyordu ve
ben onların piyonu haline gelmiştim.

Yine de hayatım için, eşim için savaşacaktım.

O da beni geri almak için krallıkları yerle bir edecekti.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ZEHİR
VE
YEMİN
KRALLIĞI

-III-

Zehir ve Yemin Krallığı
Orijinal İsmi: *A Kingdom of Venom and Vows*
Yazar: Holly Renee

Çeviri: Janset Vural
Yayına Yönetmeni: Sidem Zelal Edin
Editör: Öznur İlter
Düzeltili: İrem Şimşek
Kapak İç Çizimi: @pngfanart

Düzenleme

Ny.ozlem

1. Baskı: Aralık 2024
ISBN: 978-625-97872-9-9

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

©Holly Renee, 2023

©Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Bu kitap Two Daisy Media aracılığıyla yayınlanmıştır.

Baskı ve Cilt:
EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

Yayımlayan:
Lapis Yayıncılık
Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.
Menekşe Ap. Sitesi No:10B
Küçükçekmece/İstanbul
Sertifika No: 76985

HOLLY RENEE

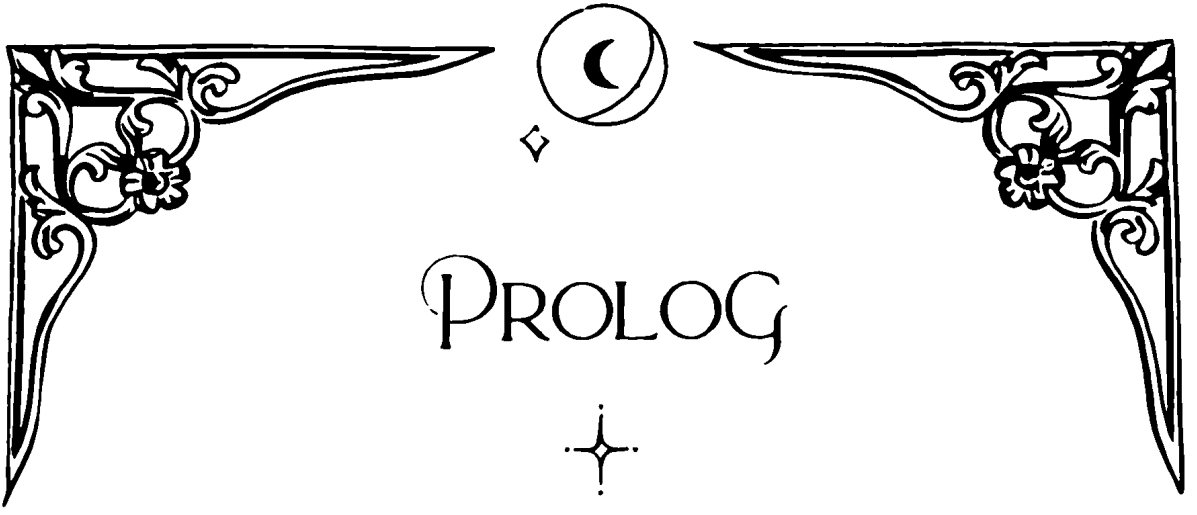
ZEHİR
VE
YEMİN
KRALLIĞI.

-III-

LAPIS

•Ninova

*Lauren için.
Bu seriye olan sevgin için teşekkür ederim.
Her zaman, Evren'in prensesi olacaksın.*

GAVRIL

Zindana doğru ilerlerken adımlarım eski, rutubet kokan kordorda yankılandı.

Burada olmak istemiyordum ama annem, onun zindanda kalması için ısrar ediyordu.

En alt basamağa indiğim anda onu hissettim. Aramızdaki bağa karşı koymam gerektiğini bilsem bile beni kendisine doğru çekiyordu.

Hücreye varır varmaz, Leda'nın parlak mavi gözleri benimkilerle buluştu. Hücrenin köşesine sinmiş, elleri kucağında titrerken onu izledim.

Cebimden zindanın anahtarlarını çıkarırken, "Nasılsın?" diye nazikçe sordum.

Gözbebekleri büyüdü, bakışları sanki bir çıkış yolu arıyormuş gibi hızla zindanın içinde gezinmeye başladı. Her hareketimde, vücudu gerilirken dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerinden buram buram korku yayılıyordu.

Bu hissedilir bir şeydi, bu kadar korktuğu için onu suçlayamazdım. Aynı zamanda, şüphe ve korkuyla içine sinmesi karşısında incinmiş hissetmekten kendimi alıkoyamadım.

Yanındaki hücreden boğuk yorgun bir ses, "Ona dokunma," diye seslendi. Onu ziyaret ettiğim her seferinde beni durdurmaya çalışan sesle aynıydı ama aldırıış etmedim.

Adara'nın babası, yakında amacına hizmet edecekti ama şimdi sırası değildi. Hücresinde geçirdiği uzun yıllar yüzünden benimle dövüşmeye bile kalkışamayacak kadar güçsüzdü.

Hepsi beni durduramayacak kadar zayıftı.

“Onu rahat bırak, yoksa ben...” diye başladı ama sözünü kestim.

“Ne yapacaksın?” diye sordum anahtarı Leda’nın hücre kapısına sokarken. “Kızını bir daha göremeden kendini bana öldürteceksin.”

Hücreye girdim, bana tehditler savurduğunu hâlâ duyabiliyor olsam da Leda’ya bakarken sesini duymazdan geldim.

Hücrenin içinde ilerleyip tam önünde diz çöktüm. Çok güzeldi. Uzun sarı saçları, annem onu bulduktan sonra bu hücrede geçirdiği birkaç yıl yüzünden parlaklığını kaybetmişti ama bu güzelliğini azaltmıyordu.

Elimi uzattığımda sanki dokunuşum onu yakmış gibi geri çekildi. Damarlarımda dolaşan yabancı güçle birlikte içimdeki öfke de büyüdü. Kontrolümü kaybetmemek için savaşıırken yumruklarım titriyordu.

“Yakında Kan Krallığı’na gideceğim.” Yumuşak bir sesle konuşurken elimi tekrar ona uzattım. Bu sefer çekip gitmesine izin vermedim. Elini elimle kavrayıp, başparmağımı solgun tenine yapışan kirin üzerinde gezdirdim. “Gitmeden önce senden beslenmeliyim.”

O lanet krallığa gitmek *zorunda* kaldığımı ona söylemedim çünkü herkesten çok güvendiğim kardeşim, gelecekteki müstakbel kraliçemle birlikte oraya kaçmıştı.

Bana ihanet etmişti ve eve dönüp Adara’yı kendi düşmanları kaçırmış gibi davranmaya çalıştığında bile bunu gözlerinde görebiliyordum.

Başından beri benim düşmanımdı.

Keşke fırsatımız varken annem onu öldürseydi. Annemin ihanetine karşılık ona verdiği ceza yeterli değildi.

Asla da olmayacaktı.

Leda’nın ağzından bir çığlık kaçarken elini elimden çekmeye çalıştı ama sıkıca tuttum. “Lütfen, yapma.”

Sözleri göğsümü sızlattı. Ölümün eşiğine gelene kadar ondan bir şey almadan krallığımın, gücümün geleceğini garanti altına almanın başka bir yolunu bulabilseydim bunu yapardım.

Ama yoktu.

Adara kehanetin anahtarıydı ve Leda'yı her şeyden, kendimden bile koruma isteğimin bunun önüne geçmesine izin veremezdim.

“Benimle kavga etme, aşkım.” Elimi kaldırıp yanağına bastırdım. Gözleri ürperirken, vücudu dokunuşumun altında titredi. Ona dokunmadan uzun süre duramazdım. “Bunun iyi olmasını sağlayacağım. Sakin ol,” diye fısıldadım, ardından dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Öpücüğüm nazik ve yalvarır gibiydi ama o karşımda metanetini korudu.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım dudaklarından uzaklaşırken.

Leda'nın kolunu kaldırdım ve küçük hançerimi yaralı tenine sapladım. Vücudu kaskatı kesilse de onu bırakmayı reddettim. Dilimi bileğinde gezdirirken, ağzımı üzerine kapatıp ondan beslenmeden önce kesikten sızan kanı dilimin ucuyla yaladığım sırada sıkıca kavradım.

Bedenindeki yaşamı acımasızca boşaltarak özünün her damlasını içime çektim. Hayatı tükenirken, içimdeki gücün arttığını hissedebiliyordum.

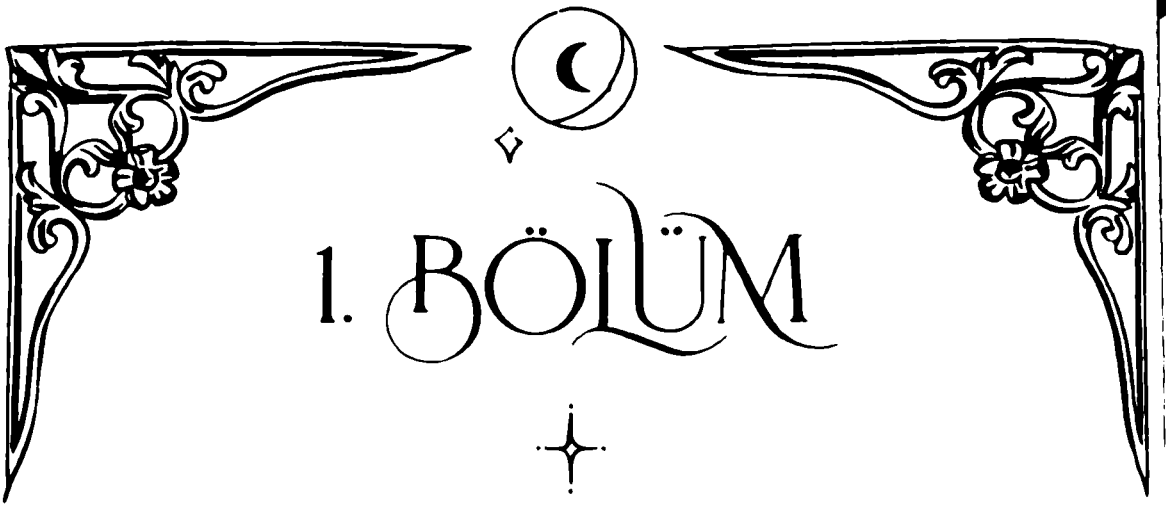
Acı içinde haykırdığında, vücudundan beslenirken onu öldürmek üzere olduğumu biliyordum.

Ama ihtiyacım olan, arzuladığım gücü elde etmenin tek yolu buydu.

Ağzımı bileğinden çektim ve elimi yaraya bastırdım. Zayıf nabızı parmaklarımın altında titriyordu.

Ölümün eşiğindeydi ama biz onu yavaş yavaş hayata döndürüyorduk. Sahip olduğu gücü talep etmeye tamamen hazır olduğum ana kadar devam etmesi gereken bir döngüydü.

Eşimi öldürerek elde edeceğim güce...

EVREN

Karınçalanma hissi bedenime orman yangını gibi yayıldı. Her sinir ucum onun enerjisiyle birlikte canlanıyor gibiydi. Varlığını, varlığımın her bir köşesinde hissediyordum.

Batan bir güneş gibi göğsümde parladığını hissedebiliyordum.

Bana büyüsünü vermişti, seçenek sunmadan zorla içime yerleştirmişti. Şimdi onu bulmak için benim çırpındığım gibi büyüsü de tenimin altında kıvrılıyor, görünmez ince bir damar misali ona ulaşmaya çalışıyordu.

Gücünün verdiği öfkeyle tenim karıncalandı. Serbest bırakılmak için çılgılık atan kafesteki bir hayvanmış gibi pençelerini geçiriyordu.

Onun büyüsüydü ama yakıcı öfkesine rağmen sanki benim de bir parçammış gibi hissediyordum. Sadece onun büyüsüyle bile eşimle aramdaki bağ hâlâ güçlüydü.

Kalbim hızla çarparken öfkem derinliklerimden fışkırıyordu.

Gücünü bana zorla vermekle kalmamış, beni onunla felç etmiş ve kardeşimin onu almasını izlemeye zorlamıştı.

Kardeşim, lanet olası eşimi almıştı.

Çenem ağrıyana kadar dişlerimi birbirine geçirirken, onunla birlikte kaybolduğu kapıya baktım. Onu krallığımın dışına taşımıştı, uzun yıllardır görmediğim türden, fedakârlık gerektiren bir büyüyle.

Savaşması neredeyse imkânsız olan bir tür büyüyle.

Ölüm büyüsü.

Öfkem ağızımda asit gibi bir tat bıraktı. Şeffaf, öfkeli ve soğuk tadı dilimde titriyordu. Kontrolsüzce içimde titreyen büyüğü kadar canlı hissettiriyordu.

Ancak bu yardımcı olan türden bir öfke değildi. Bana bir plan kurmamda yardım eden, beni onu bulacağım yerlere taşıyacak güce sahip olan türden bir öfke...

Öfkem pervasızdı. Kana susamıştı ve bunu kontrol edebileceğimden emin değildim.

Düşünmem gerekiyordu.

Siktiğimin nefesini al.

Duvara doğru bir adım geri gittim ama yığılarak düştüm ve sırtım sert taşa çarptı.

Ellerimi saçlarımda gezdirerek derin bir nefes aldım. Onu geri getirmenin bir yolunu bulmalıyım.

Yapmak zorundaydım.

Kendimi uzun süre güçlü olmaya zorlamış, çok şey görmüş ve katlanmıştım. Ancak onun üzerimde çok güçlü bir etkisi vardı. Beni çok savunmasız ve kırılgan hissettiren bir şeydi.

Yaşadığım onca yıl boyunca beni onun kadar kolay yıkabilecek hiçbir şey olmamıştı. Beni hiç tahmin etmediğim şekillerde yok etme gücüne sahipti.

Etrafımdaki ses karmaşası birbirine karışarak belli belirsiz bir yankıya dönüştü. Bağırıyor ve tartışıyorlardı ama sözleri sanki bir yastık tarafından boğuluyorlarmış gibi uzaktan geliyordu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacağını sandım. Buz gibi korkunun beni ele geçirmesini engellemek için kendimi nefes almaya zorlamak zorunda kaldım.

Umutsuzca tutunacak bir şey, beni uçurumun kenarından geri çekebilecek bir umut ipliği aradım ama tek görebildiğim onun peşimi bırakmayan, benimle alay eden yüzüydü.

Titreyen, büyüyle lekelenmiş elimi göğsüme bastırarak yavaşça ve derin nefesler almaya çalıştım.

Bana yardım edebilecek herhangi bir şey düşünmek için zihnimi zorladım ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, gözlerimi kapattığımda görebildiğim tek şey o ve bana yalvaran bakışlarıydı.

O benim eşıimdi ve ben onu hayal kırıklığına uğratmıştıım.

Her şeye rağmen beni seçmişti. Yıllar önce babasını, Kraliçe Kaida'ya teslim ettiğim gerçeğini bilmesine rağmen beni seçmişti. İkimizi birbirimize bağlayan içimdeki bağ, ayrı olmanın acısıyla gergin ve zorlanmış hissediyordu.

Ona beni seçmemesi için her türlü sebebi vermiştim ama o yine de beni seçmişti.

Onu kaybetme düşüncesiyle göğsüm dayanılmaz bir ağrıyla sıkıştı.

Ellerimi yumruk yaptığımda parmak eklemlerim bembeyazdı ve gözlerim kapanmıştı.

Arkamdaki soğuk, acımasız taşı hissettim. Ayaklarımın altındaki ağır tuğla, kaba ve yıpranmıştı. Büyük şömineden çıkan dumanın kokusu keskin, mide bulandırıcıydı. Burnumu yakarak hiçliğı doğru kıvrılıyordu. Onun gücünü tadabiliyor, sanki saldırmak için bekliyormuş gibi damarlarımdan yavaşça aktığını hissedebiliyordum.

Nefesim hızla içime girip çıkıyor, ciğerlerimi doldururken göğsümdeki sıkışma şiddetleniyordu.

Başka bir şeye odaklanmaya çalıştım ama onun dışında bir şey göremiyordum.

Sendeleyerek ilerlerken ayaklarımın altındaki zemin bulanıklaştı, kalbim boğazımda düğümlendi. Göğsüm ağırlaşp sıkışmaya devam ediyordu.

Ter, gözyaşı, kan ve acı hepsi gözlerimin önünden geçti. Hal-kım için her şeyi ve herkesi feda etmeye hazır olduğumu bana tekrardan hatırlattı. Onları güvende tutmak için her şeyimi vermiştim.

Yine de hepsi bir hiç uğruna olmuştu.

Çünkü onu korumakta başarısız olmuştum.

Öfkem büyümü körükleyerek, onun güvende olduğunu bilme arzusuyla tenimin altında titreşip onu daha da güçlendirdi.

Sıkışmaya başladığını hissettim, sanki beni boğmaya çalışıyormuş gibi göğsümü sıkıyordu, ta ki ben onu dışarı çıkarana kadar.

Onun büyüü benimkine katıldı ve beni tüketmeye, öfkemden beslenmeye başladılar.

Bana büyüünü verirken sonuçlarının ne olacağını bir an bile düşünmemişti.

Artık Adara düşmanın krallığındaydı ve gücü bende kalmıştı.

Kendini güçsüz hale getirmişti, bu yüzden ona olan öfkemi durduramıyordum.

Onun bana ait olmadığı bir dünyayı, tenini asla kendi tenimde hissedemeyeceğim ve ona asla sarılamayacağım bir dünyayı hayal etmeme izin veremezdim.

Gavril eşime elini sürmeye, onu kendisiyle geri dönmeye ikna etmeye cüret etmişti. Onu geri almak için kendi kanımdan olanı öldürebilirdim.

Onu tereddüt etmeden öldürürdüm.

Daha da güçlendiğini biliyordum. Fey Krallığı'na geri dönüp, güvende olduğundan emin olmak için Adara'yı ardımda bıraktığımda bundan şüphelenmiştim. Bu fikir şimdi çok daha saçma geliyordu.

Gavril hayatta olduğu sürece asla güvende olamayacaktı. Kehanet onun krallığımızı kurtaracağını söylüyordu ama aynı zamanda kaderini de lanetliyordu. Her zaman iki kardeş arasında kalacaktı.

O bizim umudumuzdu ama biz onun yıkımıydık.

Ancak ne bu dünyada ne de öbür dünyada, beni onu sevmekten alıkoyabilecek hiçbir güç yoktu.

Yapabilseydim, yapardım. Onun güvende olduğundan emin olmak için elimden geleni yapardım.

Sonu ne olursa olsun giderdim. Krallığım lanetlense dâhi.

Önüme bakmadan ilerlediğimde neredeyse önümde dikilen Thalia'ya çarpacaktım. O da benim kadar garip hissediyordu ama gözlerinin derinliklerinde saklanan karanlık hayaletlerin, asla anlayamayacağım bir şey olduğunu biliyordum.

“Planımız nedir?” Kollarını göğsünde kavuşturduğunda yüzünde her zaman gördüğüm o sert ifade vardı ama dudaklarındaki hafif titreme cesaretine ihanet ediyordu.

“Fey Krallığı’na gidiyorum.”

“Kardeşinin büyüü...” Sesi titrerken sözleri korku yüklüydü.

“Biliyorum.” Başımı salladım ardından Sorin’le Jorah’yı bulmak için yanından geçtim.

“Ölüm büyüü kullandı, Evren.”

“Biliyorum,” dedim kısık sesle. Ağabeyimin Adara’yı avucunun içine aldığı anda neler yapabileceğini düşünürken, kökleri derinlere inen bir korku omurgamı titretti. Adara’nın gücü dikkatimi çekti, içimde huzursuzca kıpırdanıyordu.

Gerekirse o lanet krallığı yerle bir ederdim. İçimde ona ait olan büyüü de bunu yapmaya en az benim kadar hevesliydi.

“Oraya öylece girip onu alamayız. Eğer o tür bir büyüye sahipse, gücünün neye yettiğini, ona neler yapabileceğini kim bilir?”

Kanın tadını alana kadar dilimi ısırdım. Öfkelenmek, ona beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını söylemek istedim ama içten içe Thalia’nın haklı olduğunu biliyordum.

Piçin ölüm büyüü vardı, daha önce sadece duyduğum ama hiç görmediğim bir büyüydü. Onunla savaşacak kadar güçlü olamayacağımdan endişeleniyordum.

“Ölüm büyüünü elde etmek için...” Thalia sözlerini yarıda kesti, korkusu aramızda hissediliyordu.

“Eşini öldürmek zorundaydı.” Parmaklarımı saçlarımda gezdirirken bakışlarına karşılık verdim. “İstedliğini elde etmek için bu kadar ileri gitmeyeceğini düşünmekle aptallık etmişim.”

“Bir eşi olduğunu bilmiyordum... Senin haberin var mıydı?”

“Hayır.” Başımı salladım ve kaçırmış olabileceğim herhangi bir şey için zihnimi taramaya çalıştım. “Adara’ya her zaman çok düşkünlerdi.” Bu düşünce karşısında dişlerimi sıktım. “Onun ya da Kraliçe Kaida’nın bir başkasından bahsettiğini hiç duymadım.”

Sorin bize doğru ilerlerken Thalia’nın elleri titriyordu, hareketlerini gizlemek için ellerini kalçalarına bastırdı.

“Bu...” Gözleri Thalia’dan önce bana sonra ona kaydı, bir süre daha Thalia’ya baktı. Sanki kelimelere dökemediği bir şeyi anlatmaya çalışıyormuş gibi dikkatle bakarken çenesi gerildi.

“Ölüm büyü. Biliyoruz.”

“Onunla nasıl savaşaacağız?” Sonunda Thalia’ya olan yoğun bakışlarını çekti ve elini yanındaki hançerinin kabzasına doğru hareket ettirdi. Bakışlarındaki kararlılıktan, arkadaşım ve kumandanımın da en az benim kadar Fey Krallığı’na gitmeye hazır olduğunu anladım.

Ancak Thalia haklıydı. Eğer bu konuda akıllı davranmazsak yarardan çok zararımız olurdu. Adara’nın ölümüne sebep olurduk.

Yalnızca ölüm büyü birinin ışınlanmasına izin verirdi ama aynı zamanda çok daha fazlasını da beraberinde getirirdi. Efsanede anlatıldığı gibi sonsuz bir güçtü. Bunu elde etmek için ağabeyimin neleri feda ettiğini düşündükçe içim içimi yiyordu.

Çünkü ölüm büyü yenilmez bir güç haline gelebilirdi.

Ölüm büyüünün getirisi kadar götürüsü de bir efsaneydi. Bu büyük bir güçtü ama onu talep etmeye cüret eden kişi için de büyük bir bedel vardı.

Gavril’in ödemesi gereken büyük bir bedeldi.

O bir düşmandı ama bir zamanlar benim için kardeşimden başka bir şey değildi. Göğsüm geçmiş için, şimdiyse annesinin ve babamın açgözlülüğüyle lekelenmiş olan o anılar için ağrıyordu.

O hale gelmişti. Dokunduğu her şeye kan bulaştıran mükemmel vârisleri... Krallığa yayılan bir zehirdi ve ben bu zehrin, Adara’ya dokunmasına izin vermeyi reddetmiştim.

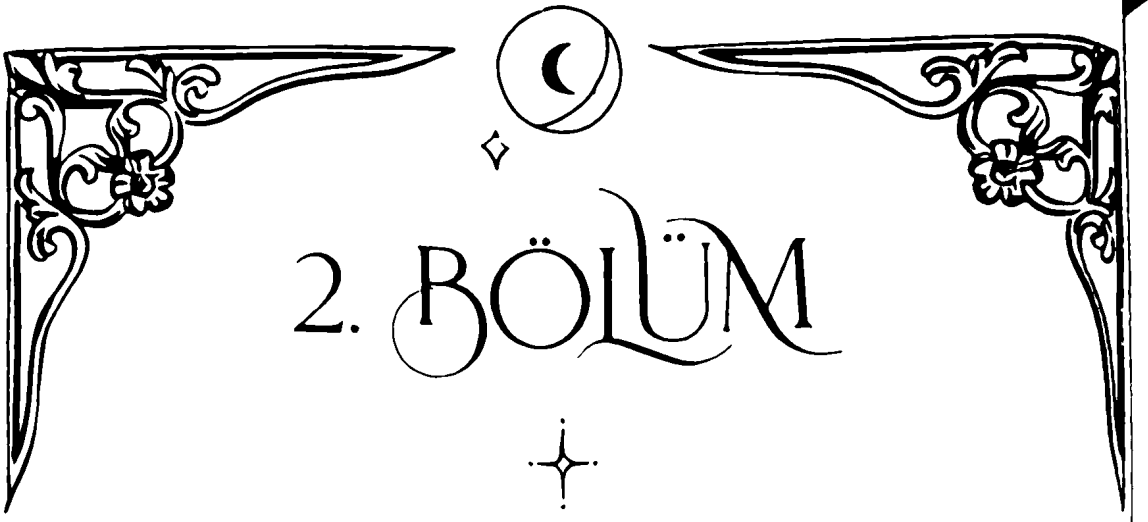
Onun tuzağına isteyerek düşmüş olsa bile. Elini sıkmış, verdiği sözü tutmuştu ve ben aptallık etmişim.

Büyü. sanki kabul etmiş gibi içimde kıpırdandığında, gözlerim arkadaşlarımla arasında gidip geldi. “Jorah’yı al ve benimle kütüphanede buluş. Ölüm büyü hakkında bulabildiğimiz her şeyi öğrenmeliyiz. Onu geri getireceğiz ama bunu körü körüne yapamayız.”

Bu sözleri söylerken bile gücüm göğsümde savaşıyordu. Bir yanımla onların haklı olduğunu biliyordu ama daha büyük bir yanımla, Adara o adamla birlikteken burada oturup bir plan yapmayı kaldıramıyordu.

Ne ben ne de onun büyü onu koruyabilmişti.

Ama onu geri getirecektik.

2. BÖLÜM

ADARA

Dengemi korumak için umutsuzca kollarımı açtığımda midem bulandı. Görüşüm bulanıklaştıkça, dünyanın renkleri etrafımda dönmeye başladı. Gözlerimi sıkarak kapattım ve bir an için her şeyin durmasını diledim. Gözlerimi tekrar açtığımda mide bulantımı bastırmaya çalışıp, nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım.

“Sakin ol, Kutsanmış. Hasta olmanı istemem.” Gavril’in elleri kollarımın etrafını demir mengeneler gibi sarmıştı. Parmak uçlarının altındaki gücünü hissedebiliyordum. Bedenim titriyor, içimde bir ateş yanarken onun tutuşuna karşı mücadele ediyordum. Tüm bedenim isyan edercesine titriyor, her parçam rahatlamak için çırpınıyordu.

Büyüm olmadan, eşim olmadan soğuk ve boştum. Evren’e tüm büyümü verdiğimde bedenim bana isyan etmişti.

Havada yoğun bir duman kokusu vardı. Etrafımıza bakarken duman kokusunu engellemek için ağızımdan nefes almaya çalıştım. Gavril bizi şehrin hemen dışındaki Fey Krallığı’na götürmüştü.

Etrafımızda üniformalarıyla dikilen muhafızların sayısı beni şoke etmişti.

Sadece beni almaya hazırlanmamışlardı. Savaşa hazırlanıyorlardı.

“Bırak beni.” Çığlık atmak istedim ama boğazım düğümlendi ve sesim fısıltıya dönüştü. Elleri tenime gömülürken görüşüm bulanıklaştı, nefes alışım hızlandı.

“Onu saraya götürüyorum.” Muhafızlardan biriyle konuşurken Gavril’in parmakları omzuma saplandığında kan çanağına

dönmüş gözlerine baktım. İçinde doğal olmayan bir güç vardı, beni izlerken gözbebekleri büyüyordu.

“Bırak beni dedim, Gavril.” Sesim kısık ve zayıftı, büyümü çağırma dürtüsü çok güçlüydü ama hiçbir şey gelmediğinde göğsümün içindeki ağrı hararetle yanmaya başladı. Yine de bu acı önemsizdi.

Asıl onu düşündükçe acım dayanılmaz bir hâl aldı.

Evren’i istiyordum. Eşimi istiyordum.

Ama her şeyden çok onun güvende olmasını istiyordum.

Babamı düşünmeye, Evren’in onun benden alınmasında oynadığı rolü düşünmeye bile izin vermiyordum.

O zamanlar bir kuklaydı, Kraliçe Kaida’nın oyununda bir piyondur ve yaptığı şeyin gerçekliği göğsümü sızlatsa da onu tanımadan önce olan bir şey için ondan nefret edemezdim.

Halkını korumak için yaptıklarından dolayı ondan nefret edemezdim.

Çünkü yaptığı her şey başkaları içindi.

Bildiğim her şeye rağmen, oynadığı role rağmen kendimi onu sevmekten alıkoymak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Gavril’in eli kolumda sıkıştığında tenim adeta yandı, ona bakarken dişlerimi sıktım.

“Gidelim, Yıldızların Kutsadığı.”

Yıldızların Kutsadığı. Korkak herif adımı bile söyleyemiyordu.

Arkasından gitmekten başka çarem kalmayana kadar beni ileri doğru itti. O beni çekerken ayaklarımın üzerinde tökezledim. Yorgundum, bu his iliklerime kadar işliyordu ama bunu ona söylemeye cesaret edemedim. Bunun yerine, nefret ettiğim saraya, Evren’de teselli bulduğum saraya yaklaşırken önüme baktım ve onlardan birinin bile zayıflığını görmesine izin vermemeye çalıştım.

Kaleye ulaştığımızda muhafızlar yolumdan çekilmeye dikkat ederek ayrıldılar. Onların hainlik ve ihanet hakkında fısıldaşmalarını duydum, küçümsemelerini hissettim. Bu, Evren’in gücü ondan akarken olduğu kadar belirgin bir şekilde dışa vuruluyordu.

Ben hepsinin istediği, ihtiyaç duyduğu ama aynı zamanda nefret ettiği Yıldızların Kutsadığı'ydım.

Beni kurtarıcıları sanıyorlardı ama öyle bir şey olmayacaktı.

Ben onların yıkımı olacaktım.

Onların huzurunda bakışlarımı kaçırmak istemediğim için çenemi kaldırdım. Gavril'in kolumu sıkıca kavrayan parmak eklem-leri beyazlaştı, ardından beni kendine doğru çekti. Burun delikleri genişlediğinde geri çekildim. Elleri bana karşı acımasızdı, yürürken çenesi kasılmıştı.

Öfkesi çok güçlü bir etkendi ve beni bırakmasını ne kadar istesem de kızgınlığı yüzünden gözü dönebilirdi.

Gerçekten ona ait olduğumu düşünüyordu ve Evren'in bana dokunması, onun yerine kardeşini seçtiğim düşünceyi öfkelerini kö-rüklüyordu.

Kapıyı iterek geçtik ve sarayın boğucu sıcağında nefes almak zorunda kalana kadar beni ileri doğru sürükledi. Bir ömür geçmiş gibi gelen, daha önce kaçmaya çalıştığım arka girişten girmiştik. Önümüzde uzanan kapılara baktım.

Eski yatak odam sağ taraftaydı.

Kapı sıkıca kapalıydı. O kapının ardında hiçbir zaman rahat hissetmemiş olsam da şimdi her parçam oraya kaçmak için can atıyordu.

Gavril bakışlarımı takip ettiğinde dudaklarından karanlık bir kahkaha döküldü. "Gerçekten de ağabeyimin seni fahişesi olarak becerdiği odaya geri dönmene izin vereceğimi mi düşünüyorsun?" Parmakları daha sert bir şekilde tenime saplandığında acıdan aç-lamamak için dudağımı ısırđım. "Yanımda kalacaksın, gözüm hep üzerinde olacak. Yakında müstakbel karımı istediğim zaman bece-rebileceğim bir yerde olacaksın."

Beni yatak odasının kapısının yanındaki duvara, bir zamanlar Evren'in beni tuttuğu yere doğru itti. Elini havaya kaldırdığında karnıma amansız bir ağrı saplandı.

Parmaklarını nazikçe çeneme bastırırken beni hâlâ esir tutan diğer eliyle tezatlık oluşturuyordu. Teni benimkiyle temas ettiğin-de irkildim.

“Çok hassassın.” Bakışları dudaklarıma kaydığında ağzıma dolan safrayı yutmaya çalışarak başımı başka yöne çevirdim. “Kardeşimin senin için her şeyi riske atmaya bu kadar istekli olmasına şaşmamalı. Eğer dövüştüğünün yarısı kadar iyi sevişirsen, ikimiz de olduğumuzdan çok daha mutlu oluruz.”

Elini yüzümden uzaklaştırmak için sertçe geri çekildim ve karanlık bakışlarını öfkenin doldurmasını izledim. Ancak korkudan kekelememe neden olan şey gözbebeklerinin etrafındaki ince kırmızı halkaydı.

“Seninle asla yatmayacağım.” Sözlerim güçlü ve kendinden emindi ama Gavril’in dudaklarında zalim bir gülümsemeye sebep olmaktan başka bir işe yaramamıştı.

“Ah, sanırım yatacaksın.” Elini kaldırdı ve beni kendisine bakmaya zorlarken parmaklarını tekrar çeneme bastırdı. Bir dakika önce üstümde kullandığı yumuşaklıktan eser yoktu. “Ne de olsa kardeşim tarafından becerilmekten zevk aldın ve doğru şekilde ikna ediliyorsan eminim benimle olmaktan da zevk alacaksın. Peşinde olduğun şey güç mü, Kutsanmış?”

Artık o kadar yakınımdaydı ki onun derin orman kokusunu alabiliyordum.

“Sana kardeşimin hayal edebileceğinden çok daha fazla güç verebilirim.”

Öne doğru eğilip dudaklarını tenime bastırırken söylediği sözler midemi bulandırdı. Sarsılarak uzaklaşmaya çalıştım ama bunun yerine kendimi arkamdaki duvara daha sert çarparken buldum. Dişleri tenimi sıyırdı, keskin ucu çeneme doğru kıvrıldı.

“Aslında, seni etrafımda hissetmek için sabırsızlanıyorum. Seni başka herkes için mahvedeceğim, Kutsanmış. Hain kardeşim bir daha asla sana dokunmak istemeyecek.”

Öğürmemek, ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım ama gözlerimin arkasında yaşların biriktiğini hissedebiliyordum. Öfkesi, içinden canlı bir varlık gibi fışkırıyordu ve gücüm olmadan onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığından dolayı korkuyordum.

“Bunun için bana yalvaracaksın, Adara.” Adımı fısıldadığında, dudaklarından dökülen kelimelerin ne kadar yanlış olduğunu hissedince tüylerim diken diken oldu. “Sana istediğini vermem için dizlerinin üzerinde sürünerek geleceksin, işte ancak o zaman sana istediğini vereceğim. Ancak o zaman *Citlali*’nin gelecekteki kraliçesi olmaya layık olacaksın.”

“Yapmayacağım.” Başımı iki yana sallayıp ellerimi yumruk yaptım.

“Bu mücadeleyi sürdür.” Dudaklarının yanağımda bir sırtışı dönüştüğünü hissedebiliyordum. “Onu parçalamaktan zevk alacağım.”

Ardından benden uzaklaştı; sanki daha fazlasını yapmayı düşünüyormuş gibi bir elini dudaklarında gezdirdikten sonra gözleri koridora doğru kayd. “Git,” dediğinde nefesimi tutmaya çalışırken tereddütle ardımdaki duvarı ittim.

Bana nereye gideceğimi söylemesine gerek yoktu. Artık bu sarayı biliyordum ve Evren’in odasının nerede olduğunu asla unutmazdım. İsteğim dışında benden aldığı odayı.

Ayaklarımın üzerine kalkıp ellerimin titremesini engellemeye çalışırken, onun dokunuşu olmadan geçirdiğim an için şükrediyordum.

Gavril’in işleri daha da ileri götürmesi, benimle zorla evlenmesi ve kanımdan içmesi an meselesiydi. Yıldızların Kutsadığı’nı almış olsa da tüm büyüümün kardeşinde kaldığını fark etmesi de an meselesiydi.

Koridorun diğer ucuna bakarken ağzımı sildim. Gavril’den ve eski odamın barındırdığı anılardan bir adım uzaklaşırken sertçe yutkundum.

Kendimi düşünmemeye zorladığım Evren’le ilgili anılar... Şimdi sırası değildi. O anılara en çok ihtiyacım olduğunda sarılacaktım. Kendimi pes etmiş hissettiğimde.

Çünkü bu krallıkla ilgili her şeyin, arkamdan gelen prensle beni sınayacağını biliyordum. Beni kırmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardı.

Ancak teslim olmayacaktım.

Eğer kendimde o gücü bulamazsam, hâlâ içimde taşıdığım Evren'den gelen güce güvenecektim.

“Bu taraftan.” Gavril başıyla odasının bulunduğu koridoru işaret ettiğinde midemdeki korku şiddetlendi. “Kendini toparlaman için sana birkaç dakika vereceğim, sonra kraliçe seni görecektir.”

Ona dönüp baktığımda içimdeki her şey durdu.

Gavril'in annesine karşı içimde hiçbir şey yoktu. Gerçek korkum sadece ona aitti.

“Biraz dinlenmek istiyorum.”

Gavril bakışları vücudumda gezinirken dudağını ısırıldı. Bu bakıştan hızla uzaklaştım ve odasına doğru ilerlemeye devam ettim.

“Bu krallıkta dinlenmek için bir ömrün var, Yıldızların Kutsadığı. Eletta, annemle buluşmak için hazırlanmana yardım edecek. Kardeşimin sana giydirdiği o lanet elbiseyi değiştirmene yardım edecek.” Alayla konuştuğunda, tenimde hâlâ parlayan koyu siyah kumaşa yapıştım.

Eletta.

Eletta benimle olacaktı.

“Peki ne giymemi istersiniz?” Kapısının yanında durdum ve ellerimi elbisemin kumaşı içinde yumruk haline getirdim. “Sizi ne memnun eder, Majesteleri?”

Gavril sırtıp bana doğru bir adım attı. Onu kışkırtmamalıydım ama içimde yanan öfkeyi kontrol edemiyordum.

“İçindeki bu öfkenin beni kızdıracığını düşündüğünü biliyorum ama yanıyorsun.” Bakışları ağzıma kaydıığında, nefesim boğazımda düğümlendi. “Bu sadece bana boyun eğmeni sağlama arzumu ateşliyor.”

Bana tekrar dokunacakmış gibi elini kaldırdı ama onun yerine koridorun hemen sonundaki kapıya doğru başıyla işaret etti. “Şimdilik o senin odan. Sana söylenmedikçe oradan ayrılmayacaksınız.”

Kapıya bakarken çenem kasıldı. Ondaki uzaklaştım ve bana verdiği odaya doğru ilerledim. Elimi süslü kapı koluna dolayıp

çevirirken ona doğru dönüp bakmadım bile. Sadece uyumak ve içinde yaşadığım kâbus gibi dünyadan uzaklaşmak istiyordum.

Ne halt edeceğimi, Evren'e nasıl geri döneceğimi anlamaya çalışabileceğim bir yerde yalnız kalmak istiyordum.

Oda küçüktü. Parlak duvarlar, açık renk ahşap mobilyalar alıştığım şeylerin tam tersiydi. Evren'e ait olan her şeyden çok farklıydı.

Bu krallıkla ilgili her şey onun olduğundan çok farklıydı. Burada bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldığını bilmiyordum. Ait olduğunu düşündükleri rolü nasıl oynadığını...

Çok yanılmışlardı.

"Adara."

Eletta'nın sesiyle yerimde sıçrayıp arkamı döndüm. Banyo kapısının kenarında duruyordu, çarşaf kolundan dökülmüş, gözlerini endişe kaplamıştı.

"Eletta, beni korkuttun." Elimi çarpan göğsüme bastırdım ve kapıyı hızla arkamdan kapattım. Odada sadece ikimiz vardık ama gardımı düşürmemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

"Özür dilerim." Bakışları yere düştü. "Sana banyoyu hazırladım." Tekrar banyoya baktı sonraki sözleri daha tereddütlüydü. "Prens, kraliçeye takdim edilmeden önce temizlenmenizi istiyor."

Ona bakarken kaşlarımı çattığımda başını salladı. "Bunu senden rica etmiyor, Adara. Kraliçe seni kurtarır kurtarmaz ona götürülmeni emretti."

"Ve ben de gitmiyorum." Güldüğümde sesim içimde hissettiğim tüm acıyla birlikte cınladı. "Prensin beni kurtarmadı. Beni *eşimden* çaldı." Dönüp yatağa doğru ilerlediğimde hızla beni takip etti.

"Karanlık prens mi? Kutsanmış..."

"Sana daha önce de bana böyle hitap etmemeni söylemiştim," dedim tükürür gibi ve Eletta'ya bu kadar kızgın hissetmekten nefret ettim. Bu krallığın bir parçası olmak dışında bana hiçbir şey yapmamıştı.

"Adara." İç çekerken çarşafı yatağın üzerine serdi. "Özür di-

lerim. Seni yeni odanda rahat ettirmek için elimden geleni yapacağım.”

Ona döndüğümde yumruklarımı sıktım. “Burası benim odam değil, Eletta. Burası bir kafes.”

“Sana zarar vermedi. Seni kardeşinden korumak istiyor.” Eletta’nın sesi çok yumuşak, kendinden çok emindi. Dudaklarımın arasından kaçan acı kahkahayı durduramadım.

“Eğer buna gerçekten inanıyorsan, veliaht prensini hiç tanıımıyorsun demektir.” Gücümün eksik olduğu yerde öfke titreşti. “O bir canavar.”

Eletta sanki ona vurmuşum gibi geriye doğru sarsıldı. Hizmet ettiği kişilere karşı gerçekten bu kadar kör olup olmadığını merak ettim.

“Hayır.” Sesi inkârıyla birlikte titriyordu. “Hayır, değil.”

Başımı sallayarak ondan uzaklaştım. “Gidebilirsin.” Yatağa uzandım ve vücudumdan hâlâ yayılan ağrıya karşı kumaşın beni rahatlatmasına sevindim. Gavril’in bizi buraya getirmek için kullandığı büyüden, eşimle, krallığımla savaşmaya hazır birliklerinin görüntüsünden dolayı hâlâ midem bulanıyordu.

“Seni yalnız bırakamam.” Sesi kararlıydı. “Kraliçeye hazırlanmana yardım etmek için buradayım.”

“Beni, Evren’den çalan adam için yıkanmama yardım etmek için buradasın.” Gözlerimi tavana doğru kaldırdım, dudaklarımı ıslattım. “Sanırım bunu kendi başıma halledebilirim.”

“Gavril bana seni yalnız bırakmamam için talimat verdi.” Sesi kısık ve tereddütlüydü. Ona dönüp baktığımda kendi şüphesinin yüzüne yansıdığını görebiliyordum.

“Ah, evet. Prensizin ne büyük bir *kahraman*.” Ayağa kalktım ve elbisemi omuzlarımdan çekmeye başladım. O izlerken elbisemden çıkıp, ardından kumaşı burnuma götürmekten kendimi alamadım. Kokusunu içime çektim. Evren’in kokusu beni sararken gözlerim kapandı.

Onun kokusu hâlâ kumaşın üzerindeydi, tıpkı her parçama işlediği gibi. Kardeşinin elini tuttuğumu gördüğünde yüzünde beli-

ren dehşeti düşünürken gözlerimin yaşadığını hissedebiliyordum. Kardeşinin bana bir daha dokunmasına asla izin vermeyeceğine söz vermişti ama ben bu seçeneği onun elinden almıştım.

Gavril, babamı bana karşı kullanmıştı. Zayıflığımdan faydalanmış ve benimle tam da istediği gibi oynamıştı.

Ve ben onun tuzacağına düşmekten başka bir şey yapmamıştım.

“Dışarıdaki orduyu gördün mü?” Odanın uzak tarafındaki pencereye doğru başımı salladım. “Sence bütün o ordu, nişanlısını geri istediği için mi bu duvarların hemen dışında konumlandırılmış?”

“Senin kaçırıldığını öğrendiğinden beri çıldırmış bir haldeydi.” Gözleri inançla kocaman açılmıştı.

“Hayır.” Başımı salladım ve sağ elimi uzattım. Benden çaldığı ona ait olan yara izinin olduğu elimi. “Delirdi çünkü gücümün ondan alındığını biliyordu.” Mürekkep karası lekeli parmaklarıma baktım ve büyümü kendimden çekip karanlığımın etrafımızdaki odayı doldurmasına izin vermeyi diledim.

Ona, o çok korktuğu adama tıpatıp benzediğimi göstermek istedim.

“Beni istiyor çünkü gücümü istiyor ve bunu benim isteğim dışında benden alacak.” Dönüp ona ters ters baktım. “Hepimizden alacak, Eletta. Gavril böyle yapar. O alır.” Başımı salladım ve elbiseyi yatağın ayakucuna bırakmadan önce son bir kez yüzüme bastırdım. “Hiçbir şey kalmayana kadar alır ve tüketir.”

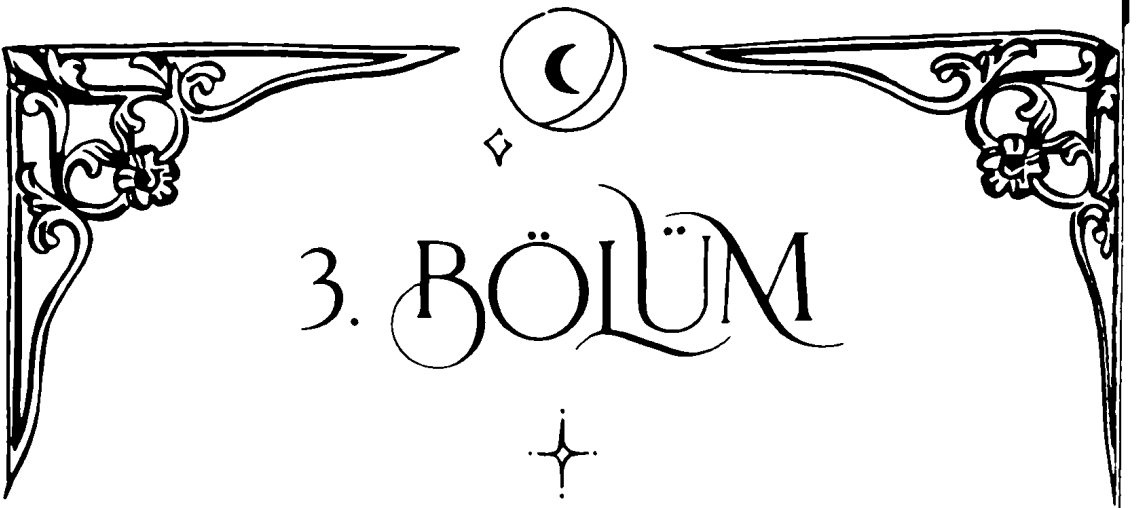
“Bilmiyorsun,” diye fısıldadı, ben gözlerimi kapatırken bakışları yere düştü. “Neler yaşadığını ve nelere katlanmak zorunda kaldığını bilmiyorsun.” Sözleri yumuşacıktı, içindeki inancı duyabiliyordum. “Bizi Kan Krallığı’ndan koruyabilecek tek kişi o.” Başını iki yana salladı. “Bunu göremiyorsun.”

“Kan Krallığı mı?” Onun yanından geçip, yaptığı banyonun buharının tüttüğü tuvalete girdim. “Yanlış krallıktan korkuyorsun. Onun istediği gibi beynin yıkanmış.”

“Ne?”

“Kan Krallığı, benim evim.” Parmaklarım kapının tahtasına

gömölürken dönüp bir kez daha ona baktım. “Ve Kan Prensi, benim eşim. Eğer bir şeyden korkacaksan, bu ben olmalıyım. Her şeyi geri almak için yapmaya hazır olduğum şeylerden korkmalısın.”

EVREN

Gözlerim, önümde duran mürekkebi solmuş ve zorlukla okunabilen kitabın parçalanmış sayfalarına dalmıştı. Bakışlarımı ölüm büyüğü kelimelerine dikmiştim ve başka tarafa çeviremiyordum. Saatlerdir bu eski metinleri araştırıyordum, henüz gerçek bir cevap bulamamıştım.

Onun hakkında bildiğimiz tek şey, gücünden bahseden efsanelerden ibaretti. Ölüm büyüğünün bir bedeli vardı. Ona sahip olan kişiye büyük bir güç kazandırırdu ama aynı zamanda kişinin ruhunu da yiyip bitirirdi.

Birinin eşini öldürmek onu yok eder.

Kardeşim olabildiğince çok güç elde etmek için neleri mahvettiğini umursamamıştı. Doymak bilmez bir arzuyla hareket ediyordu ve kehaneti gerçekleştirmesi için gereken buysa, Adara'yı da yok edebilirdi.

Her şeyi yok ederdi.

Onun açgözlülüğünü düşündükçe karnımda öfke kıpırdanıyor, ciğerlerimdeki havayı tüketiyordu. Ölüm büyüğünün gücüne sahip olmak onun için yeterli değildi. Gavril, kimsenin onu yenecek güce sahip olmadığını bilene kadar durmayacaktı.

Adara ve ben birlikte bu güce sahip olan tek kişilerdik.

Onun kaderi olmadan hükümdarlığı başlayamazdı.

Ölüm büyüğünün onsuz bir önemi yoktu çünkü onu yok edecektim.

"Bu işe yaramaz." Kitabı büyük bir gürültüyle kapattım, ardın-

dan ellerimi saçlarımın arasından sinirle geçirdim. Küçük odada etrafıma bakarken göğsüm ağrıyor, nefesim ciğerlerimde sıkışmış gibi hissediyordum.

Thalia, o anda karıştırmakta olduğu kitaptan başını kaldırdı ve bakışları Jorah ile benim aramda gidip geldi.

“Sanırım bir şey buldum.” Kitabı masanın ortasına doğru itirdiğinde Jorah da ben de daha iyi görebilmek için ayağa kalktık. “Hepimiz ölüm büyüsünün belli güçleri olduğunu biliyoruz. Nakletme, ölüme dokunma... Ama görünen o ki çok daha fazlası var.”

Sayfayı hızla çevirdi ve parmağını sayfayı işaretleyen kelimelerin altında gezdirdi. “Birinin ölüm büyüsünün tüm güçlerini elde edebilmesi için fedakârlık yapması gerekir. Ruhlarının asla geri alamayacakları bir parçasından vazgeçmeleri gerekir.”

Gözlerim Thalia’nın gözlerine takıldı, o da önündeki kitaba bakmadan önce kısa bir süre bana baktı. Kalbimin atışını duyabiliyordum, kulaklarımda donuk bir gümbürtü yankılanıyordu.

“Eşinden,” diye tamamladım ve kitaba dönüp bakmadan önce başını salladı. “Bundan başka ne gibi güçler kazanabilir?”

“Henüz emin değilim.” Sanki o da benim gibi hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. “Daha fazla araştırma yapmam gerekiyor. Bu metin her şeyi tüketen bir güçten bahsediyor.”

Kütüphanenin kapısı büyük bir gürültüyle açılarak üçümüzü de irkiltti ve ben daha başımı kaldırıp tehdidi göremeden Adara’nın ve benim büyülerimin içimde titreştiğini, saldırmaya hazır olduğunu hissettim.

“Sorin sizi çağırttı,” diye atıldı muhafızlarımdan biri, gözleri üçümüz arasında gidip geliyordu. “Şehirde fey askerleri var.”

Öfke bedenimi sarıp sarmalayarak her türlü mantıklı düşünceyi hızla boğdu. Muhafıza doğru hışımla ilerleyerek, “Neredeler?” diye bağırdım.

“Sarayın hemen dışındalar. Kumandan önden gitti.”

Yanından fırtına gibi geçip gittim. Thalia ile Jorah’nın arkalarına bile bakmadan beni takip edeceklerini biliyordum.

Kardeşimle birlikte gelen fey askerlerinin her birini takip etmiştik, hepsi o korkakla birlikte geri dönmüştü. Şimdi burada olmaları daha fazla kişiyle geldikleri anlamına geliyordu.

Kapıya yönelirken göğsümde duran hançerleri kontrol ettim. Dışarı çıktığımızda nasıl bir manzarayla karşılaşacağımızı bilmiyordum ama ağabeyimin planları karşısında kendimi bu kadar hazırlıksız hissetmekten nefret ediyordum.

Onun için savaşmasını bekliyordum tabii ki ama beklediğim bu değildi.

Dışarı adımımızı atar atmaz çığlıkların sesi bize çarptı ve ben durduramadan gücüm parmaklarımdan akmaya başladı. Krallığımdaki insanların korku içinde kaçışmalarını izlerken etrafımda siyah dumanlar dönüyordu.

“Onları kalenin içine götürün.” Bizim için gelen muhafıza emri son gücümle bağırarak söyledim. “Mümkün olduğunca çok kişiyi saraya sokun ve kapıları kapatın.”

Anladığını belirterek başıyla onayladığında hışımla kaleden uzaklaştım. Yanlarından geçerken halkımdan bazılarının yüzlerindeki rahatlamayı gördüm ama onlara böyle bir teselli sunacak vaktim yoktu.

Fey askerleri krallığıma gelmeye cüret etmişlerdi. Hepsi bu kararın bedelini ağır ödeyeceklerdi.

İlk askerle karşılaştığımda elinde bir kılıçla halkımdan birini tutuyordu. Beni görünce gözleri korkuyla parladı. Babamın krallığındayken ordumun bir parçası olan askerlerden biri olması önemli değildi.

O zaman bana olan sonsuz sadakati şimdi hiçbir şey ifade etmiyordu.

Gücümü ona doğrulttuğumda, siyah duman havada o kadar hızlı hareket etti ki zar zor görüldü. Asker acıyla boynunu pençelerken kollarındaki kadın hızla uzaklaştı ama faydası yoktu.

Büyüm onu sardı ve hiçbir çaba harcamadan nefesini kesti. Beni durdurmak, kendini kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bedeni büyük bir gürültüyle yere düştüğünde diğer askere geçtim.

“Kaleye gidin.” Thalia’nın arkamdan seslendiğini duydum. Kurtardığım kadın yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla birlikte hızla yanımdan uzaklaştı.

Az önce ele geçirdiğim askerin hayatından aldığım güçle ilerlemeye devam ettim ve krallığımı işgal eden adamların geri kalanını aradım.

Sokaklarda ilerlerken metallerin derin çınlama seslerini duyabiliyordum. *Antik Bağ Evi*’ne doğru köşeyi döndüğümde keskin bir nefes aldım.

Sokaklara sızmış en az yüz tane fey askeri vardı ve Sorin’in kılıcını kaldırıp bir diğerine geçmeden önce onlardan birini parçaladığını fark ettim.

Kan göğsüne sıçradığında bu onu yavaşlatmadı. Bu adamlar benim kadar onun da düşmanıydı. Krallığıma adım attıkları ve Adara’yı benden aldıkları anda hepimizi düşman edinmişlerdi.

Sol tarafımdaki hançerlerden birini çekip fırlattım. Hançerin keskin ucunun fey askerinin göğsüne saplanmasını zar zor izledim, ikimizin büyüü parmaklarımın arasından süzülürken hemen yanı başımdaki diğer askeri hedef aldım.

Jorah adımı seslendiğinde kafamı kaldırıp ondan tarafa baktım. Fey askerlerinden birisinin kılıcını havaya kaldırmış bana doğru geliyordu. Yüzünde çok büyük bir öfke, çok büyük bir ihanet vardı.

Hepsi bir zamanlar beni liderleri, her durumda körü körüne takip ettikleri kumandanları olarak görmüşlerdi ve şimdi tek bildikleri onlara sırt çevirmiş olduğumdu.

İçimde bir parça da olsa suçluluk duygusuna yer yoktu. Gücüme izin vermek için elimi tam zamanında kaldırdım ama Thalia çoktan adamın üzerine atılmıştı, hançeri adama saplanmadan önce büyüü onu yere savurdu.

Yüzünde vahşi bir ifade vardı, Gavril geldiğinde gördüğüm korkunun her zerresi, sevdiği bu krallığı nefret ettiği krallıktan korurken tamamen yok olmuştu.

Tam bir savaşçı gibi görünüyordu ama ben bunun altında yatan gerçeği biliyordum. O her şeyden önce bir dosttu. Gözlerindeki o zehir, kendisinden alınan Adara içindi.

Thalia, Fey Krallığı'nın ne kadar kötü olabileceğini herkesten çok daha iyi biliyordu.

Adara'yı evimde bırakıp geri döndüğümde bana yaptıkları bile, Thalia'ya yaptıklarıyla asla kıyaslanamazdı.

Babam ve ağabeyimin, Kraliçe Kaida'nın bana acı çektirmesini izlerken nasıl orada durduklarını düşünürken ağzımdaki bakır tadı hâlâ alabiliyordum.

Cevaplar istiyordu, eşimi istiyordu ve ben ona hiçbir şey vermemiştim. Reddetmiştim. Kraliçe Kaida, reddedilmekten nefret ederdi.

Neredeyse benden nefret ettiği kadar bundan da nefret ediyordu. Kralının piç oğlu, onun planlarını bozmaktan başka bir şey yapmamak için doğmuştu. Beni hep böyle görmüştü. Babam tarafından Fey Krallığı'na ilk getirildiğim anda gözlerindeki o zehirli bakışı fark etmiştim.

Beni orada istemesinin tek nedeni beni eğitebileceğini, istediği şeye dönüştürebileceğini düşünmesiydi ama beni pençeleri altına almasına asla izin vermemiştim.

Her ne kadar aksine inanmasına izin versem de içten içe direnmiştim.

Beni ihtiyacı olan şeye, oğlunu iktidara taşıyacak silaha dönüştürdüğünü düşünmüştü ve yıllar boyunca bunu yapmıştı.

Peçesinin altında yatan kötülüğü gerçekten görene kadar kralıklar arasında sürdüğü kılıç olmuştum.

Kraliçe Kaida'nın, eylemlerini haklı çıkarmak için kullandığı bahaneler ne olursa olsun, saf kötülüktü.

Bir hırıltıyla büyüümün parmaklarımdan akmasına izin verirken ve bize doğru gelen sonraki on askeri indirirken onun yüzünü hayal ediyordum.

Thalia'nın ağzından çıkan derin soluğu işittim ama bunun beni durdurmasına izin vermedim. Genelde öfkemi, içimde dolaşan ve

krallığıma adım atan bu lanet adamlardan herhangi birinin canını almak için can atan gücü dizginlemeye çalışırdım ama bugün o kontrolden yoksundum.

Eşimi benden almışlardı ve hepsini yok etmekten başka bir şey istemiyordum.

Bedenlerinin yere çarpma sesi etrafımda yankılandı ama durmadım. İkinci komutanıma doğru ilerlemeye devam ettiğimde, Thalia ile Jorah'nın etrafımdakilere verdiği emirleri duyabiliyordum.

Onu geri alana kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyecektim.

Bu adamlar, savaşta hangi tarafta olmayı seçtiklerinin bedelini ağır ödeyeceklerdi. Onlar benim düşmanımdı. Her zaman düşmanım olmuşlardı, tanıdık yüzlerine bakarken bu gerçeği unutmayı reddettim.

Gücüm benden öfkeyle fışkırdı, hiç düşünmeden daha fazla adam öldürdüm. Bedenlerindeki yaşamı söküp alırken gücümün içimde güçlendiğini hissedebiliyordum.

Neredeyse Sorin'in yanına varmıştım. O da benim gibi birçok askeri yere seriyordu, gözlerinin altında yatan nefreti görebiliyordum. Bu adamlar Adara'nın alınmasından sorumluydu ve Sorin de bunu en az benim kadar ciddiye alıyordu.

Sadık bir ikinci kumandandı ama her şeyden öte, benim için sadık bir kardeşti. Gavril'in olabileceğinden çok daha fazla kardeşti.

Ona yaklaşıırken, Sorin bir askeri gömleğinin yakasından kavrayıp yüzüne doğru havaya kaldırdı. Hançeri sağ elindeydi, Sorin'in adamı kesip canını almasına saniyeler kaldığını biliyordum.

Ancak askerin tanıdık gözleri ben ve kumandanım arasında gidip gelirken içimde tereddüt eden bir his belirdi.

"Kumandan, lütfen." Sesi korkuyla titriyordu, dilimde bu hissin tadını alabiliyordum. Dehşeti beni körüklüyordu çünkü Adara söz konusu olduğunda merhamet olmayacaktı.

"Sözlerini boşa harcama." Hançeri kınından çektim ve siyah parmaklarımın arasında döndürdüm. "Yaptıklarının affedilmesi için Tanrı'ya dua ediyor olmalısın."

Askerin gözleri büyürken, adım bir kez daha yalvarır gibi ağzından çıktı. “Onun ne yaptığını anlamıyorsun. Onunla savaşmaya hazır değilsin.”

Sorin tereddüt etti, gözleri sadece bir saniyeliğine bana kayd, ama ikimiz de bu adamın söyleyeceklerini duymamız gerektiğini biliyorduk. Hazırlıksızdık ve değersiz kardeşimin ne planladığına dair her türlü bilgi bize yardımcı olacaktı.

Yine de karşımdaki askere bu gücü vermekten nefret ediyordum.

“Yaptığı şey nedir?” diye yavaşça sordum ve bakışlarımın altında göğsünün hızla inip kalkmasını izledim.

Hançerimi alıp derisine saplamak istiyordum. Bilmek istediğim her şeyi bana söylemekten başka çaresi kalmayana kadar dudaklarından kelimeleri zorla dökmek istiyordum. Ancak kardeşimin ve kraliçesinin beni benzettiği canavara dönüşmek istemiyordum.

Yaratmaya çalıştıkları canavara...

Burası benim krallığımdı. Zarar gören benim halkımdı ve onları korumak için burada olduğumu bilmeleri gerekiyordu.

“Onda ölüm büyüsü var.”

Alaycı bir kahkaha attım ve ona bakarken sıkılmış gibi yüzümü buruşturdum. “Bunun bilmediğimiz bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?”

Adam kıpırdandı, elleri hâlâ onu tutan Sorin’in ellerine yapışmıştı ve hayatını kurtarmak için zaman kazanmaya çalışıyordu. Ama bu noktada onu kurtarmak için yapabileceği ya da söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Krallığıma saldırmıştı. Hizmet ettiği adam, Adara’yı çaldıktan sonra halkıma saldırmıştı.

“Hiç görmemiştim...” Başını hızla salladı. “Böyle bir ölüm büyüsünü daha önce hiç duymamıştım. Eşi benzeri olmayan bir gücü var.”

“Peki bu büyüyü nasıl elde etti?”

“Kendini feda etti.” Adam etrafımıza baktı. “Krallığının, sarayının insanlarını kurban etti. Söylenenlere göre, eşinin, kendisine

vaat edilen Yıldızların Kutsadığı'nın hayatından beslendiğinde gücü artar ve değişirmiş."

"Adara onun eşi değil," diye tersledim, öfkemi zar zor dizginliyordum.

Sonraki sözcükleri söylerken kekeleydi. "Krallığın etrafını saran bir ordusu var ama krallığı koruyan tek şey bu değil. Bir çeşit büyü var ve kimse içeri giremiyor, kimse de dışarı çıkamıyor."

"Ne tür bir büyü?"

Başını hızla salladı ve bana dönmeden önce Sorin'e baktı. "Bilmiyorum. Krallığa girip çıkabilmemizin tek yolu onun bizi taşıması. Yarattığı bariyeri askerleri bile geçemiyor."

Bir metal gürültüsü duydum ve tam zamanında soluma baktığımda Thalia'nın küçük hançerini önündeki askerin zırhına sapladığını ardından bıçağın kabzasıyla kafasına vurduğunu gördüm. Adam yere düştü. Thalia çoktan bir sonrakine geçmişti.

"Yani benim için işe yarar bir bilgin yok mu? Saraya girmemin bir yolu yok mu?"

"Hayır, kumandan. Oraya girmenin bir yolu yok. Yıldızların Kutsadığı'na ulaşmanın hiçbir yolu yok."

Sözleri etrafımı sarmalarken başımı çevirdim. "Ben senin kumandanın değilim. Ben, Kan Krallığı'nın prensiyim ve onu geri alacağımdan hiç şüphem yok."

Sorin'in hançeri boğazını kesmeden hemen önce adamın gözleri bir kez daha korkuyla parladı.

ADARA

Fey Krallığı'nda ne kadar kaldığımdan emin değildim. Uyur-
sam olacıklardan korktuğum için uyumamaya çalışmıştım ama
bedenim bitkin düşmüştü. Etrafımı kontrol etmek için sarsılarak
uyanmadan önce uykuya dalıp çıkmaya devam ettim.

Odamda pencere yoktu, bunun bilinçli olarak yapıldığını bi-
liyordum. Beni süslü bir odaya koymasına ve nişanlısından başka
bir şey değilmişim gibi davranmasına rağmen Gavril'in esiriydim.
Bana öyle davranacaktı, tıpkı bir esir gibi.

Tam tekrar uykuya dalmıştım ki kapı hafifçe çalındı ve ben
daha tek kelime bile edemedim Eletta içeri girdi. Kapıyı arkasın-
dan kapattı, bakışları üzerimde gezinirken yüzünü buruşturduğu-
nu gördüm. Saklamaya çalışıyordu ama biliyordum. En az hisset-
tiğim kadar berbat görünüyor olmalıydım.

Evren'e gücümün her zerresini vermek, bedenim boş ve halsiz
hissedecek kadar beni tüketmişti. Beni bir taş gibi ağırlaştırmış,
zayıf ve bitkin bırakmıştı.

"Yemek yemelisin." Elindeki tepsiyi yatağa doğru taşıdı. Onu
ne kadar reddetmek istesem de önümdeki tuzlu yahninin koku-
suyla midem guruldadı. "Ve yıkanman gerekiyor. Kraliçe seni tek-
rar çağırıyor."

Parmaklarım tepsinin üzerinde duran bir parça kabuklu ekmeğe ke-
nedendiğinde gözlerimin Eletta'nın gözleriyle buluşmasına izin verdim.

"Kraliçe tutsağını bu halde göremeyecek kadar iyi biri mi? Oğ-
lunun bana ne yaptığını görmemesi mi gerekiyor?"

Eletta kabaca yutkunduktan sonra küçük dolaba doğru yürüdü ve yumuşak beyaz bir elbise çıkardı. Elbiseyi yatağın ön tarafına serip, kırıksıklık olmadığından emin olmak için elini eteğinde gezdirdi.

“Otuz dakika içinde taht odasında olmanızı istedi.” Sorumu tamamen görmezden geldiğinde ona olan kızgınlığının alevlenmesine izin verdim.

“Kendim yıkanabilirim.” Kaşığı yahnide daldırıp büyük bir yudum almadan önce ekmekten bir ısırık aldım.

Eletta ne yapacağından emin değilmiş gibi odanın içinde etrafına bakındığında, bir an için onun adına üzüldüm. Ben de öncesinde sadece bana söylenen yalanlardan başka bir şey bilmeyen bir kız değil miydim? Ömrünü kral ve kraliçenin yönetimi altında geçirmişken, benim bildiğim şeyleri bilmesini nasıl bekleyebilirdim ki?

“Küveti doldurursan zamanında hazır olurum.”

İç geçirip hızla banyoya gitmeden önce ellerini birbirine ke-netledi.

Küvetin doluşunu ve Eletta’nın odadan çıkışını dinlerken her bir lokmayı yedim. Arkasından yavaşça kapatmadan önce kapının yanında duraksadı ama bana yardım etmesine izin veremezdim. Bu krallıkta kimseye sırtımı dayayamazdım.

Çabucak yıkandım ve Eletta’nın benim için hazırladığı elbiseyi giydim. Aynaya baktığımda, ne kadar farklı göründüğümü fark ettiğimde neredeyse gülecektim. Şu an ki halim, Evren’le olduğumdan çok daha farklıydı.

Fey Krallığı’na ilk gelen kayıp kıza benziyordum. Aynada kendime bakarken, kendime kim olduğumu hatırlattım. Ben vaat edilen Kutsanmış’tım. Gavril’e değil. Kan Krallığı’nın taç giymiş prensi Evren’e söz vermiştim ve bu insanların önünde sinmeyecektim.

Zayıflıklarımı görmelerine izin vermeyecektim ve bana ne yaparlarsa yapsınlar yıkılmayı reddedecektim.

Yıkılmayacaktım.

Kapıyı açıp koridora çıktım, saçlarım hâlâ ıslaktı. Kraliçenin nefret edeceğini bildiğim basit bir örgüyle geriye doğru toplamıştım. Koridordan taht odasına doğru ilerlerken, Eletta'nın gözleri gözlerimle zar zor buluştu. Gavril'in beni getirdiği ilk yer olan yatak odasının önünden geçerken nasıl titrediğimi görmesine izin vermedim ve nihayet taht odasının çift kanatlı kapısının önüne geldiğimizde, titrememi durdurmak için ellerimi birbirine kenetledim.

Muhafızlar kapıları açarken çenemi havaya kaldırarak, çağrılmadan içeri adım attım. Kraliçenin gözleri beni gördüğünde, yüzünde beni hem korkutan hem de gülümseten bir ifade vardı.

Gavril tahta onun yanında oturuyordu ama kral ortalıkta görünmüyordu.

Önemli değildi. Kraliçe bu krallığı gerçekte yöneten tek kişiydi, yüzleşeceğim şey onun gazabıydı. Onun ve zalim oğlunun gazabı.

Önlerinde durdum ama eğilmeye cesaret edemedim. İkisi de beklenti içinde bana bakıyordu, bir süre sonra ikisi de konuşmayınca onlardan önce ben ağzımı açtım. “Beni çağırdığınız söylendi.” Dramatik bir şekilde küçük bir reverans yapıp eteğimi kaldırdım. “Peki beni esir alanlara hizmet etmek için ne yapabilirim?”

“Esir alanlar mı?” Kraliçe kelimeyi tükürürcesine sarf etmişti. “Piç prens seni bizden çaldı. Seni korumaya yemin etmişti ama bunun yerine krallığına ihanet etti. O bir hain. Seni esir alan oydu.”

Evren'e gücümün her zerresini verdiğimi bilsem de öfkemle birlikte içimde bir damlanın ısındığını hissedebiliyordum. İçimin derinliklerinde beni çağırıyordu. Şu anda kraliçeyi ve temsil ettiği her şeyi yok etmek için onu çağırabilmeyi diliyordum.

“Eşim hakkında bir daha bu şekilde konuşamayacaksınız. O, Kan Krallığı'nın veliaht prensi. Şu anda oğlunuzun oturduğu tahtın yasal vârisi, ona bu şekilde hitap edeceksiniz.” Sözlerimde çok fazla nefret vardı. Kraliçenin ağzından duyulabilir bir nefes çıktı. Kendini tutmaya ve korkusunu gizlemeye çalışırken gözleri büyü-müştü.

“Onun hakkında nasıl istersem öyle konuşurum.” Kraliçe bana ters ters baktığında kendisine meydan okunmasına alışık olmadığını biliyordum. Gavril annesinin kuklasıydı, onun da babasının da annesine karşı gelmeyeceğinden hiç şüphem yoktu. Kimse karşı gelemezdi. “Anlaşılan o ki piç prens seni sadece metresi olarak kullanmakla kalmamış, sana bir de cesaret kazandırmış.”

Sözleri karşısında çenem kasıldı ama konuşmasını daha bitirmemişti.

“Bu onun için son derece tehlikeli. Evren’in, krallığımda bizim kurallarımızın üstünde olduğunu düşünen hain insanlara ne olduğunu sana anlatacağını düşünmüştüm.”

Midem sıkışırken yüzüne baktım. “O senin kurallarının çok üzerinde.”

Sırıttığında bakışı dehşet vericiydi. Tahtından kalkarken konuşmaya başladı. “Yine de o hain sensiz döndüğünde ve beni aptal yerine koyduğunda, bedeni tıpkı seninki gibi kanadı.”

Geriye doğru sarsıldığımda sırtışı daha da genişledi. Evren’in, Kan Krallığı’na döndüğünde zarar gördüğünü biliyordum ama bunun kraliçenin elinden olduğunu hiç düşünmemiştim.

“Eşime ne yaptın?”

“Bunu aklından çıkarma, Yıldızların Kutsadığı.” Burnuma gül kokusu gelene kadar yakınımı yaklaştı. “Ben sana ait olduğun yeri hatırlatırken, sana verdiğini düşündüğün özgüvenin her zerresine ihtiyacın olacak.”

Etrafımda daireler çizerken, parmakları örgümün üzerine do landığında olduğum yerde sıçradım. Görünüşümden memnun olmadığı belli olan bir ifadeyle dudak büktü ama etrafımda dönmeye devam etti ve odaya girdiğimden beri bakışları ilk kez oğlununkiyle buluştu.

“Kutsanmış’ı tek başına idare edebileceğini düşünüyor musun, yoksa sen ondan beslenirken sana eşlik edeyim mi?”

“Hayır.” Aynı güç dalgası içimde kıpırdandığında, bir adım geri çekilerek başımı salladım.

“Bu bir seçim değil, Yıldızların Kutsadığı.” Kraliçe bana döndü. “Gavril’le evlenmenizi daha fazla bekleme lüksümüz yok.”

Güçlü bir kahkaha attım. “Onunla evlenmeyeceğim, benden beslenmeyecek.”

Kraliçenin eli yumruk haline geldi, bu öfkesini gösteren tek işaretti. “Sana söyleneni yapacaksın, Kutsanmış.”

Benden uzaklaşmadan önce son kez Gavril’e baktı. Kraliçe tahtın yanından geçip arka duvardaki bir kapıdan çıkarken ikisini de usulca izledim.

Odada sadece Gavril ve ben kalmıştık. Prensın bana olan bakışını izlerken turnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Elini çenesine dayamış, sanki karşısında dikilmemden hiç rahatsız olmamış gibi tahtında arkasına yaslanmıştı.

Sonunda ayağa kalkıp bana doğru bir adım atmadan önce birbirimize öylece baktık.

Sertçe yutkundum. “Ne tür bir evcil hayvan olmamı istersin, Gavril? Çünkü senin için olacağım tek şey bu. Asla kraliçen olmayacağım.”

Gavril’in dudağı alaycı bir ifadeyle kalkarken bir adım daha attı. “Emin misin, Kutsanmış?” Gözleri vücudumda gezinip, açıkta kalan göğüs dekolteme kaydı. “Senden beslenirken önünde diz çökebilirim. Dilimle yanan her yerini yatıştırabilirim. Kardeşim sadakatini kazanmak için böyle mi yaptı?”

Sözleri içimdeki ateşin alevlenmesine neden oldu.

Prens yavaşça uzanıp yüzüme dokunduğunda irkildim. Bir parmağını dudağıma dokundurup canımı yakacak kadar etime sertçe bastırduğında buna hazırlıklı değildim.

“Eğer izin verirsen sana kardeşimin dokunuşunu tamamen unutturabilirim.”

“Bu asla olmayacak.”

Başparmağı çenemde gezinirken dokunuşundan kurtulmaya çalıştım ama beni kontrol ederek sıkıca tuttu. Öne doğru eğildiğinde ağzı benimkine birkaç santim uzaktaydı, dudaklarımı birbirine kenetledim. “Başka seçeneğin yok.”

Ağzını kabaca ağzıma bastırduğında dokunuşundan kurtulmak için başımı yana doğru çevirdim. Elini saçlarıma arasına sokup

sertçe ekiştirmeden önce bir saniye beni incelerken dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı. Başımı geriye doğru eğmek için tutuşundan destek alarak dişlerini boynumun uzunluğu boyunca srttğnde acı içinde haykırdım.

Kalbim gm gm atıyordu. Ellerimi göğsüne bastırıp onu kendimden uzaklaştırmaya çalışırken nefesimi tutmaya çalışıyordum. Ancak çok güçlüydü ve onunla savaşacak enerjim kalmamıştı.

“İşimiz bittiğinde bunun için bana yalvaracaksın, Adara.” Elini geri çekip parmaklarını saçlarıma öyle sıkı doladı ki acı içinde inledim. “Bunu istediğin kadar acı verici ya da zevkli hale getirebilirim. Nasıl sonuçlanacağı sana bağlı.” Gavril parmaklarını şıklattığında taht odasının kapıları açıldı.

Korumalarının arkamdan geldiğini anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Kalbim göğsümde gümbürdüyor, içimdeki paniğin yükseldiğini hissedebiliyordum. Gavril benim isteğim dışında benden beslenecekti. Benden beslenecekti ve alabileceğı hiçbir gücüm kalmadığını bilmiyordu.

İki gardiyan yanıma yaklaşıp her biri bir kolumu ellerinin arasına aldığında sarıldığım tek gerçek buydu. Onlara karşı koymadım. Faydası yoktu ama Gavril’den de gözümü ayırmadım.

Eğer istediği buysa, o zaman bana yaptıklarının her saniyesini izleyecekti. Gözlerimin içine bakmalı ve nefretimi görmeliydi.

İki muhafız beni ileriye doğru itti, onları takip etmekten başka çarem yoktu. Beni Gavril’in birkaç dakika önce oturduğu tahtın üzerine doğru ittiklerinde şoke oldum. İki de hâlâ kollarımdan tutmuş, tahtın üzerine bastırıyorlardı ama çabaları boşaydı. Onlarla savaşacak gücüm kalmamıştı.

Gavril önümde durup yanından küçük bir hançer çıkardı. Sslyd, en az kendisi kadar değersiz görünse de beni onunla keseceğini biliyordum. Bana doğru bir adım attığında kolumu muhafızdan uzaklaştırdım, bu hareketim onu şaşırttı. Sahip olduğum tüm zehirle ona bakarken bileğimi Gavril’e doğru itmekten başka bir şey yapmadım.

“Orası değil.” Bileğimdeki sonsuz gecenin ve yıldızların siyah

izine bakarken başını salladı. “Dudaklarımın, kardeşimin senden beslendiği yere dokunmasına izin vermeyeceğim.”

Bileğimi kendime doğru çekerken dişlerimi birbirine geçirdim. “Kardeşin benden beslenmedi. Ben kendi gücümü ona verdim. Ve vücudumda beslenebileceğin hiçbir yer yok, zaten onun tarafından her yerim sahiplenildi.”

Yüzünde alaycı bir ifade vardı ama bunu gülümsemesiyle maskeleyemeye çalıştı. “Bana kardeşimin fahişesi olduğunu söylemenin seni kurtaracağım mı sanıyorsun?”

“Bunu sana kendimi kurtarmak için söylemedim.” Bakışları vücudumda gezinirken bacaklarımı koruyucu bir şekilde birbirine bastırdım. “Kime ait olduğumu bilmen için söylüyorum.”

Yanımdaki muhafız gergin bir şekilde kıpırdansa da Gavril söylediklerime sadece güldü. “Sen bana aitsin, Kutsanmış. Babanı sana getiren bendim. Onu senden en başta alan da kardeşimdi.”

Gözlerimi kapattım, babamı düşünmek istemiyordum. Şimdi sırası değildi, bana yapacakları her şeyden çok daha kötü muamele gördüğünü bildiğim halde onu düşünmemeliydim. Ancak Gavril’in sözleri benden aldıklarını, kraliçenin benden ne aldığını hatırlatıyordu. Babamı öldüren Evren’in eli olabilirdi ama kraliçenin hükmüydü. Evren’i kendi başına asla yapmayacağı şeyleri yapmaya zorlayan onun emirleriydi.

İçimdeki öfke beni ele geçirdi ve ona bakarken öfkemi güçlkle kontrol edebildim. “Seni öldürecek.”

“Baban mı?” Gavril gülse de başımı salladım.

“Eşim.”

Bana yaklaşıp elini yanağıma bastırduğunda yüzünde öfke parıltısı vardı. Onu durdurmak için elimi uzattım ama fırsat bulamadan muhafızlardan biri elimi geri çekti. Gavril tenimi bir âşığınkı gibi okşadığında boğazımda safra yükseldi.

“Kardeşim başkalarını tam da kendi istediği gibi düşünmeye ikna etmekte her zaman başarılı olmuştur. Görünüşe göre sen de tam olarak onun istediği yere düşmüşsün. Bacaklarını açmış ve düşmana olan sadakatinle güçlü bir şekilde ona inanmışsın.”

Öfkemi kontrol etmeye çalıştım ama içimde ona saldırmak için yanıp tutuşuyordu. Eskiden gücümün olduğu yerde bir boşluk hissettim. Büyüm olmadan boştu ama öfkem ben onu durduramadan boşluğu doldurdu ve Gavril bana doğru başka bir kelime söyleyemeden arkama dönüp yüzüne tükürdüm.

Gavril'in yüzündeki alaycı ifade benim yüzümde bir gülümseme yarattı ama onun dış görünüşünün her bir zerresinin eriyip gittiğini ve bana bakarken tanıdığım saf şeytani prensten başka bir şey olmadığını gördüğümde içime bir korku çökrü. Eliyle yüzünü sildi, bir dakika önce olduğu kadar rahatsız olmamış görünüyordu. Bana yaklaşırken hançeri kavrayışı sıkılaştı.

“Üzerinde bırakacağım izin, en çok nerende görürse Evren'i rahatsız edeceğini düşünüyorsun?” Hançerin ucunu dizime bastırdıktan sonra kendi hançerini bacaklarımın arasına sokarak onları birbirinden ayırdı. Bıçağı bacağımın uzunluğu boyunca gezdirdi, elbisemi de beraberinde sürüklediğinde çığlık atmak istedim.

Bir şeyler yapmak için daha önce hissettiğim o güç uğruna yalvardım. Herhangi bir şey yapması için. İçimde patlaması ve olduğundan daha fazlası olması için. Onunla savaşmak, onu uzaklaştırmak istedim ama tek yapabildiğim ona bakarken boğazımda biriken çığlığı yutmaktı. Korkumu görmesine izin veremezdim. Bu zevki tatmasına izin veremezdim.

“Kardeşimin fahişesinde en sevdiği yeri neresi?” Bakışları çıplak bacaklarımda gezindi. Onları birbirine kenetlemeye çalıştım ama bacağının etrafında daha sert bastırmaktan başka bir şey yapamadım.

“Senden öncekiler bana Evren'in kalçalardan hoşlandığını söylemişti.” Hançeri daha da bastırdığında derime saplandı. Acı içime işlerken altdudağımı ısırdım.

“Ama diğerleri...” Hançeri daha yukarı kaldırdı ve karnıma yaslanan elbisemin üzerinden geçirerek tam göğsüme denk gelen üst kısmına bastırdı. “Bana Evren'in göğüsler için deli olduğunu söylemişti.”

Sözlerini engellemeye çalıştım. Evren'in geçmişteki sevgilileri-

ni düşünmek istemiyordum. Şimdi olmazdı. Asla düşünmezdim ama Gavril ne yaptığını çok iyi biliyordu. Beni yıkmaya çalışıyordu. Ruhumu, bedenimi. Elde edebileceği her şeyi... Dudağımı serbest bıraktım ve gözlerimi dikip önüme baktım. Ona bir şey vermeyi reddettim.

“Ama bence buradan başlamalıyız.” Gavril’in elleri aşağı indi ve kalçalarımı kavrayıp tahtın kenarına doğru çekti. Elbisem hâlâ kalçalarımın üzerindeydi. Kendimi ona karşı tamamen açıkta hissediyordum, bu hareket bacağını kalçalarımın arasına daha da sokmuştu. Bacağını kadınlığımın üstüne bastırıldığını hissedebiliyordum.

Panik beni pençesine aldığı anda onu nasıl durduracağımı bilmiyordum. Gavril hâlâ bacaklarımın arasına bastırırken benim için dizlerinin üzerine çöktü ve ona karşı koymaya çalışsam da kalçalarımı daha da açtı. Kalçamın iç kısmına yumuşak bir öpücük kondurdu. Şu anda Evren’in işaretinin bulunduğu yerin tam karşısındaydı, hançeri onun yerine geçip etimi kesmeden önce dudakları tenimi henüz terk etmişti.

Dudaklarımdan dökülen çığlığı durduramadım. Bu çok fazlaydı. Acı çok şiddetliydi ama Gavril’in umurunda değildi. Ağzı kanlı kalçamla buluştu, vücudumdaki kanı içerken kollarımı muhafızlardan uzaklaştırmaya çalıştım.

Daha önce de yaptığı gibi benden besleniyordu, canımı yaksa da alabileceği hiçbir güç yoktu. Gücümün hiçbirinin bedenimi terk etmediğini hissedebiliyordum. O beslenmeye devam ederken gözlerim kapandı. Boşaltıyor, boşaltıyor, en çok istediği ama bulamadığı şeyi arıyordu.

Elleri kalçalarımın sıkılaştı, parmakları etime battı ama acıya tepki vermedim. Gözlerimi kapalı tuttum ve bitmesi için dua ettim.

Evren’i, yüzünü, gülümsemesini, beni tekrar bulduğunda yapacağı her şeyi düşündüm. Gavril’i zihnimden uzaklaştırırken başka hiçbir şey düşünmeme izin vermediğimde göğsüm ağrıyordu.

“Ne yaptın sen?” Gavril’in gür sesi kalçalarımın arasından yan-

kılandı ama ben hâlâ gözlerimi açmayı reddediyordum. “Ne yap-
tın lanet olası?”

Önümde, diz çöktüğü yerden doğrulduğunu hissettiğimde ni-
hayet ona göz kırptım ve yüzümde hiçbir şey görmesine izin ver-
medim. Ona bakan gözlerimdeki ifade ölü duygulardan başka bir
şey değildi, ona gerçeklerimden hiçbirini vermeyecektim.

“Ne yapabilirdim ki, Majesteleri? Ben bir fahişeden başka bir
şey değilim, unuttunuz mu?”

Gavril’in parmaklarından kırmızı dumanlar çıkıyordu, bu
daha önce kullandığını hiç görmediğim bir büyüydü ama kontro-
lün tamamen onda olmadığını biliyordum. Gavril her ne yaptıysa,
sahip olduğu güç her neyse, kontrolü ona ait değildi.

Kanımdaki gücün eksikliği, içinde tutunmaya çalıştığı bir şe-
yin kırılmasına neden oldu.

“Onu odama götürün.” Ağzındaki kanı elinin tersiyle sildi,
bunu yaparken kırmızı duman izi hareketini takip etti. “Madem
bir fahişe gibi davranmak istiyorsun, öyle muamele göreceksin.”

EVREN

Halkım korkuyla sarsılmıştı ve daha önce hiç yaşanmamış o duygu havaya zehir gibi yayılmıştı.

Birçoğu hâlâ sarayımdaydı. Personelin kalan herkes için yemek hazırladığı mutfaklara bakarken elimdeki kanı temizledim.

“Doksan dört.” Sorin’in sesi sert ve yorgundu, bu sayının beni olduğu kadar onu da incittiğini biliyordum.

Doksan dört.

Krallığıma sızan fey askerleri, doksan dört sivilimi öldürmüştü. Ellerimi yumruk yaptım, öfkemle birlikte içimde kabaran gücü zar zor kontrol edebiliyordum. Doksan dört insanımı öldürmüşlerdi ama yine de tek düşünebildiğim oydu. *Ona orada ne yapıyordu?*

“Babamın krallığına gidiyorum.” En iyi arkadaşıma döndüm, gözleri öfke ve endişenin karışımıyla titreyen iki kor parçası gibiydi.

“Peki askerin bize söyledikleri konusunda ne yapacağız? Eğer askerin dediği gibi sınırı büyülediyse?”

Ona bakmadan önce hem benim hem de Adara’nın gücünü tutan ellerime baktım. “İçimde hem benim hem de Adara’nın gücü var. Kardeşimin sahip olabileceği her türlü büyüyü yenmenin bir yolunu bulacağım.”

“Peki ya bu bir tuzaksa?” Thalia bize doğru yürürken az önce yaptıklarımızdan sonra vücudunun Sorin’e yaslanmasına ve onun rahatlığının bir kısmını kabul etmesine nasıl izin verdiğini fark ettim.

Hepsi; Sorin, Thalia ve Jorah, neredeyse benim öldürdüğüm

kadar adam öldürmüşlerdi. Ancak bu kadar çok can almak ruhunuza zarar veriyordu. Daha önce kaç kişinin öldüğünün bir önemi yoktu. Yine de asla geri alamayacağınız bir parçanızı yiyordu.

“Umurumda değil.” Hırıltı bir sesle başımı salladım. “O orada onunla birlikteyken burada öylece oturamam. Kardeşim ona işkence ederken duramam.”

Thalia’nın gözbebekleri büyürken nefesi kesildi. Bir dehşet dalgası vücudunu kaplamış gibiydi. Sorin’in eli belinde sıkılaştırırken gözlerini kapatıp geçmesini bekledi. “Adara senin sandığından çok daha güçlü. Gavril’in karşısına çıkardığı her şeyle başa çıkabilir. Başa çıkamayacağı şey, bizim oraya plansız bir şekilde girip işleri olduğundan daha kötü hale getirmemiz olur. Eğer onu geri alma şansımız varsa, bu konuda akıllı davranmalıyız.”

Ellerimi saçlarımin arasından sinirle geçirdim, Thalia’nın haklı olduğunu biliyordum. Her ne kadar nefret etsem de aynı durumda onlardan biri olsaydı, onlara da aynı şeyi söylerdim ama bu katlanmamı kolaylaştırmıyordu. Jorah diğer tarafıma geçip elime bir ekmek sıkıştırdı.

“Ye,” diye emretti ekmeği başıyla işaret ederken. “Ölene kadar koşsan da Adara’ya hiçbir faydan dokunmaz. Yemelisin, dinlenmelisin ve bir plan yapmalıyız.”

Ellerime ve ekmek parçasına baktım, avuç içlerimi boyayan kırmızı kan hâlâ oradaydı. Hâlâ halkımın, düşmanlarımızın kanıyla kaplıydım ve bu iş bittiğinde çok daha fazlasıyla kaplanmış olacağımı biliyordum.

Ekmekten bir ısırık alıp yuttum. Neredeyse bayattı ama umurumda değildi. Kalanını da yedim, derin bir nefes alırken öfkemin yatışmasına izin vermeye çalışıyordum.

“Banyoya gidiyorum.” Başımı kaldırıp arkadaşlarıma baktığımda, yüzlerinde çok fazla endişe ve kaygının olduğunu gördüm. “Sonra kütüphanede buluşuruz.”

Başlarıyla onayladılar, hiçbiri bana tekrar dinlenmem gerektiğini söyleyemeden oradan uzaklaştım. Adara düşmanımın elindeyken dinlenemezdim. Onu düşünmekten ve Gavril’in ona do-

kunmamış olması için lanet tanrılara dua etmekten başka bir şey yapamazdım.

Çaresizce arzuladığı güce artık sahip olmadığını anladığında ne yapacağını bilmiyordum. *Kendini nasıl koruyacaktı?*

Yatak odama girip, kapıyı arkamdan kapatarak sırtımı tahtaya yasladım. İçimde dolaşan güce rağmen bitkin düşmüştüm. Adara'nın kaybını iliklerime kadar hissedebiliyordum ve bu durum, onu geri alana kadar geçmeyeceğini bildiğim bir acıya sebep oluyordu.

Duvardan sırtımı ayırıp, yatağıma doğru ilerledim. Botlarımı çıkardığımda çamur parçaları yere düştü. Adara'nın son kez yattığı, hâlâ buruşuk olan yatağımın üzerine uzandım. Derin bir nefes alarak çarşafıma sinmiş olan kokusunu içime çektiğimde göğsüm sızladı.

Her yerim ağrıyordu.

Dudaklarımda hâlâ onun tadı vardı, öpücüğünün, vücudunun, kanının... Kulaklarım onun sesine hasretti, boğazım onu güldürme, tatlı sesinin evimi doldurma özlemiyle yanıyordu.

Onu geri alacaktım.

Bedeli ölümüm olsa bile.

Adara, sahip olduğu her şeyi almak isteyen krallığın tutsağı olarak kalmayacaktı. Yıldızların lütfunun ona bahsettiği yüklerden kurtulacaktı ve bundan emin olmak için göğsümdeki her nefesi kullanacaktım.

O benim eşimdi ve eve geri dönecekti.

ADARA

Muhafızlar beni Gavril'in odasına kilitlediğinden beri saatler geçmişti. Dışarı çıkmak için karanlık tahtaya vurmaktan ellerim kan içindeydi ve ağrıyordu ama boşunaydı. Bu krallıkta bana yardım edecek hiç kimse yoktu.

Sadece ve sadece ben vardım.

Ağır, süslü sandalyeyi sırtımı duvara yaslayacak şekilde köşeye çektim ve kendime güç vermeye çalışırken yanaklarımdan süzülen yaşları silerek kapıya baktım.

Buradan kurtulmak için güçlü olmam gerekiyordu. Kaçmanın ve eve dönmenin bir yolunu bulmalıyım.

Kapıların açılması saatler sürdü ve kapılar ardından kapatırken Gavril'in gözlerimdeki zayıflığı görmesine izin vermedim.

Bana doğru yaklaşıırken elinde içinde kehribar rengi bir sıvı olan uzun bir bardak vardı. Ona baktım, içinde insanlık adına bir şey kalıp kalmadığını görmeye çalıştım. O soğuk, ölü gözlerde bir insana dair herhangi bir işaret aradım.

"Susamış olabileceğini düşündüm." Bana doğru yürüyüp masasının yanından bir tabure çekti. Gerildiğimi fark ettiğinde gözlerindeki ifade yumuşadı. "Sana zarar vermeyeceğim, Adara."

Sözlerinin bir önemi yoktu. Saatler önce benden beslendiğini, uyuğumdaki zonklayan acıyı hâlâ hissedebiliyordum.

Yanıma oturup o kadar yaklaştı ki kokusu her yerimi sardı. Kokusu tıpkı bir sis gibiydi, etrafımda yoğun bir bulut vardı. Misk kokusu her yeri doldurmuşken nefes almakta zorlanıyordum.

Bir yılan gibi ağır ağır hareket ediyordu, her hareketi sakın ve hesaplıydı.

Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Gözleri mavi renginin şaşırtıcı bir tonundaydı. Öfkesini gizlemek için çok az şey yapıyordu. Bana bakıp iç çekerken yüzü yumuşadı.

“Odama geri dönmek istiyorum.”

Gavril tek kelime etmeden uzun bir süre daha bana baktı. Bakışları vücudumda acı verici bir yavaşlıkla ve işkence ederek aşağı doğru ilerlerken, gözleri kalçalarımın düştüğünde yerimde kıpırdandım.

Beyaz elbisem üzerimi örtüyordu, tenimden bir iz bile görünmüyordu ama artık kumaşa yapışmış olan kanı görebiliyordu.

Kan, Gavril’in beni mahvettiği gibi ince kumaşı da kolayca mahveden koyu bir yakut rengindeydi.

“Seni temizlememiz gerek.” Elini kalçama doğru uzattığında titreyerek ondan uzaklaştım.

Sesinin tınısı içimi korkuyla doldurdu. Sözleri kulaklarımda yankılandığında kalbim daha hızlı atmaya başladı. Bir daha benden beslenmesini istemiyordum. Bana dokunmasını istemiyordum. İkimiz de artık onun arzuladığı güce sahip olmadığımızı biliyorduk.

Karşımdaki prens için işe yaramazdım.

Eli baldırımı kavrayıp sıkmadan önce nazik bir dokunuşla tenime uzandı ve sertçe sıktı.

“Bırak seninle ilgileneyim, Adara.”

Bacağımı ondan çekmeye çalışırken boğazımdan iğrenç bir kahkaha yükseldi, yine de beni sıkıca tuttu.

“Sen kendinden başka hiçbir şeyle ilgilenmezsin, Gavril.”

Yüzü gerilirken eli uyluğuma uzandığında, tenim onun dokunuşunun altında acıyla kıvrandı. Ter boncukları alnımı kaplarken tüylerim diken diken olmuştu. Gözlerim bir an için kapandığında kendime gücümü hatırlatmaya çalıştım.

Zihnimde, Evren’in yüzünü hayal ettim. Siyah saçlarına, yüzündeki nefret etmeyi sevdiğim sırıtışa odaklandım. Midem huzurla ısındığında bu duyguya tutunmaya çalıştım.

“Bana bak.” Gavril’in sesi sert ve talepkârdı, gözlerimi kırpıştırarak açıp ona baktım. “Beni tanımıyorsun, Kutsanmış. Belki de birbirimizi daha yakından tanımalıyız.” Tutuşunu dizime doğru kaydırduğunda daha fazla hareket etmesini engellemek için bacaklarımı birbirine kenetledim.

“Senin hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum.”

“Kardeşimden mi duydun?” Gülerken parmakları bacağımda sıkılaştı. “Kan prensinin seni yanında tutmak için duymanı istediği her şeyi söyleyebileceği hiç aklına gelmedi mi?”

Ona karşı duyduğum nefretin tüm zerrisiyle yüzüne bakarken sözlerini duymazdan geldim. “Thalia’dan.”

“Ah, Thalia.” Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdiğinde, ellerim o iğrenç gülümsemeyi ondan almak için sızladı. “Seni kurtarmaya gelene kadar diğer yıldız kızın kardeşimin krallığında olduğunu fark etmemiştim. Kardeşimin benden çaldığı bir şey daha.”

“O yıldız kız değil,” diye neredeyse homurdandım. “Onun bir adı var.”

Gülümsemesi daha da genişledi. “Burada geçirdiği süre boyunca isimler konusunda senin kadar titiz değildi.”

“Eminim vücudundaki tüm yara izlerinin bununla bir ilgisi vardır.”

Yüzümü incelerken çenesi gerildi. “Beni kötü adamın yapmak için yanıp tutuşuyorsun, değil mi?”

“Bunu zaten kendi başına mükemmel bir şekilde yapıyorsun.”

Elini üzerimden çekip, beni incelerken çenesinde gezdirdi. “Ne olmamı istersen o olurum Adara ama sen, benimsin.”

Başımı iki yana salladığımda, eli dışarı fırlayıp çenemi sertçe kavradı.

Gözleri daha da kısılırken dudakları ince bir çizgi haline geldi. Bakışları dudaklarıma kaydığında, dudaklarımı birbirine basturmamı ve tutuşunun verdiği acıyla haykırmamaya çalışmamı izledi.

Orada ne kadar süre öyle oturduğumuzu bilmiyordum ama dokunuşu yaralayıcı ve cezalandırıcıydı. Bana yaklaştıkça, kulağımın dibinde hızla soludukça daha da şiddetleniyor gibiydi.

Soğuktan rüylerim diken diken olurken nefesimi tuttum.

“Sen benimsin.” Her kelimesi bedenime inen fiziksel bir darbe gibiydi. “Bunu inkâr edebilir ve cesur davranmaya çalışabilirsin ama gerçek yanaklarında yazılı. Bunu görebiliyorum, Adara. Benden çok korkuyorsun.”

İkimiz de hareket etmiyorduk ama dünya etrafımda dönüyordu. O benim kokumu içine çekerken, ben sadece nefesimi tutmaya çalışıyordum. Kokusu çok yoğun ve çok baskındı, sertçe yutkundum.

“Sen benim kanım olacaksın. Bana itaat etmeyi öğreneceksin.” Sözleri keskin ve lanetliydi.

“Benim için gelecek.” Acıyla ve gergin bir şekilde konuştuğumda ona bakmamaya çalıştım. Gavril ağzını dudaklarıma bastırduğunda geri çekilmek istedim ama eliyle beni olduğum yere sabitledi.

Dilini dudaklarımin kenarına bastırduğunda onu içeri alacak kadar araladım. Dudaklarından çıkan derin inilti midemi bulandırmıştı.

Dilini benimkine doğru kaydırıp, benden istediğini alırken bedenimi sakin tutmaya çalıştım. Dudaklarımı onunkilere bastırdım, altdudağını ağzıma çektim ve bir sonraki zevk iniltisi dudaklarından döküldüğünde, dilimde kanının tadını alana kadar ısırdım.

Benden uzaklaşsa da çenemdeki kavrayışını azaltmadı. Gözlerindeki zehir ve ellerinden damlayan kırmızı dumanlı güçle bana bakarken beni sıkıca yerimde tuttu.

“Benimle oyun oynama, Adara. Pişman olacaksın.”

“Beni kanattın.” Kalçamdaki kanlı yarayı ona göstermek için eteklerimi kaldırdım. “Benim de sana aynısını yapmam adil göründü.”

Başparmağı nazikçe, neredeyse sevgiyle çenemde gezindi ve sanki kendi kanının izini sürüyormuş gibi altdudağımin üzerinde durdu.

“Konuşmamız bitti.” Sesi sert ve acımasızdı, damarlarımdaki kanın hızla kulaklarıma hücum etmesine neden oldu.

Benden uzaklaştığında sonunda nefes alabildim. Ona, gözlerine ve yüzüne baksam da hiçbir şey belli etmiyordu.

Ayağa kalkıp bana bakarken elini yüzünde gezdirdi. Kendi düşünceleriyle savaşıyor gibiydi ama sonra yüzünü buruşturup bana doğru uzandı. Kolumu sıkıca tutarak beni kendine doğru çekti.

Beni ayağa kaldırırken dikkatli ya da nazik değildi, zorlukla yutkunarak gözlerimi onunkilerden ayırmaya çalıştım. Beni odanın ortasında duran büyük yatağa doğru çektiğinde ayaklarımı yerde sürükledim.

“Burada kalmayacağım.”

Beni dinlemedi. Kolumu daha sert çektiğinde yorgun bedenim emirlerine karşı koyamadı ve önündeki yatağa oturana kadar beni ileri itti.

“Burada kalmayacağımı söyledim.”

“Kımılma.” Yatağın başına doğru başını sallayıp, bedenimi kendi bedeniyle yatağın arasında sıkıştırdı. “Ya oraya çıkıp uzanırsın ya da ben senin yerine yaparım.”

“Hayır.” Başımı sallayıp, ellerimi göğsüne bastırarak bedenini ittim.

“Başka seçeneğin yok, Adara.” Ellerimi kavrayıp ona vurmamı engelledi. “Yatağa gir.” Hayvani bir hırıltıyla homurdandığında ona baktım. Gözlerinin etrafında oluşan ince kırmızı halkayı fark ettim.

“Dokunma bana.” Ellerimi ondan çektim ve ondan olabildiğince uzaklaşmak için yatakta süründüm.

Dizi yatağa çarptı ardından arkamdan sürünerek geldi ama yatağa yaslanıp kolunu alnına dayadığında şaşırdım.

Elimden geldiğince az yer kaplayacak şekilde top gibi kıvrıldım, uzun bir süre Gavril’in nefes alışverişi düzelene ve odadaki ateş düşük bir ısı tınısına ulaşana dek onu izledim.

Bana dokunmak için hareket etmedi ama ona güvenmiyordum. Uzun bir süre öyle kaldım. Gözlerimi açık tutmaya çalışırken düşmanımı izliyordum ancak sonunda uykuya direnmek çok zorlaştı ve karanlık beni ele geçirdi.

ADARA

Uyandığımda korkuyla sarsılıp, odaya hızlıca bakındım. Yalnızdım.

Derin bir nefes alıp, vücuduma baktım. Üzerimde hâlâ önceki gecedен kalma kanlı elbise vardı ama fildişi bir battaniye boylu boyunca üzerime örtülmüştü ve beni sıcak tutuyordu.

Bu gerçek midemi bulandırdı. Gavril uykumda benimle mi ilgilenmişti? Bana dokunmuş muydu?

Kapı çaldığında, Eletta elinde bir tepsi yemekle yavaşça içeri girdi.

“Günaydın, Adara.” Bana doğru ilerlerken yemek tepsisini yatağın üzerine, ayaklarımın dibine koydu. “Veliaht prens bu sabah karnının doyduğundan emin olmamı emretti.”

Sözleri karşısında yüzümü buruşturdum ama tabaktaki et, yumurta ve hamur işlerinin kokusu midemin guruldamasına neden oldu.

“Peki başka ne buyurdu?”

Kapıya doğru bakarken güçlkle yutkundum. “Onun hazırlattığı odaya geri dönmeyeceksin. Bundan sonra seninle, prensin odasında görüşeceğiz,” dedi tereddütle, sanki korkmuş gibiydi.

“Ne kadar da asil bir prene hizmet ediyorsun,” dedim alaycı bir tavırla, kendimi yatağın içinde yukarı çekerken. Doğrulduğumda bacağım ağnyordu, acıyla yüzümü buruşturdum.

“İyi misiniz leydim?”

“Ah, evet.” Kirlenmiş elbisemi ona göstermek için battaniyeyi

vücudumdan aşağı çektim. Elbisemi kaldırıp kalçamdaki yaraya bakmasına izin verdiğimde yüzü bembeyaz kesildi. "Sevgili prens çok şefkatli bir nişanlı oldu."

"Biz..." Kelimeleri kekeleyerek söyledi. "Yaranızı kontrol etmeliyiz."

"Ben iyiyim." Elbisemi tekrar aşağı indirdim ve tepsideki su bardağına uzandım. Kafaya dikip, tek seferde suyu içerken Eletta her hareketimi izledi.

Yemeğe başlamadan önce bardağı tepsiye geri bastırdım. Midedem boştu ve bedenim güçsüzdü. Gavril'den gelen her şeyi reddetmek istesem de bunu yapmak aptallık olurdu.

"Bunu bana getirdiğin için teşekkür ederim." Çatalı elime alıp, kalın jambon dilimine daldırırken yemeğe odaklanmıştım.

"Prens..." diye konuştuğunda gözlerimi yemekten ayırarak ona baktım. "Onunla kütüphanede buluşmanı rica etti. Bir saat içinde orada olman lazım."

"Rica mı etti?" Bir kaşımı havaya kaldırarak şaşkınlıkla sordum. "Prensin talep etmekten başka bir şey yapmadığını sanıyordum."

Durdu ve bana başka koşullar altında beni güldürecek bir bakış attı. "Prensin istediği her şey bir taleptir."

Yüzümü tekrar yemek tabağına çevirdim çünkü onun haklı olduğunu biliyordum.

"O şey..." Kafamı kaldırıp ona baktım. Sorularım konusunda ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum ama o sahip olduğum tek şeydi. "Gavril'in sahip olduğu kırmızı güç. Nereden geliyor?"

Aklımı başıma toplamaya çalıştım. Ona bu gücü veren başka birinden mi beslenmişti? Bunu ilk kez yaptığında benden aldığı bir şey miydi?

Eletta'nın bakışları kapıya yöneldi, ardından hiçbir şey söylememesine rağmen korkusunu yansıtan büyük ve yalvaran gözlerle bana geri döndü.

"Bu benim cevaplayacağım bir soru değil." Eletta'nın sesi kısık, sanki kelimeler ağzından zorla alınıyor gibiydi.

“Neden olmasın?” Onu dikkatlice izleyerek gerçeğe dair herhangi bir işaret var mı diye inceledim.

“Çünkü prens bu konuda konuşmamı istemezdi.” Sesinde, normalde övgüyle bahsettiği prensten korktuğunu belli eden sessiz bir endişe vardı.

Sanki her an geri döneceğinden endişeleniyormuş gibi kapıya doğru baktı. Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı.

“Üzgünüm.” Elimi uzattım ve koluna dokundum. “Gavril burada değil. Benimle rahatça konuşabilirsin.”

Sertçe yutkunduğunda nefesimi tutarak konuşmasını bekledim. “Bu konu hakkında konuşursam prens bana çok kızar.”

“Neler oluyor?” Sesim bir fısıltıdan ibaretti. “O kendine ne yaptı? Başka birinden mi besleniyor?”

Önce yatağa sonra tekrar yüzüme baktı. “Onun büyüğü... *yasak*.” O kadar fısıltıyla söylemişti ki duymak için kendimi zorlamam gerekti. “Onda ölüm büyüğü var.”

Zihnim onun söylediklerini anlamaya çalışırken etrafımdaki dünya sessizliğe büründü.

“Ölüm büyüğü mü?” Ona bakarken ellerim titremeye başladı. Başını sallayarak dediklerimi onayladı. “Bu ne anlama geliyor?”

Ölüm büyüğünü daha önce hiç duymamıştım. Bu dünyadaki çoğu büyü hakkındaki bilgim sınırlıydı ama bu efsanelerde bile duyduğum bir şey değildi.

“Gerçekten bilmiyorum.” Başını usulca salladı. “Büyürken ölüm büyüğüyle ilgili efsaneler duyduk. Büyüyü talep eden kişiyi nasıl güçlendirdiği ve değiştirdiği hakkında... Çok değerli bir şeyden vazgeçtiği için kişinin ruhunu yok ettiği söylenir.” Söylediklerinin onun için zor olduğu belliydi. Yüzünde herhangi bir yalan belirtisi olup olmadığına baktım.

“Peki bu büyü için nelerden vazgeçti?” Söylediklerini kafamda oturtmaya çalışırken fısıldayarak sordum. Bunların hiçbirinin mümkün olmasına imkân yoktu.

Başını salladı. “Emin değilim ama eşinden vazgeçtiğine dair söylentiler var.”

“Ne?” Endişe içimi kaplarken olduğum yerde daha dik oturdum. *Gavril’in bir eşi mi vardı?*

Eletta dudaklarını birbirine kenetledi ve elleri titrerken bir kez daha kapıya baktı. “Bu konu hakkında daha fazla konuşamam.”

Başımı salladım ve yataktan kalktum. Ayaklarımın üzerinde neredeyse duramıyordum, beni ayakta tutması için elimi hemen yatağa bastırdım. Uyuyup dinlenmem ve yediğim yemek bile beni yarı yarıya normal hissettirmeye yetmemişti.

Az önce verdiği haberden sonra iyi değildim.

“En azından giyecek bir şeyler almak için odama dönebilir miyim?”

“Hayır.” Eletta’nın sözleri sanki beni üzeceğinden endişelenmiş gibi yumuşaktı. “Gavril senin için dolabına kıyafet getirtti. Burada yıkanacak ve giyineceksin.”

Ona cevap vermemi beklemedi. Sadece tuvalete doğru ilerledi. Az önce bana söylediği her şeyi kafamda toparlamaya çalışırken, banyoyu hazırlamaya başladı.

Eğer Gavril gerçekten de bahsettiği büyüye sahipse, eğer bir eşi varsa bu ne anlama geliyordu? Evren beni geri almak için onunla savaşılabir miydi?

İkimizin gücü, ruhunun diğer yarısını tüketecek kadar zalim biriyle savaşacak kadar güçlü olabilir miydi?

Eletta yıkanmama ve giyinmeme yardım etti. Bacağıımı ılık suya soktuğumda, yüzüm istemsizce buruştu. Onun yüzünün de benimle birlikte nasıl solduğunu fark etmeden edemedim.

Loş kütüphaneye adım attığımda yaram hâlâ ağrıyordu. Kendimi olacaklara hazırladım. Tanrı’ya, Gavril’in bugün yine benden beslenmemesi için dua ettim. Bununla başa çıkabileceğimden emin değildim. Özellikle de en son öğrendiklerimden sonra.

Odaya adımımı atıp birkaç kitap yığınının önünden geçerken nefesimi tuttum. Buraya daha önce birçok kez gelmişim. Eski kitapların kokusu, Evren’in anılarıyla birlikte içime doldu. Tam da bu odada bana nasıl dokunduğunu hatırladım.

Ellerim kitapların sırtlarında gezinirken Gavril’i fark edince

duraksadım. Odanın etrafına yerleştirilmiş büyük koltuklardan birinde oturduğu yerden bana bakıp gülümsedi. Kucağında kitap yoktu. Onun yerine, ben onu incelerken sessizce oturup bana bakıyordu. Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu.

Gözlerinin mavi derinliklerinde karanlık bir şey saklıydı.

Tek düşünebildiğim onun eşiydi.

Koyu renk bir pantolon ve gözleriyle uyumlu koyu mavi bir gömlek giymişti. Saçları geriye taranmış, yüzü temiz bir şekilde tıraş edilmişti. İlk zamanlar tanıdığım veliaht prens gibi görünüyordu. Geçen günler onu etkilememiştir.

Beni daha iyi görebilmek için başını koltuğa yasladı. “Rahat uyudun mu?” Beni izlerken elini çenesinde gezdirdiğinde, panik içinde sırtımın dikleşmesine neden oldu.

“Korkunçtu.”

Yumuşak ama acı bir kahkaha attı. “Müstakbel kocanın yatağında ölü gibi uyuduğunu itiraf etmende bir sakınca yok, Adara.” Daha dik oturdu ve öne doğru eğildi. “Eşin asla bilmeyecek.”

Eş kelimesini sanki onu rahatsız etmiş gibi tükürürcesine sarf etmişti.

“Ölü gibi uyudum çünkü içimdeki yaşamı kurutmaya çalıştın.”

Sözlerim üzerine dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. “İstersen hayatını da mahvedebilirim.”

Sarsılarak geri çekildiğimde, benim yerimi doldurmak için ayağa kalktı.

“Ama sanırım evlenene kadar beklemeliyiz. Evliliğimizi tamamladığımızda o zaman tam olarak nasıl hissetmen gerektiğini sana gösterebilirim.”

“Seninle evlenmeyeceğim, Gavril.” Güçlü bir nefes verdim ve kollarımı kendime doladım.

Her hareketimi izlerken, bir an için uzaklaşacağını düşündüm.

“Düğünümüz bir hafta içinde olacak.” Beni beyaz bir elbise içinde koridorda ona doğru yürürken hayal etmiş gibi gülümsedi. “Krallığımızın kaderini belirleyecek bir düğün ve unutulmayacak bir gün olacak.”

Ondan nefret ediyordum. Benden, yakında sahip olmayı planladığı bir ödülünden başka bir şey değilmişim gibi bahsetmesinden nefret ediyordum.

“Bunu neden yapıyorsun?” Sessizce sorsam da öfkem dilimi yakıyordu. “Bu kehanetle mi ilgili?”

“Seni istiyorum.” Kelimeleri önemsizmiş gibi söyledi ama içimi paramparça etti. “Benden sakladığın büyünü istiyorum. Bedenini istiyorum. Zihnini istiyorum. Bana bakmanı ve bir daha asla kardeşimi düşünmemeni istiyorum. Onun bana karşı çaresiz bir şekilde itaat etmesini istiyorum.”

“Bu asla olmayacak.” Başımı iki yana sallamaya başladım ama eliyle başımın arkasını sıkıca kavradı ve beni ona bakmaya zorladı.

“Seninle işim bittiğinde, onunla ilgili aptalca düşüncelerini bir kenara bırak, adını bile hatırlayamayacaksın.”

“Ölüm büyünle mi?” Bu soru dudaklarımdan dökülür dökülmez pişman olmuşum.

Cevap vermedi. Bunun yerine beni kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpücüğü sert ve talepkârdı, ondan uzaklaşmaya çalıştım ama boynumun arkasını sıkıca kavıyordu. Gücünün sıcaklığını içimde hissederken beni olduğum yere mıhladı. Tenimde soğuk bir his bırakırken uyuşmuştum. Vücudumun her yerinde garip ürpertiler oluşuyordu. Onun gücüyle ilgili her şey yanlış hissettiriyordu.

Başka bir dünyadaymışım gibi hissederken tekrar ondan uzaklaşmaya çalıştım. Benden uzaklaşsa da boynumdaki elini gevşetmedi.

Alnını alnıma bastırduğunda, konuşurken dudakları dudaklarıma değiyordu. “Evet. Ölüm büyümle ama bence benden önce senin büyünü konuşmalıyız, Yıldızların Kutsadığı. Büyün nerede?”

“Bilmiyorum. Eşin nerede?”

Daha önce gördüğüm kırmızı güç halkası gözlerinin etrafını tamamıyla kaplamıştı. Bana bakan öfkeli gözleri daha önce hiç hissetmediğim bir korkuyu içimde uyandırdı.

“Eşim hakkında konuşmayacaksın.”

“Gitmek istiyorum.”

Kelimeleri durduramadan ağızından kaçarken sesim titredi. Gavril’in geri adım atmasıyla duruldum. Konuşmadan önce derin bir nefes aldı, bu nefes hayal kırıklığının acı kokusuyla doluydu.

“Bu sarayı bir daha asla terk etmeyeceksin, Yıldızların Kutsadığı.” Parmaklarını gür saçlarının arasında gezdirdi. “Görünüşe göre yorgunsun, Adara. Belki de annemle buluşmadan önce dinlenmek için odamıza dönmelisin.”

“Ama ben zaten buradayım.” Kraliçe Kaida’nın sesi arkamdan geldiğinde hızla ondan tarafa döndüm, kendimi onunla yüzleşmeye hazırlarken sırtımı Gavril’e çevirmiştim.

“Anne.” Gavril neredeyse eğilerek başıyla onu selamladı. Bu manzara karşısında boğazım resmen safrayla doldu.

“Bizi yalnız bırak, Gavril.” Kraliçe konuşurken ona bakmadı. Bakışları doğrudan benim üzerimdeydi. “Bırak, biz hanımlar yalnız konuşalım.”

“Elbette.” Gavril yanıma doğru gelip, eğilerek dudaklarını yanağıma bastırduğunda kaskatı kesildim.

Kraliçe onun her hareketini izlerken ben de onu izledim. Bir an bile gözümü ondan ayırmadım.

Kraliçe de oğlu kadar güzeldi, vücudu yaşlanmayan bir zarafetle karşımdaydı.

Gümüş rengi bir elbise giymişti, saçları omuzlarına dökülüyor ve tacını tutarken sırtından aşağı iniyordu. Bugün taktığı taç ise başını çevreleyen, ortasında kırmızı bir taş bulunan, narin bir altın banttı oluşuyordu.

Dudakları sıkı bir çizgi halinde, dökülen insanların kanı gibi koyu kırmızıya, nar rengine boyanmıştı.

Kaç hayatı yerle bir etmişti? Kraliçe, sadece dudaklarından dökülen bir emirle kaç hayatı yok etmişti?

Kraliçe beni izlerken, “Gücün nerede?” diye sordu. Sorusunda hiç tereddüt yoktu. Benden istediği tek bir şey vardı.

“Gücüm yok.” Omuz silktiğimde bu onun gözlerinde ateş yakmaktan başka bir işe yaramadı.

Bana bir adım daha yaklaştığında geri çekildim. Bunun üzerine dudaklarından sinsi bir gülümseme geçti. “Seni hafife almışım, Kutsanmış. Seni tarladan kopardığımız bir çiftçi kızından fazlası sanmıyordum ama görünüşe göre içinde düşündüğümünden çok daha fazla ateş var.”

“Bu özelliğimi babamdan aldım.” Omurgamı dikleştirdim ve gözlerinin hafifçe büyümesini izledim. “Son yirmi yıl boyunca ona işkence ederken aynı ateşi onda da görmedin mi?”

“Babanı görmek şöyle dursun, nadiren aklıma gelirdi.” Kraliçe güldü. “Ben *Citlali*’nin kraliçesiyim, gerçekten böyle insanlarla uğraşacak vaktim olduğunu mu sanıyorsun?”

“Yine de benimle uğraşacak vaktin var ama?”

“Bir sonraki kraliçe sen olacaksın,” diye sinirle soludu, sıkı tuttuğu kontrolü usulca elinden kayıp gitmeye başlamıştı. “Fey Krallığı’nın gördüğü en güçlü kraliçe olacaksın. Sen ve oğlum durdurulamaz olacaksınız.”

Kraliçenin bakışları benimkilere kilitlendiğinde başka tarafa bakmadım. Bunun yerine, ondan korkmadığımı bilmesini sağladım. “Benden ne istiyorsun? Krallığınız zaten var. Sen *zaten* kraliçesin.”

“Yine de bir başkası daha var.” Başını hafifçe eğdi ve beni inceledi. “Kraliçe Veda, krallığını sanki benim kadar güçlüymüş gibi yönetiyor. Kocamı aldı ve ona bir vâris doğurdu.”

“Ve ne? Onu kıskanıyor musun?”

Kraliçenin sert kahkahası şaşırtıcıydı. “Kraliçe Veda’nın kıskanacağım hiçbir şeyi yok. Ben sadece onu yok etmek istiyorum.”

“Neden?” Sorum aptalcaydı. Bana bakan gözlerindeki açgözlülüğü görebiliyordum.

“Çünkü bu dünya bize ait.” Elini etrafta salladı. “Üzerinde sadece tek bir gerçek hükümdar olacak ve o hükümdar da benim oğlum olacak.”

“Gavril’in eşini öldürdüğünde ona da böyle mi söyledin?” Gözleri şaşkınlıkla açıldığında bir adım geri çekildim.

“Güçlerin nerede, Yıldızların Kutsadığı?”

Ona baktım, sonra da muhafızlarından birinin girmekte olduğu kapıya doğru ilerledim.

“Görünüşe göre benim de sırlarım var, tıpkı sizinki gibi.”

“Kraliçe Kaida.” Muhafız başını eğdi. “Kral sizi soruyor.”

“Beklesin.” Kraliçe bana gülümsedi ama bu gülümsemede dostça herhangi bir şey yoktu. “Yıldızların Kutsadığı ile konuşacak daha çok şeyimiz var.”

“Seninle konuşmam bitti.”

“Hayır.” Başını nazikçe salladı. “Bitmedi.”

Etrafımda usulca dolaştı, neredeyse durduğum yerde daire çiziyordu. “Sana tekrar soruyorum. Gücün nerede?”

“Bende ondan hiç yok.” Yalanın tadı dilimde acılaşsa da kraliçeye gerçeği asla söylemeyecektim. Bu onun Evren’e olan intikamını körüklemekten başka bir işe yaramazdı.

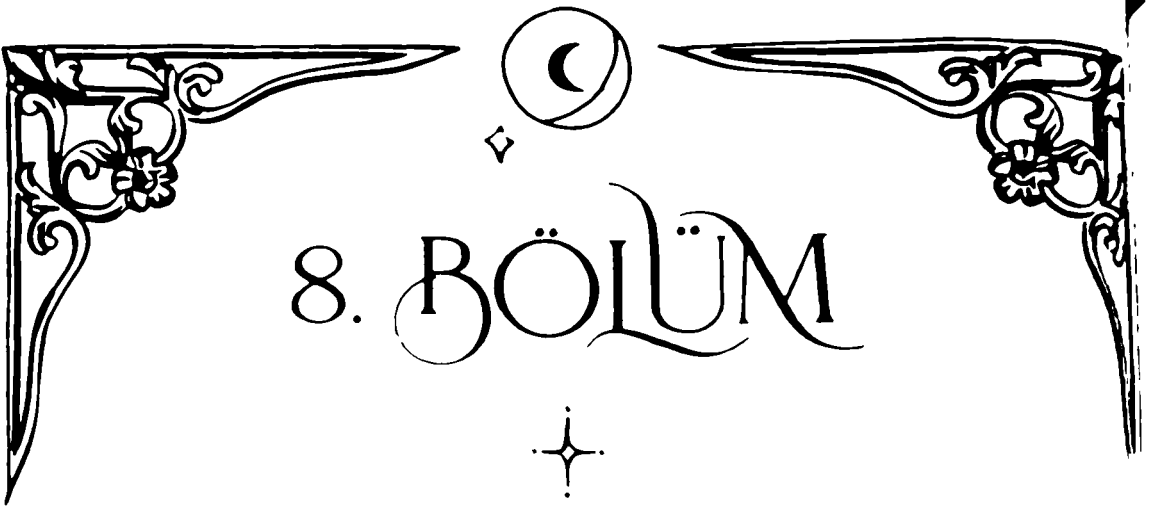
Odadan çıkmaya çalıştım ama elini uzatıp tırnaklarını üst koluma batırdı. Kraliçenin parfümü burun deliklerimi yakarken donup kaldım, kıpırdamadan öylece durdum. Yoğun ve iğrenç bir kokuydu. Bana yaklaştıkça ağırlığının altında boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Koku çiçekliydi ama aynı zamanda tam olarak tanımlayamadığım bir şeyin aromasını da taşıyordu. Yanmış şeker ve sülfür gibi, mide bulandırıcı, tatlı ama hoş olamayacak kadar yoğun bir kokuydu.

“İki gün sonra dönüşünü kutlamak için bir balo düzenliyoruz.” Tırnakları tenime daha sert battığında, tırnakları kanlandı. “O zamana kadar, oğlumun bir zamanlar kanında tattığı büyüü bulmanı tavsiye ederim.”

Başımı çevirdiğimde onun sert bakışlarıyla karşılaştım. “Peki ya yapmazsam? Sonum onun eşi gibi mi olacak?”

Kraliçe Kaida’nın yüzü sertti, ağzının etrafındaki çizgiler, kaşları, gözleri... derin ve kötülükle kazınmıştı. Bakışlarımdan korkmadı, beni ne kadar uzun süre tutarsa, gücünün tenime daha fazla sızdığını hissedebiliyordum, ta ki hareket edemediğimi, ayaklarımın yere çakıldığını ve vücudumdaki her kasın kilitlendiğini hissedene kadar...

Kararlıydı ancak sözleri ezilen cam gibi keskin ve zarar vericiydi. “O zaman eşini yok etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.” Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, her hareketimi izliyor, değerlendiriyordu. “Sen izlerken onun hayatını alaşağı edeceğiz. Kralın oğlu olması umurumda bile değil.”

EVREN

Elimizdeki kitaplarda ölüm büyüğü hakkında çok az bilgi bulmuştuk.

Devam etmek için neredeyse hiçbir kanıt yoktu, daha fazla durup bekleyemezdim. Kardeşimin büyüğünün ne kadar güçlendiğini bilmiyordum.

Adara'nın büyüğü bendeyken, onun hükmü altında olmasından duyduğum suçluluğun ağırlığıyla göğsüm sızlıyordu.

Heybeme erzak doldurmaya başladım, ardından su dolu bir matarayı Sorin'e doğru fırlattım. Masadan daha fazla malzeme almadan önce, onu kendi çantasına taktı. Çantamı omzuma atıp arkamı döndüğümde neredeyse Adara'nın babasıyla çarpışıyor-dun. Adam çelimsizdi, yıllardır ona yapılanlardan dolayı hâlâ çok zayıftı. Suçluluk duygusu beni canlı canlı yemeden bakışlarıyla zorlukla baş edebiliyordum.

"Ben de seninle geliyorum."

Elini masaya bastırıp, ağırlığını desteklemek için kullandım.

"Hayır," dedim kararlı ama nazik bir şekilde. Babasını o kralığa geri götürmemin hiçbir yolu yoktu. Onu geri almama engel olmasa bile, Adara bunun için beni asla affetmezdi.

O cehennemden yeni çıkmıştı ve onu geri gönderemezdim.

Bu yüzden reddettim.

"Beni durduramazsın," diye homurdandı, Dareen. Adama duyduğum büyük saygım daha da arttı.

"Haklısın." Başımı salladım ve çantamı omzuma yerleştirdim.

“Ama savaşacak durumda değilsin. Kızını geri alacağım. Bunun için gerekiyorsa canımı veririm ve siz eminim oradayken buna engel olursunuz.”

Masayı tutuşu sıkılaşıp çenesi kenetlendiğinde etrafımızdaki hava gerginleşip, ağırlaştı. Yavaşça başını sallayarak beni onaylarken yüzündeki anlayışı gördüm.

“Onlarla uzun yıllar geçirdiğini biliyorum.” Bana bakarken başını iki yana salladı. “Onun baban olduğunu biliyorum ama onların neler yapabileceğini gerçekten bildiğinden emin değilim.”

Korku içimi kaplarken midem bulandı. “Neler yapabileceklerini biliyorum. Özellikle de babamın ve kraliçenin. Kumandanlık yaptığım yıllar boyunca onların zalimliğinden payıma düşeni aldım ve seni onlara teslim ettiğim için asla affını kazanamayacağım, biliyorum.”

Bakışları benimkilerle buluştu, sanki zm grebiliyormuş gibi derinlere dalmıştı.

“Kendimden bahsetmiyorum.” Acı yüzünü glgelerken masaya yaslandı. “Kızdan bahsediyorum.”

Ne demek istediği konusunda kafam karışmıştı. “Adara’dan mı?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Yıllarca benimle birlikte zindanda kalan kız. *Leda*.”

Bu ismi daha önce hiç duymamıştım. Kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Hangi kız?”

Kaşları öfkeyle çatılmış, ağzı açık kalmış ve gözleri kısılmıştı. Yüz hatlarından korku dalgası geçiyor gibiydi.

“Gavril’in eşi.”

Bu iki kelime göğsüme kurşun dökülmüş gibi hissettirdi. Bu doğruydı. Hiçbir erkeğin sahip olmaması gereken gücü elde etmek için akla hayale gelmeyecek bir şey yapıyordu.

“O öldü m?” Sesim nefret ettiğim bir korkuyla titriyordu. Eğer onu ldrdyse, o zaman gerçekten durdurulamaz olabilirdi.

“yle olsaydı daha iyi olurdu.” Bakışlarımla birlikte gözbebekleri parladı. “O kıza yaptıkları ölümden de beter. Kraliçe Kaıda,

onu zalim oğlunun önünde sallandıracağı bir oyuncak olarak hayatta tuttu. Onu hücrelerde ziyaret ederdi ama eşi olarak bile kız ondan nefret ederdi. Kraliçenin yapmasına izin verdiği şey için, planladıkları şey için ondan nefret ediyordu.”

“Ölüm büyüsü mü?”

“Evet.” Başını salladı. “Kraliçe bundan hiç bahsetmedi ama Gavril hücresine her geldiğinde ona özürlerini fısıldardı. Diğer mahkûmların duyamayacağını düşünürdü ama Leda’nın hücresi benimkinin yanındaydı. O gittikten sonra onu rahatlatmak için elimden geleni yapardım.”

“Öyle mi yaptı?” Neden sorduğumu bilmiyordum. Ona saldırdı mı? Ondan bir şey aldı mı? Suiistimal etti mi? Elbette yapmıştı. Eşini, bu dünyadaki herkesten daha çok değer vermesi gereken kişiyi bir tutsak olarak bir hücrede tutmuştu.

Dareen başını salladığında bakışları karardı. “Ona yaptıkları her şeyi bilmiyorum. Onlar gittikten sonra bu konuda hiç konuşmadı. Benim hücremle onunkini ayıran taş duvardan onu göremezdim ama bazen elini küçük parmaklıkların arasından uzatıp benimkine dokundururdu. Eli her zaman kan ve kesiklerle kaplıydı. Ondan bir şeyler almıştı. Sadece ne ölçüde olduğunu bilmiyorum.”

“Güç kazanmak için eşini öldürmesi gerektiğini sanıyordum?”

Ölüm büyüsü hakkında okuduğum tüm sayfaları gözden geçirdim ve hepsi aynıydı.

“Tam olarak elde etmek için evet, yapmak zorunda.” Bakışlarından bir ürperti geçip gitti. “Ama onu tekrar tekrar ölümün kıyısına getirmek, isterse düşmanlarını yerle bir edecek kadar güç verdi. Leda’ya, o ağlarken elinden geldikince onu bağışlayacağını fısıldardı. Eşini öldürmek size bu dünyada asla görülmemesi gereken şeytani bir güç verir ama ona işkence etmek, bu tür bir acıyı tekrar tekrar yaşatmak, onun canını almadan açgözlülüğünü tatmin etmeye yetecek kadar güç sağlar.”

Öfke beni nefretle doldurdu. Gözeneklerimden usulca sızıp hücrelerime dolandı ve içimde uzak tutmaya çalıştığım bir karanlılığı ortaya çıkardı. Öfkemin akışıyla her parçam kasılarak gerildi.

Onu nasıl geri alacağımız konusunda akıllıca davranmamız gerektiğini biliyordum ama bunu yaptığım için, onu benden uzak tutabilecek kimse kalmayana kadar krallığının her üyesini kesmediğim için suçluluk duygusu beni pençeliyordu.

“Onu bırakma.” Bakışlarıyla beni yakaladı ve bunun bir talep olduğunu açıkça belirtti. “Adara’yı da Leda’yı da geride bırakmayacaksın.”

“Bırakmayacağım,” diye söz verdim, ikisini de kurtarmayı nasıl başaracağımı bilmiyor olmama rağmen. Ancak iş o noktaya geldiğinde Adara’yı kurtarmayı seçeceğimi biliyordum.

Her zaman onu seçerdim.

Arkadaşlarıma baktım. Sorin’le Thalia, *Citlali*’ye yapacağımız yolculuk için toparlanmış ve hazırды, Jorah ise eli kılıcında bizi izliyordu.

“Krallığı koruyun.”

Jorah başını hafifçe eğdi. Sözünü yerine getirmek için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordum. O da benim gibi bu krallığı canı pahasına koruyacaktı.

“Hadi gidelim.” Sorin ve Thalia’ya dönüp baktım. “Önümüzde uzun bir yolculuk var.”

ADARA

Kraliçe beni kütüphanede öylece bırakalı ve Evren'i tehdit edeli iki gün olmuştu ama tehdidine karşı yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Gücümü kullanmanın, oğluna istediğini vermenin hiçbir yolu yoktu.

Gavril ise beni çoğu zaman yalnız bırakmıştı. Sadece geceleri ben uyuduktan sonra odasına dönüyordu. Benim yattığım yatağa girse de bana hiçbir şekilde dokunmuyordu. Bunun için minnettardım ama uyuyamıyordum.

Özellikle de her gece ellerinin ve dudaklarının kurumuş kanla kaplı olduğunu fark ettiğimde.

Eletta, etrafımda dolaşarak saçlarımı bukleler halinde tutturdu ve alnımın ortasına yerleştirilmiş ikiz aylarla birlikte gümüş bir taç ekledi. Giydiğim kıyafet vücuduma yapışan ve durmadan parıltıyan bembeyaz bir elbiseydi. Kraliçe her zamanki gibi sırtımdaki yıldız işaretinin tam olarak görünmesini sağlamıştı.

Önümdeki aynaya boş gözlerle, Eletta'nın allık sürdüğü çökmüş yanaklarıma baktım. Bana bakan bu kızı tanımakta güçlük çekiyordum.

Günler geçtikçe kendimi solmuş bir çiçek gibi hissediyordum. Sadece gücümü kaybetmekten kaynaklandığını düşündüğüm içimdeki boşluk büyüdükçe büyüyordu. Gücümünden çok daha fazlasını özlediğimi biliyordum. Her parçam Evren için acıyordu.

Hayatımın geri kalanında gücüm olmadan yaşayabilirdim ama onsuz hiçbir şey yapamazdım.

Gavril'in odasının kapısı açıldığında içeri adımını attı. Başımı kaldırıp bakmadım bile.

O olduğunu biliyordum.

O ve Eletta'dan başka hiç kimse bu odaya girmemişti.

Odanın içinde biraz daha ilerledi, arkamda durup aynaya bakarken Eletta aceleyle yolundan çekildi. Aynadaki yansımalarımı zı dikkatle izlediğinde, bana bakan gözlerine karşılık vermemeye çalıştım.

"Çok güzel görünüyorsun, Adara." Öne doğru uzanıp elini omzumda gezdirdiğinde, onun dokunuşuyla bedenimde oluşan ürpertiye durduramadım.

Kalbim göğsümde küt küt atıyor, kemiklerim aynı ritimde zonkluyordu. "İstedğin bu değil miydi?" Aynadan ona bakarken çenemi havaya kaldırdım. "Bu gece sergilemeye söz verdiğin kız ben değil miydin?"

Kaşları çatıldı, parmakları omzumda sıkılaşıırken bozulan ifadesini çabucak düzeltti. "Bu gece senin dönüşünü kutlayacağız, Yıldızların Kutsadığı. Tüm krallık müstakbel kraliçelerinin dönüşünü kutlayacak."

Çenemi sıkarken gözlerinin içine baktım. "Tüm krallık benim güçsüz bir müstakbel kraliçe olduğumu biliyor mu?"

Gavril'in bakışları karardı, bana bakarken uzun bir süre cevap vermedi. Ardından eli sırtım boyunca ilerledi. Parmağını omurgamda usulca gezdirip, yıldız izini takip ederken elleri nazikti. Tıpkı bir âşığın yumuşak okşaması gibiydi.

"Krallığım böyle bir şeyi duymayacak." Eli sırtımın hemen altında durduğunda tüylerim diken diken oldu. "Gücün burada. Sadece onu senden çıkarmak için daha çok çabalamam gerekecek."

"Benim gücüm yok, Gavril. Bırak gideyim." Sesimin bu kadar zayıf, bu kadar çaresiz çıkmasından nefret ediyordum.

"Bu asla olmayacak."

Yüzünü görene kadar taburenin üzerinde döndüm. Ağzımdan çıkan her kelimeyi duyduğundan emin olmak istedim. "O zaman

seninle her adımda savaşıcağım. Ona geri dönmek için ~~senink~~ savaştıktan asla vazgeçmeyeceğim.”

Büyüsünün kırmızı dumanı parmaklarından süzülüp ellerimi sardığı anda gözbebeklerinin etrafında da o kırmızı halka belirdi. Karşı koymaya çalıştım ama güç, ellerimi demir bir mengene gibi iki yanıma sabitledi.

“Ne yapıyorsun, Gavril?”

“Bu gece burada çok fazla önemli insan var ama görünüşe göre sende çok fazla enerji var.” Öne doğru eğildi ve elini yanağımda gezdirdi. Dokunuşundan irkilsem de bu onu durdurmadı. “İzin ver de bunu senin için yok edeyim.”

Küçük bir hançeri yanından çıkardı ve bakışlarım köşede duran Eletta'ya gelene kadar odayı taradı. Bana bakan gözlerinde şok ve dehşet vardı ama onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Dudaklarından prensin benden beslenmesini engelleyecek tek bir kelime bile çıkmadı. O anda bu kızdaki da nefret ettiğime karar verdim.

“Lütfen, yapma,” diye yalvardım ama Gavril beni dinlemedi.

Evren'in izini taşıyan bileğimin aksine diğer bileğimi tuttu ve bıçağı tenime bastırırken sıkıca kavradı. Küçük bir kesik açtıktan sonra hızla ağzını üzerine kapattığında dişlerinin tenime batmasını hissettim. Sanki bu hareketiyle beni hareketsiz tutacağını düşünüyordu.

Büyüsü beni sıkıca kavlıyor, yerimde sabit tutuyordu. Yine de ona karşı koymaya çalıştım. Ona karşı savaştım ve acı içimi dağlarken haykırdım. Benden beslenmesi çok farklı hissettiriyordu, bunun güç eksikliğimden mi, yoksa Evren'le beslenmeyi deneyimlemiş olmamdan mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Çünkü hiçbir şey onun gibi hissettiremezdi.

Hissettiğim tek şey acı olduğu için gözlerimi kırptıştırarak kapattım.

Kendimi solan bir çiçek gibi hissedene kadar beni durmadan tüketti ve tüketti. Gücümün benden süzüldüğünü hissedebiliyordum, ona tutunmaya çalışsam bile parmaklarımdan kum taneleri gibi kayıp gidiyordu.

Nefesinin sıcaklığı sanki tenimi dağlıyordu. Ağzını bileğimden çektiğinde, onunla savaşmak için içimde tutuşan ateş bir kül yığınınna dönüştü. Elinin tersiyle ağzını sildi ve ben odaya girdiğinden beri ilk kez üzerindeki kıyafetleri fark ettim. Siyah bir pantolon, göğsünde krallığının arması olan zengin mavi bir ceket giymişti. Başında altın bir taç varken, her haliyle bu krallığı yöneten bir prense benziyordu.

Bu gece odaya girdiğinde kim olduğu sorgulanamazdı, görünüşü saygı gerektiriyordu ve bu insanların ona saygı göstereceğini biliyordum. Bunu hak edecek, onların sadakatini kazanacak hiçbir şey yapmamıştı ama korku, sadakatten çok daha fazla hüküm sürüyordu.

Eletta'dan, "Temizle onu," diye rica ettiğinde, elinde bir bezle bana doğru koştu. Önümde diz çöküp bileğimdeki taze yaraya bezi bastırırken gözlerine bakmadım. Elleri beni temizlerken titriyordu ama korkusuna sempati duymayacaktım.

"Sanırım..." Tereddüt etti. "Sanırım dikiş atılması gerekebilir."

Gavril ceketini düzeltti ve hizmetçiye baktı. "Bileğine küçük bir bandaj koy, sonra da mücevherlerle kapla. İzi kimsenin görmesini istemiyorum."

Eletta aceleyle onun dediğini yaptı. Bileğimdeki kanı sildi ve kanamayı durdurmak için bezi sertçe bastırdı. İçimi dağlayan çok büyük bir acı vardı ama fark edip etmediğini görmek için ona bakmadım.

Kan yüzeye çıkmayı bıraktığında bandajı aldı ve ince beyaz bandajı bileğimin etrafına üç kez sardıktan sonra küçük bir düğüm attı. Bileğimi bırakıp, Gavril'in zalimliğinin kanıtını saklamak için çılgınca etrafta dolanmaya, bir şeyler ararken küçük masayı karıştırmaya koyuldu. O bunları yaparken bileğim gevşekçe yanıma düştü.

Bileğime beş küçük bilezik doladı. Her biri su gibi berrak mücevherlerle kaplıydı ve üzerlerine vuran ışığın her zerresini yansıtıyorlardı. Gavril onun istikrarlı çalışmasını izledi, yaptıklarından memnun kaldığında elini uzatıp beni üst kolumdan yakaladı.

Ayağa kalkmaktan başka çarem kalmayana kadar beni kaldırdı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. “Gel, Adara. Bizi bekleyen pek çok insan var.”

Beni odadan çıkarırken sıkı ve güçlü bir şekilde tutuyordu. Yanında ilerlerken bocaladım. Balo salonuna doğru tökezlerken ayaklarım sürükleniyordu. Düşüncelerim karmakarışıktı ve başım sanki artık bedenimin kontrolü bende değilmiş gibi sallanıyordu.

Evren beni şimdi görseydi, Gavril’in beni dönüştürmesine izin verdiğim şeyden utanırdı. Thalia beni görseydi... Yüzümü buruşturdum ve arkadaşımı düşünmemeye çalıştım. Onun burada ne kadar kötü durumda olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Biri geldiğimizi duyurduğunda çift kanatlı kapıdan geçerken Thalia’nın düşüncesine sarıldım. Bana savaşmamı söylerdi. Thalia kıcımlı kaldırıp dövüşmem için bana bağıırırdı. Öfkelenene kadar benden bunu talep ederdi ve emrine cevap vermekten başka çarem kalmazdı.

Ne yazık ki şu an onu içimde bulamıyordum. Gavril, tıpkı söylediği gibi içimdeki mücadeleyi çekip almıştı.

Bu onlar için sadece bir oyundu ve benim de rolümü oynamaktan başka seçeneğim yoktu. Eğer beni krallığının insanlarına göstermek istiyorsa, o zaman yarattığı kız kendini gösterecekti. Bu gece etrafta dolaştırdığı, Yıldızların Kutsadığı’ndan kimse etkilenmeyecekti.

Gavril beni dans pistine doğru çekti ve etrafıma uzanıp elini sırtıma koyarak bedenimi kendi tarafına çektiğinde şaşırdım.

“Gördün mü?” Bizi dans alanında gezdirmeye başladığında, gözlerim bir an için onun gözlerine kaydı. Yorgundum, çok yorgundum. “Bu gece çok eğleneceğiz, Adara.”

Elimi dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerimi öptü. Yan tarafa baktığımda, krallıktaki insanların merakla beni izlediğini gördüm. Bana ne yaptığını görebiliyorlar mıydı? Gelecekteki kralları için bir tutsaktan başka bir şey olmadığımı söyleyebilirler miydi?

“Başım dönüyor.” Beni dans ederken döndürdüğünde kelimeleri zar zor söyleyebildim. Başımı kaldırıp tavana ve avizeye baktım.

Kristaller ışıktaki bulanıklaşıp dans ediyordu. Gavril’in eli beni kendisine bakmaya zorlamak için sırtımda sıkılaşıırken bile hareketlerini izliyordum. Tutuşuna daha da yaslandım ve bizi dans pistinde hareket ettirirken kendimi tamamen bıraktım.

Etrafımda fısıltılar duyuyordum ama ne dedikleri umurumda değildi. Beni olduğum gibi görmelerini umuyordum.

Beni, Gavril’in kollarında görmeleri ve ait olduğum yerin burası olmadığını bilmeleri için dua ettim.

Çünkü beslenmesinden dolayı uykulu olsam bile onu her parçamda hissedebiliyordum.

Şarkının bittiğini güçlkle fark ettiğimde, Gavril’in vücudu benimkine doğru hareket etmeyi bıraktı. Gözümü kırpıştırarak avizeye baktım. Avize hâlâ üzerimde, eskisinden daha yavaş dönüyordu.

“Ayağa kalk, Kutsanmış.” Gavril’in sözleri dişlerinin arasından tıslayarak çıkmıştı. Nihayet ona bakmak için başımı kaldırdım.

Yüzünde alaycı bir ifade vardı. Bu dudaklarımda sinsi bir gülümsemeye neden oldu.

Gök gürültüsü gibi haykırdığında olduğum yerde irkildim. “Seni izliyorlar ve sen de onlara bana layık olduğunu göstereceksin.”

İlk başta bakışlarına karşılık vermedim. Öfkem kafamdaki sis perdesini aralamaya başladığında gözümü göğsüne diktim. “Sana layık mı?” Yumuşak bir kahkaha attım ve sonunda gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdım. “Bana layık olmayan sensin.”

Bana baktı. Bir an için dans pistinde ikimizden ve gözlerinin etrafındaki o mide bulandırıcı kırmızı halkadan başka hiçbir şey görüp duyamadım.

“Yine babamın piç prensi gibi olduğumu mu düşünüyorsun?” Elini kaldırdı ve yüzümdeki birkaç saç telini itti. Etrafımızdakilere nasıl görüldüğünü biliyordum. Bu bir âşğın dokunuşuydu. Müstakbel eşimin dikkatli davranışları...

Ancak gözlerinin etrafındaki halka, söyledikleriyle daha da parlıyor ve sırtındaki parmakları tenime batıyordu.

Acıyı hissettiğimde haykırma ihtiyacına karşı savaştım. “Bence o, beni senin kırдың gibi kırmazdı. Beni bu şekilde kullanmazdı.”

Gavril güldü, sesi tehdit eder gibiydi. Ağzını bana yaklaştırdı. “Kardeşimin yaptığı tek şey seni kullanmak, Kutsanmış. Sen sadece bunu göremeyecek kadar aptalsın.”

Birdenbire belimi mengene gibi kavradığını hissettim, beni göğsüne doğru çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Beni öpüşünde ne bir uyarı ne de bir nezaket vardı. Ağzı benimkine karşı acımasızdı. Öne doğru uzanıp onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Ellerimi göğsüne bastırdım ama işe yaramadı. Kımıldamadı. Bir eli beni sıkıca tutarken diğer eli enseme dolanıp saçlarımla arasına girdi. Saçlarımla demir gibi kavradı ve ağzıma daha iyi erişene kadar başımı geriye doğru itti.

Dudakları dudaklarımla bıraktığında nefes nefese kaldım. Bana yaptığı saldırıdan dolayı dudaklarım şişmiş ve morarmış hissediyordum. Buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Ona baktığımda, gözleri neredeyse oradaki o ürkünç güç tarafından ele geçirilmişti. Bana bir canavarın açlığıyla bakıyordu. Hızla hareket edip dokunuşundan kurtuldum.

Ondan uzaklaştım, benden aldıkları yüzünden başım hâlâ dönüyordu. Destek almak için uzanana kadar tökezleyerek ilerledim. Ellerim birinin göğsüne saplandı. Kim olduğunu bilmiyordum ama odanın dönmesini engellemek için onlara tutundum.

Etrafımdaki fısıltıları duydum, insanların bana baktığını biliyordum. Sanki prenslerinin bir oyuncağıymışım gibi bakıyorlardı.

Gelecekteki kraliçelerinde istedikleri bu muydu? Burada olmayı ne kadar istemediğimi göremiyorlar mıydı?

Bir an için gözlerimi kapattığımda dünyanın etrafımda döndüğünü hissettim, ardından midemi tırmalayan bulantıya rağmen nefes almaya çalıştım.

Gavril’in arkamdan güldüğünü işittiğimde yüzümü buruştur-

dum. “Bunun için üzgünüm, Frederick. Görünüşe göre Yıldızların Kutsadığı kutlama havasındaydı ve içkiyi fazla kaçırdı.” Sözlerini duyduğumda irkildim. Gözlerini kafatasından ayırabilmek için büyümü kullanmayı çok isterdim. Ona beni kontrol edemediğini göstermeyi o kadar çok isterdim ki... Ona beni yarattığı şey olmadığımı göstermek.

Yine de büyüm geri gelmeyecekti.

Hâlâ tutunduğum adama kafamı kaldırıp bakarken, gözlerimi boş boş kırptırdım ama onu tanıyamadım. Saçları maun kadar koyu kahverengiydi fakat yaşını gösteren beyaz telleri de vardı. Öne doğru uzanıp, beni sabit tutmak için ellerini kollarıma bastırırken gözlerini gözlerime dikmişti.

“Sanırım müstakbel kraliçenin biraz oturmaya ihtiyacı olabilir, Majesteleri.” Sesi kadife gibiydi, derin ve pürüzsüzdü.

Sesinde garip bir yumuşaklık vardı ama ona güvenemedim. Bu krallığın insanları beni istiyorlardı çünkü kraliyet ailesinin benim kanımla güçleneceği günü bekliyorlardı. Buradaki varlığımın onları düşmanlarına karşı güçlendirdiğini biliyordum. Daha doğrusu Evren’e karşı.

Ondan uzaklaşmaya çalışsam da beni tutmaktan vazgeçmedi.

“Onu buradan götüreceğim.” Gavril yine güldüğünde, elinin belime dolandığını hissettim. Sırtım göğsüne dayanana kadar beni geriye doğru çekti. Önümdeki adam sonunda beni tuttuğu yerden kurtardı.

Bakışları her hareketimi takip ediyordu.

“Onu son gördüğümüzden daha farklı görünüyor,” dedi adam, elini yeni tıraş edilmiş çenesinde dalgınca gezdirdi.

“Öyle mi?” Gavril elini yüzüme bastırdı ve bana bakabilmek için başımı ona doğru eğdi. Eli yüzümü kapatıyordu ama bana karşı yumuşaktı.

Ona baktığımda, kırmızı gücün gözbebeklerinin etrafında kaymasını izlerken, kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Bu insanlar bunu göremiyorlar mıydı? Onlar da benim gibi ondan korkuyorlar mıydı?

Maskesinin ardında esir tutulan canavarı görebilen tek kişi ben miydim?

“Bana mükemmel bir Yıldızların Kutsadığı gibi görünüyor,” dedi Gavril usulca, parmakları çenemde gezinirken. “Halkımızın tam da ihtiyacı olan şeye benziyor.” Ses tonunda bir tehdit vardı. Korkumun boğazımı tırmaladığını hissettim.

Gücünü burada göstermezdi. Etrafta bu kadar insan varken yapmazdı ama tekrar yalnız kaldığımız anda göstereceğinden hiç şüphem yoktu. Tutuşunun sıkılaştığını hissettim, tam olarak istediği gibi yapmazsam bana ne olacağını göstermek istediğini biliyordum.

“O piçin onu mahvettiğini mi düşünüyorsun?” Adam fısıldadığında, Gavril’in arkamda sertleştiğini hissettim. “Krallıktaki söylentilere göre müstakbel kralımız için artık saf olmadığından emin olmuş.”

Nefes alamıyordum, adamın sözlerinin ya da Gavril’in beni sertçe tutuşunun ötesini düşünemiyordum.

“Ona dokunacak tek kişi ben olacağım.” Sesi sertti. Karnımdaki tutuşunun sıkılaştığını, elbisenin üzerinden içime işlediğini hissettim. “Tek kişi,” diye tekrarladı. “Kutsanmış bana ait ve krallığa sunulduğunda ne durumda olacağı konusunda kimse spekülasyon yapamayacak.” Sesi fısıltıya dönüşmüştü, sözleri tehditkârdı. “Anladın mı?”

Bir sonraki sözcükleri kekeleyerek söylerken adamın yüzündeki tüm renk kayboldu. “Elbette, Majesteleri.” Adam bir adım geri çekildi. “Aksini ima etmek istememiştim.”

“Tabii...” Gavril beni bıraktığında, eli elimi rutmadan önce neredeyse öne doğru düşüyordum. “Ama bunu bir daha söylersen bedelini çok ağır ödersin.”

Gavril adamın cevabını beklemedi. Beni kendisine ve ailesinin oturduğu masaya doğru çekti. Beni arkasından çekerken başım yine ona doğru döndü. Ellerine yapışırken gözlerimi sıkıca kapattım.

“Kendini topla,” diye tısladı bana. “Kraliçe ve krala takdim edilmek üzeresin.”

Sözlerinden mi, yoksa büyüünden mi bilmiyordum ama dünya etrafımda hızla dönüyordu ve gözlerimi açtığımda oda daha sert dönüyordu.

Gavril fark etmemiş gibiydi. Altın tahtlarda oturan kral ve kraliçenin önünde durana kadar beni arkasından sürükledi. İhtişamlı giysilerini giymişlerdi ve başlarında altın taçları vardı. İkisi de odadaki insanlarla aynı açlıkla beni izliyordu.

Yine de kimse kraliçe kadar aç görünmüyordu.

Gavril, beni tahtın dibine doğru çekerken kolumdaki tutuşu sıkılaştı. Kulağıma sertçe fısıldadı. “Beni utandırma.” Ayakkabılarımın burnu tahta değene kadar beni ileri doğru itti. Kral ile kraliçe önümüzde dururken salondaki herkes dizlerinin üzerine çöktü.

Kraliçenin yüzü bize bakarken sertti ama kralın sesi alçak ve yankılı bir şekilde odada gürlediğinde, kalabalığın üzerinde ileri geri gezindi.

“Yıldızların Kutsadığı’nı, *Citlali*’de tekrar ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz.” Kollarını bana doğru uzattığında kalabalık onun sözlerini alkışladı. “O, iki krallığımızın birbirlerine karşı yürüttüğü büyük savaşın sembolüdür. O, Kan Krallığı’nın güç hırsıyla neleri göze alabileceğinin bir sembolü.” Kral tezahüratlar arasında kükredi. Boğazımda safra yükselirken Gavril’in büyüünün etrafımda döndüğünü hissettim. “Ama tahtımın vârisi olan oğlum sayesinde, ait olduğu yere geri döndü.”

Tezahüratları bir ateş perdesine yükseldi ve Gavril’in büyüü tenimin üzerinde patladı. Kırmızı gücü her santimimde dönüp dans ederken aşağı baktım ve tekrar yukarı baktığımda halkının doymak bilmez özlemi bana bakıyordu.

Evren’in güce susamış olduğunu iddia ediyorlardı ama gözlerinde görebildiğim tek şey bahsettikleri açgözlülüktü.

“Yanında o varken gücünün nasıl arttığına bir bakın.” Kral bana baktı ve karşısında durduğumdan beri ilk kez bakışları benimkilerle buluştu. “O sonsuza dek krallığın bir parçası olacak ve ikisi evlendiğinde, yüzlerce yıldır sahip olduğumuz tüm liderlerden daha güçlü bir vârisimiz olacak.”

Gavril'in gücünün tekrar üzerimde yılan gibi dolaştığını hissettirdim. Bu sefer daha parlaktı, neredeyse kör ediciydi ve nefes almamı zorlaştırıyordu. Geri çekildiğinde, Gavril önümde duruyordu. Kral oğluna bakarken elleri her iki kolumda kenetlenmiş, ikimize de bakıyordu.

Herkes dikkatle bizi izliyordu. Oynadıkları bu oyundan boğulduğumu hissettirdi. Bu insanları, hak ettikleri kraliyet ailesi olduklarını düşünmeleri için kandırmaya çalışmaları beni boğuyordu.

Oysa gerçekte ne oldukları çok daha ürkütücüydü.

Ancak etrafımızı saran bu insanların hiçbirisi maskelerinin ardına bakmayı umursamıyor gibiydi. Kraliyet ailesinin insan derisinden ince bir kalkanın ardına gizlenmiş canavarlara ne kadar benzediğini bilen tek kişi bendim. Bu insanlar onlara inandıkları için aptaldı.

Gavril'in gücünün artmasını izledikleri ve acımasız prenslerinin yapacaklarından korkup sinmedikleri için aptaldılar.

Tekrar krala baktım ama ışıltılı oda etrafımda hareket ederken görüşüm tekrar dalgalandı.

"Sanırım hasta olacağım," diye fısıldadım yüksek sesle ama Gavril'in beni duyabildiğinden emin değildim.

Eğer duyabilseydi de bunu belli etmezdi. Odanın etrafına bakarken elimi tutmaya devam etti. Herkes hâlâ bizi izlerken, yüzleri bulanık bir şekilde gözümün önünden geçiyordu.

"Gitme vakti geldi," dedi Gavril kulağımın dibinde. Nefesini tenimde hissedince soluğum kesildi, ondan uzaklaşmaya çalıştım.

Başını anne ve babasına doğru eğdiğinde bir adım geri çekildim. Sadece buradan çıkmak istiyordum. Uzanmak istiyordum. Evren'den başka bir şey düşünmemek ve onunla ilgili hayallerimin içimdeki bu korkunç duyguyu yok etmesine izin vermek için çaresizdim.

Oda bir kasırga gibi dönmeye ve girdap oluşturmaya başladı, zeminin ve duvarların renkleri her dönüşte daha da koyulaşıyordu. Önümdeki zemine odaklanmıştım, sanki bataklıkta duruyormuşum gibi ayaklarımı izliyordum. Artık ne kralı ya da kraliçeyi

ne yanımdaki adamı ne de başka birini görebiliyordum. Düşüyor-
muşum gibi hissediyordum.

Gavril'in elleri etrafımda sıkılaştığında beni göğsüne bastır-
dığını hissettim. Beni ayakta tutan tek şey onun kollarıydı. Bunun
diğerlerine nasıl görüldüğünü umursayacak durumda değildim.

Beni balo salonundan çıkardı. Dizlerini büküp, beni kolları-
na aldığında salona açılan kapıyı çoktan geçip geçmediğimizden
emin değildim.

Onun tarafından tutulmak istemiyordum ama ayaklarım yer-
den kesildiğinde hissettiğim rahatlamayı da inkâr edemezdim.

Yüzümü omzuna gömüp, midem bulantıyla çalkalanırken ona
tutundum. Evren'le ilgili düşüncelere odaklanmaya çalıştım ama
zihnim, hissettiklerim, odanın hareketleri ve her şeyi içimde tut-
maya çalışırken havanın ciğerlerimi kısa aralıklarla terk etmesi dı-
şında hiçbir şeye odaklanamayacak kadar bulanıktı.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ancak bedenim de en az
zihnim kadar Gavril'i reddediyordu. Benden çok fazla şey mi al-
mıştı, yoksa vücudumun bu kadar kötü tepki verdiği şey onun
büyüsü müydü emin değildim ama bir daha benden besleneceği
düşüncesiyle ürperdim.

Gavril beni koridorda taşıırken, muhafızlar odasının kapılarını
açtığında reddetmeye çalışsam da kelimeleri bulamadım.

Başım onun kollarına gömülüyken karanlık önümde dalga-
landı.

Odaya girip beni yavaşça yatağa yatırdı. Öfkelenmesini bekli-
yordum fakat benden uzaklaşıp ayağa kalkmadan önce sabit dur-
duğumdan emin olurken elleri dikkatliydi.

“Odama geri dönmek istiyorum.” Sözlerim kendi kulaklarıma
bile zayıf geliyordu. Gavril'in önümde diz çökmeden önce yüzünü
buruşturmasını izledim.

Her hareketini izlerken gerildim ve ayağımı eline alıp ayakka-
bımı yavaşça çıkarırken ondan uzaklaşmak için çaresiz hissettim.

Gavril hesaplı bir çekingenlikle beni izliyordu. Çenesi sabit,
dudakları kapalı ve gözleri kısıktı. Ayakkabımın birini kenara

koyduktan sonra ayağımı tekrar yere bastırdı ve diğerini ellerinin arasına aldı.

Ayakkabımı ayağımdan çıkarırken dokunuşuyla ürperdim. Parmakları bileğimde gerildi, bana bakarken başparmağı oradaki hassas tenime sürtündü.

“Yatmak için hazırlanmana yardım edeyim.” Eli elbisemin alt kısmını sıyırdığında içimdeki o büyüğü kıvılcımı hissedebildim.

Kavrayamadığım bir hayalet gibi anlaşılmaz ve soyuttu.

Yine de oradaydı ve ben bu gerçekle teselli buluyordum. Varlığını hissedebiliyordum ama yine de ulaşamayacağım bir yerde duruyor, benimle alay ediyor, aynı anda hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış hissetmeme neden oluyordu.

Evren’in kendi içinde güvenle sakladığını, beni geri almak için onu ve sahip olduğu her gücü kullanacağını biliyordum.

İçimde en ufak bir şüphe kalmamıştı.

Fakat Gavril’in elleri tenimdeyken bu inanca tutunmak zordu.

Bakışlarımla buluşmadan önce elbisemi kalçalarımın kadar sıyırdı. Gözleri yumuşak ve rahatlatıcı olmalıydı ama karşımdaki adamda hiçbir rahatlık bulamıyordum.

Ben asla diğerleri gibi aptal değildim.

“Kalkabilir misin?” diye sordu, sesi yumuşak ve pürüzsüzdü. Sakladığı duyguyu ima eden bir şey vardı.

Ona cevap vermedim. O elbisemin eteklerini altımdan çekerken ben sadece ellerimi yatağa bastırdım ve kalçalarımı kaldırdım.

Kendimi daha fazla tutamayıp tekrar yatağa oturduğumda, Gavril ayağa kalkarak dolabına doğru yöneldi.

Onun küçük odayı karıştırmasını izlerken sessizdim, gözlerimin yaşla dolduğunu hissedebiliyordum.

Elinde beyaz gömleklerinden biriyle geri geldi ve elbisemi bir kez daha eline almadan önce onu yanımdaki yatağa bıraktı. Tek kelime etmeden elbisemi başımın üzerine çektiğinde kollarımı göğsüme bastırdım.

Karşısında çıılçıplaktım, üzerimde Eletta’nın benim için hazırladığı iç çamaşırlarından başka bir şey yoktu ve Gavril bana bakarken gecenin soğuk havası tenimi karıncalandırıyordu.

“İşte,” dedi boğazını temizlemeden önce. Gömleği uzattığında onu elinden almaya çalıştım. “Dur sana yardım edeyim.”

“Kendim yapabilirim.”

Alayla konuştu. “Kendini zar zor dik tutabiliyorsun, Adara. Şu an üzerinde olanlardan başka bir şey olmadan seni yatağa yatırmadan önce seni giydirmeme izin ver.”

Bana kaşlarını kaldırarak meydan okudu, gömleği tutarken kollarımı yavaşça göğsümden çekip kaldırdım. Yumuşak kumaşın içine girmeme dikkatlice yardım etti, teni benimkine zar zor değiyordu. Gömlek beni tamamıyla kapattığında rahatlayarak içimi çektim.

Gavril’in benden uzaklaşmasıyla derin bir nefes aldım ama etrafımdaki her şey onun kokusunu taşıyordu. Kendi başıma ayağa kalkmaya çalıştığımda ayaklarımın üzerinde yalpaladım ve yatağa geri düştüm.

Kapıya doğru yürüyüp kilidi çevirmeden önce, “Kal,” diye emretti. Ses odanın içinde yankılandığında içimde yükselen paniği hissedebiliyordum.

Gömleğinin eteklerini yukarı, başının üzerine çektiğinde bakışlarıyla karşılaştım. Yapmamalıydım. Yapmamam gerektiğini biliyordum ama gözümü ondan alamadım. Zalimdi ama aynı zamanda güzeldi.

Dolabına geri dönmeden önce ayakkabılarını ayağından tekmeledi ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

O evlenmem gereken kişiydi. Annemin beni isteyerek verdiği canavardı ve hayatını insanları kandırma ustası olarak geçirdiğini biliyordum.

Maskesi çok sağlamdı ve nadiren kayardı.

Ancak ben ötesini görebiliyordum. Maskesi benimleyken diğerlerinden daha sık düşüyor gibiydi ve bunun onunla savaşılan tek kişi olduğum için olduğunu biliyordum. İçindeki adamı herkesten saklamaya çalışıyordu ama benimleyken içinden taşıyor gibiydi.

O bir canavardı ve ben de onun avıydım.

Gavril nihayet döndüğünde ne kadar zaman geçtiğini bilmi-

yordum. Bana doğru yürümesini izledim, gözlerinde birkaç dakika önce olmayan karanlık bir şey vardı.

Çenesi sabit, bakışları korkusuzdu. Orada arzu vardı ama aynı zamanda öfke ve güç de vardı.

Korktuğum adamın bakışıydı.

Bana doğru yürürken kalbim hızla çarpmaya başladı. Elini bana doğru kaldırdığında, gözlerimdeki korkuyu görebildiğinden hiç şüphem yoktu.

Saçlarımı kulağımın arkasına doğru taradı, ardından elini yanağıma dayadı. Öne doğru eğilip dudaklarını alnıma bastırmadan önce gözleri benimkileriyle buluştu.

“Uyu,” dedi ve dizlerini dizlerime bastırarak alanımı doldurmadan önce benden bunu talep etti. Ellerini kollarımın altından geçirerek başım yastığa değene kadar beni yatakta yukarı kaldırdı.

Arkamdan yatağa tırmandı, kendi tarafına geçmek için yanımdan sürünerek geçti ve battaniyeleri vücudumu örtünceye kadar kaldırdı.

Nefes alışını dinlerken gözlerimi tavana diktim. Ona bakmaya cesaret edemiyordum ama bana baktığını hissedebiliyordum.

Aramızda bana ağır gelen bir sessizlik vardı ve Gavril’in de bunu hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

Uyanık kalmaya, tetikte olmaya çalıştım ama o ağırlık beni uykuya sürükledi. Gözlerimi kırpıştırarak açsam da faydası olmadı. Çok yorulmuştum.

“Aruk benimsin, Adara.” Gavril’in zihnimin bir köşesinde fısıldadığını duydum ama sözlerini umursamayacak kadar kendimden geçmiştim. “Bir daha hiç kimse senin bana ait olduğunu sorgulamayacak.”

Elinin ağırlığının belime dolandığını hissettim, sonrasında hiçbir şey hissetmedim.

EVREN

Göğsüm bir mengenenin içindeymiş gibi hissediyordum, fey sınırına yaklaştığımız her an daha da sıkışıyor. Saatlerdir Oniks Ormanı'nın içindeydik ve Adara'ya ulaşmak için çaresiz hissediyordum.

Babasının söylediği sözleri hatırladığımda kalbim daha hızlı atmaya başladı. Zaten içimi dolduran korku, kardeşimin yapmaya hazır olduğu gerçek dehşeti öğrendiğimden beri daha da artmıştı.

Sorin ve Thalia'ya, oraya vardığımızda krallığa saldırmayacağıma dair söz vermiştim ama benim ve Adara'nın büyüünün, gücünü açığa çıkarmaya hevesli, kıyıya vurmak üzere olan bir dalga gibi içimde büyüdüğünü hissedebiliyordum.

Onun büyüü de benim kadar çaresiz hissettiriyordu ama ona dokunmak, güvende olduğunu bilmek için bir anlığına bile olsa ona bakabilmek için her şeyimi verirdim.

Thalia başını yana eğdiğinde, bakışlarını karanlık ormanda takip ettim. Orada hiçbir şey görmesem de Thalia yanımda kıpırdamadan durdu.

Bir şeyler hissetmişti. Vücudunun etrafındaki büyü parlamaya, büyümeye başlamıştı. Onu ehlileştiriyor, zapt ediyordu ama ben yine de hissedebiliyordum.

Ormanda bir dalın kırılma sesi duyulduğunda etrafımızdaki her şey hareketsiz kaldı. Kuşlar cıvılamayı kesti. Ağaçların arasından esen rüzgâr durdu. Her şey bir anda dondu.

Thalia atından indiğinde göğsünün derinliklerinde gürleyen

alçak bir hırıltı çıkardı. Ses ağzından çıktığı anda bir su perisi ağaçların arasından kayarak görüş alanımıza girdi.

Adara'nın kaçmaya çalıştığı zaman yanında gördüğüm perinin aynısıydı.

Dudaklarında garip bir gülümseme belirdiğinde kısrağım kişneyerek birkaç adım geri gitti. Su perisi uhrevi bir his veriyordu, atım bile bu varlığın yanında tedirginliğini kontrol edemiyordu.

Perinin çelimsiz vücudu zar zor fark ediliyorken, teni yeşil yosun ve nemli yapraklarla kaplıydı. Sanki onlardan biriymiş gibi ağaçlarla bütünleşti.

Dev bir ağacın kökleri boyunca durdu. Hareket ettikçe yapraklar ve dallar ayaklarının altında kırılıyor, közün küle dönüşmesi gibi çatırdama sesleri çıkarıyorlardı.

Atımdan indim ve onu sabit tutmak için dizginleri kavrarken periye sırtımı dönmeyi reddettim.

“Ne istiyorsun?” Thalia'nın eli hançerinin üzerindeydi ama henüz onu çıkarmamıştı.

Önümde derin bir şekilde eğilmeden önce, “Gerçek vâris geldi,” dedi bu dünyaya ait olmayan bir sesle. “Kraliçemizi kurtarmaya geldi.”

Thalia bakışları tekrar perininkilerle buluşmadan önce sadece bir saniyeliğine bana baktı. Sorin hâlâ atının üzerinde oturuyordu ama sırtı kaskatı kesilmişti. Thalia'yı tıpkı karşımızda duran periye izlediği kadar dikkatle izlerken çenesini sıkmıştı. Kasları gergindi, en ufak bir tehdit belirtisinde harekete geçmeye hazırdı.

“Onun kaçırıldığını biliyor musun?” Sorunun ağzımdan kaçmasına izin verdiğimde su perisi gülümsedi. Dudakları çelimsiz vücudunu kaplayan yosunla aynı renkteydi. Sanki kendi ağırlığının altında ezilecekmiş gibi görünüyordu.

“Elbette biliyoruz.” Gözlerini kırıştıtırarak bana baktı. “Ormandaki tüm yaratıklar kraliçemizi tanıyor.”

Oniks Ormanı'nı birçok kez gezmiştim ama onun bahsettiği orman yaratıklarını hiç görmemiştim. Adara'nın yanındaki periye ilk kez gördüğümde, karanlıkta gizlenmeyen herhangi bir yaratığı da ilk kez görmüştüm.

“Onun Fey Sarayı’nda tutulduğunu biliyor musun?”

Perinin gerçekte ne kadar şey bildiğini bilmiyordum ama ondan alabileceğim her türlü bilgiye mecburdum.

“Kraliçemizin ölüm büyüğü tarafından alındığını biliyorum.” Su perisi dikkatlice hareket etti ve vücudu koyu renkli ağaç kabuğunun arkasında kalkan olana kadar ağacın arkasında daha da geriye gitti. Eğer yeterince dikkatli bakmamış olsaydım, onu hiç fark edemeyecektim. “Biliyorum ki onun büyüğü gerçek vâris tarafından mağlup edilmezse hepimizi yok edecek.”

Sözleri tüylerimi diken diken etmişti. “Peki onu nasıl yeneceğim?”

Su perisi bana göz kırptığında ormana doğru geri çekildiğini hissedebiliyordum. “Kraliçeyi kurtar.” Şimdiye kadar gördüğüm en koyu siyah gözlerle bana bakarken mırıldandığı tek kelime bunlardı, hayal kırıklığım giderek daha da büyüdü. “Kraliçemiz onun olmadan önce onu kurtarmalısın.”

Daha fazlasına ihtiyacım vardı ama su perisi karanlık ormanın derinliklerine doğru ilerliyordu.

Onun yavaşça kayboluşunu izlerken kalbim hızla çarpmaya başladı ve ne yapacağımı düşünemedim dizlerimin üzerine çöktüm.

“Lütfen bize yardım edin.”

Su perisi durdu, beni dikkatle izlerken eli ağaca yapıştı ama cevap vermedi.

“Sahip olduğu ölüm büyüğünü yenebilir miyim bilmiyorum. Onu kurtarabilir miyim bilmiyorum.” Dudaklarımdan dökülen bu dürüstlük içimi dağladı. Onun yardımına ihtiyaç duymak istemiyordum ama ne olursa olsun yardımını kabul edecektim.

Adara’yı geri almak için ne gerekiyorsa yapardım.

“İçinde kraliçenin gücü var, değil mi?” Su perisi başını yana eğerek yüzümü inceledi.

“Evet.”

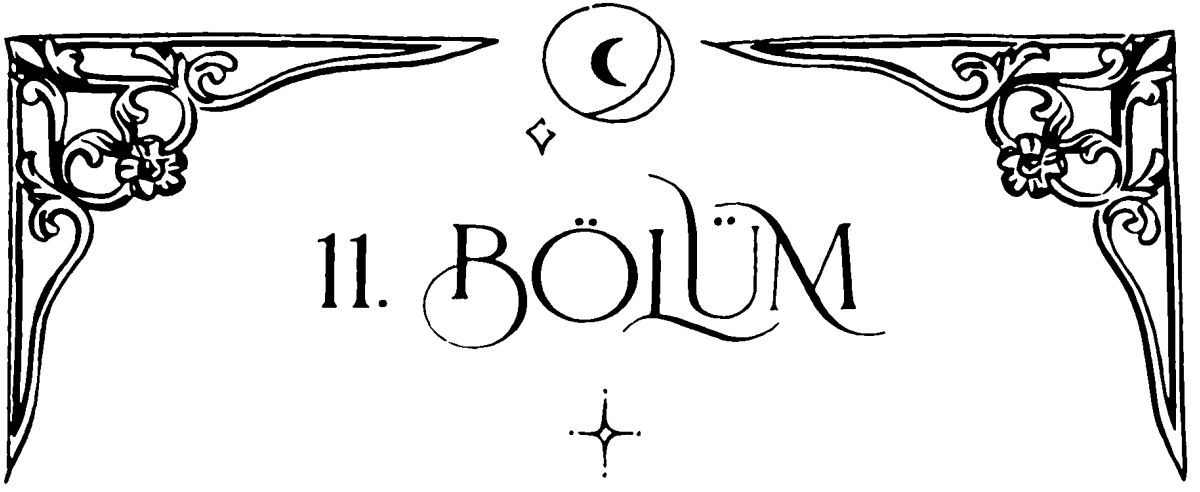
“Bunu ona geri ver.” Gözlerini kırpmadan bana baktı. “Onu yenecek kadar güçlü.”

“Sarayın etrafında büyölü bir bariyer var.”

“Onun gücü daha kuvvetli.” Tekrar karanlık ormana doğru ilerledi.

“Bizimle gel.” Periye yalvarırken parmaklarını nemli toprağı kazıyordu.

“Bana ihtiyacın yok.” Başını nazikçe salladı. “Bariyere ulaştığında, gücünün gitmesine izin ver. Gücünün her zerresinin senden akmasına izin ver, büyüsü onu bulacaktır. Kraliçe kendini kurtaracak.”

ADARA

Balodan bu yana iki gün geçmişti.

İki gün boyunca Gavril'in odasında otururken, ihtiyaçlarımın karşılandığından emin olmak için sadece Eletta beni ziyaret etmişti.

Zar zor yememe rağmen bana günde üç öğün yemek getiriyordu. Balo anıları ve her yerimi ele geçiren o his yüzünden midem hâlâ çalkalanıyordu. Odaya getirdiği yemekleri zorlukla mideye indiriyordum.

Gavril günlerdir ortalıkta yoktu ve geldiğini, sadece arkamdaki yatağa yattığını hissedebildiğim için biliyordum. O andan nefret ediyordum. Arkamda, oraya ait olduğunu bu kadar kolay düşünmesinden nefret ediyordum.

Yine de her şeyden çok, gücümün yavaş yavaş bana geri gelmeye başlamamasından nefret ediyordum.

Eletta elinde beyaz bir elbiseyle odaya girdiğinde banyodan yeni çıkmıştım. Gökyüzündeki binlerce yıldız gibi parılıyordu. Kumaşı şeffaftı, sadece küçük kristalleri görünüyordu. Elbiseyi dolabın kapağına asıp bana bakmak için geri döndüğünde uzun bir süre elbiseye baktım.

"Nedir o?" Sesim titreyip, gözleri bakışlarımla buluştuğunda fark ettiğim acıma duygusundan nefret ettim.

"Bu gelinlik, taç giymiş prensle evlenmeniz için." Eletta'nın elleri iki yanında kenetlendi ve ayaklarına bakarak benden uzaklaştı. "Bütün şato düğün için hazırlanıyor."

“Bugün mü?” İçimde bir Şeyler koptu. Buraya geldiğimden beri her geçen saniye tutunmaya çalıştığım o Şey, olacıklara dair bir *umuttu* bu. Beni kimin kurtaracağına dair bir umuttu ama o anda parmaklarımın arasından kayıp gitti. Eğ er kurtarılacaksam, bunu kendim yapmak zorundaydım.

Gavril’in büyüünün savaşılamayacak kadar güçlü olmasından korkuyordum. Evren bana ulaşamazsa, kendi başıma nasıl dışan ıkabilirdim ki?

Tüm umut kırıntıları avuçlarımdan kayıp gitse bile, Evren’in benim eşim olduğu ve onu sevdiğim gerçeğine sıkı sıkıya bağlıydım.

Korkum beni tüketirken kendimi bu gerçekleri hatırlamaya zorladım.

“Seni hazırlamam gerekiyor.” Eletta yüzünü buruşturduğunda ifadesini hü zün kapladı.

Gözlerine bakmadan arkamı döndüm.

Eletta’nın saçımı yapmasına ve yüzümü makyajla kaplamasına izin verdim ama her geçen saniye içimdeki endişeyle ö fke daha da derinleşiyordu.

Beni buraya getirdiğ i için, bu evliliğ e zorlamaya alıştığ i için ona kı zgındım. Kendime de kı zgındım çünkü gelmeyi kabul eden bendim. Kabul etmiş tim çünkü Evren’i götürdüğ ü anda onu öldü receklerini biliyordum.

Evren sadece ö lü olarak iş lerine yarıyordu ama beni kullanacaklardı. Gavril içimdeki yaşamın her zerresini kullanacaktı ve benim de oynayabileğ im tek kart buydu.

Evren’in ö lümü üzerine hayatımı vermiş tim.

İçimden babamla ilgili düşünceler geçti. Düşmanımızla birlikte gittiğimde ne düşü nmüş tü? Ona iş kence etmekten sorumlu olan adama kendimi isteyerek teslim etmek zorunda kaldığ ımda? O da Evren gibi ihanete uğ ramış hissetmiş miydi?

Eletta, bileğimde olduğundan daha fazla bilezik takarken, Gavril’in benden beslendiğ i yerde hâlâ taze olan ve zonklayan yara izine baktım. alışırken tek kelime etmedi ama normalde becerikli olan parmakları görevini yaparken beceriksizce hareket ediyordu.

Eletta elbiseyi giymeme yardım etti, kumaşın ağırlığı kalçalarını sarıyor ve bir kumaş yığını halinde yere düşüyordu.

Minik kristaller ateşin ışığında parıldayan kumaşın uzunluğunu kaplıyordu. Muhtemelen tam olarak olmamı istedikleri Kutsanmış'a benzediğimi biliyordum. Bu bana taktıkları maskeydi. Beni krallıklarını kurtaracak kız rolünü oynamaya zorlayan bir maskeydi ama ben böyle bir şey yapmayacaktım.

Eğer Gavril benimle evlenecekse, onunla savaşmaktan başka bir şey yapmayacaktım. Uğruna çalıştığı her şeyi yok etmek için elimden gelen her şeyi yapardım ve bunu yapmak için neleri feda etmem gerektiği umurumda değildi.

"Görmek ister misiniz?" Eletta başıyla aynaya doğru işaret ettiğinde, önünde durup ilk kez kendimi seyrettim.

Bu krallıktakilere göre vaat edilen Yıldızların Kutsadığı gibi görünmeliydim ama daha derine baksalar, Eletta'nın kapatmaya çalıştığı gözlerimin altındaki derin halkaları göreceklerdi. Bu krallığa geldiğimden beri kilomun nasıl önemli ölçüde düştüğünü...

Bileğimdeki mücevherleri ve kalçalarımı örten kumaşı çıkarsalardı, benden bir şeyler alan ve itaat etmeye zorlayan hükümdarlarının yara izlerini göreceklerdi. Daha da dikkatli baksalar, sadece hayatta kalmaya çalışan kalbi kırık bir kız göreceklerdi.

Kendime bakarken görebildiğim tek şey buydu. Bu kızı artık tanıyamıyordum. Bana bakan kahverengi gözde annemi gördüm ama mavi olana bakmaya cesaret edemedim. O renk babama aitti ve o bu işkenceden yıllar sonra kurtulmuştu. Bana verdiği şeye bakıp neye dönüştüğümü görsem utanırdım.

Kapı hafifçe vurulduğunda, Eletta'nın bakışları aynada benimkilerle buluşmak üzere kalktı. "Vakit geldi."

Kapıya doğru ilerleyip çekerek açtı. Odaya bir anda serin bir hava girdi. Üşüme hissi tenimde gezinirken kollarımı aşağı yukarı ovuşturdum ama faydası yoktu. Bu krallığın getirdiği soğuktan beni hiçbir şey ısıtamazdı.

Evren'den başka hiçbir şey.

Eletta'nın peşinden gittim ama adımlarımı takip ederek ve kapı aralıklarına bakarak yavaşça ilerledim.

Bana bir çıkış yolu sağlayabilecek hiçbir şey göremiyordum. Bu saraydan kaçış yoktu. İleri uzanıp Eletta'nın elini tuttuğumda, geriye dönüp gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Lütfen." Koridorda etrafıma bakındım, önümüzde duran muhafız bize neredeyse hiç dikkat etmiyordu. "Lütfen, Eletta. Bununla başa çıkamam."

Eletta'nın yüzünün rengi solmuştu, gözlerinde tereddüt vardı. Ona bakıştımda sönmüş olan o umut kıvılcımı yeniden canlandı. Dudağımlı ısırdım ve bana yardım etmesi için dua ettim.

Eletta yavaşça bana dönmeden önce omzunun üzerinden muhafıza doğru baktı. "Ben... Ben yapamam." Başını salladığında eli elimin içinde titredi.

Derin bir nefes almaya çalışırken kelimelerim boğazımda düğümlendi ama onun sadakatının nerede olduğunu biliyordum. Korkusunun nerede olduğunu biliyordum.

"Elbette." Omuzlarımı dikleştirdim ve başka bir şey söylemeden bekleyen kadının yanından geçip gittim. Yüzünün her yerinde acıma ifadesi vardı. Bunun bana bir yararı olmazdı.

Onun acıması benim için işe yaramazdı ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Taht odasına doğru yöneldiğimde, muhafız uzun koridordan aşağı inmemi işaret etti. Kalenin bu kısmına daha önce hiç gelmemiştim. Olacaklara karşı hazırlıksız hissetmekten nefret ediyordum. Beni gönderdiği yöne doğru ilerledim. Yavaş, hesaplı nefesler aldım ve önümde bir yerlerde kalabalığın konuşmalarını duyarken kendimi sakın tutmaya çalıştım.

En az yarım düzine kadar muhafızın toplandığı koridorun sonuna ulaştığımızda, her birinin dikkatli bakışlarıyla karşılaştım.

Sırtımı dikleştirip, Evren'in tanıdığı o kızın sonunda ruhunu göstermesi için dua ettim.

"Hepiniz bir zamanlar kumandanınıza sadıktınız." Bazılarının yüzünün kızardığını, bazılarının ise öfkelendiğini gördüm. "Evren'e olan sadakatiniz tamamen bitti mi?"

İçlerinden biri nihayet konuşacak cesareti bulana kadar birkaç dakika sessizlik oldu.

“Kumandanımız bize ihanet etti. Piç prens için sadakat diye bir şey kalmadı.”

Başımı salladım ve kendimi sakın tutmaya çalışırken parmaklarımı birbirine geçirdim.

“Krallığınızın gerçek vârisi,” diye düzelttim ve bu öfkenin hiddete dönüşmesini izledim. Bana bakarken dişlerini gösterse de devam ettim: “Hiçbiriniz onu hak etmediniz. Sizin deyiminizle piç prens, bu krallığa ihanet ederken bile hepinize sadıktı. Onun savaşı, Gavril’le ve eğer kaybederse, siz erkekler hayatınızın geri kalanında hizmet ettiğiniz kişinin ihanetinden başka bir şey bilmeyeceksiniz.”

Bu adamların Evren’e olan bağlılıklarını yitirmiş olacaklarını biliyordum ama en azından bakışlarında bir tereddüt görmeyi beklerdim. Hiç tereddüt yoktu.

Gözlerindeki tek şey eski kumandanlarına duydukları saf nefretti.

“O çoktan kaybetti.” Cesur muhafız bir adım daha yaklaştı ve alaycı bir ifadeyle bana baktı. “Taçlı prensin, Kan Krallığı’na taşıdığı askerlerin, onları durduramadan önce bir katliam yarattığını duydum.”

Damarlarımdaki kan dondu. Bu adamlar Evren’in krallığına, bizim krallığımıza girmiş ve halkımızı mı katletmişlerdi?

“Az önce ne dedin sen?” Hırladığımda ellerim iki yanımda yumruk oldu.

Gardiyan bir adım geri çekilirken yüzünün rengi hızla soldu. Gözleri benden uzaklaşıp, diğer muhafızlara doğru kaydı.

İçimde kana susamışlığın yükseldiğini hissedebiliyordum. Bu aptalın, Kan Krallığı’na, benim krallığıma el kaldırmaya ve oradaki masum insanlara zarar vermeye cüret eden herkesin kanını tatmak istiyordum.

Aklıma *Antik Bağ Evi*’nde benimle dans eden adam geldi. Ve Mina... *Tanrım, lütfen bana bu olay olduğunda onların sarayda güvende olduğunu söyleyin.*

Muhafızın eli, deriden yapılmış kınında ve siyah deri bir kayış-

la kemerine bağı olan kılıcının kabzasında duruyordu. Parmakları pürüzlüydü, muhtemelen yıllarca masum canları almak için kılıcının kınından çıkarmak üzere yıpranmış kabzayı kavradığı içindi.

Ancak bana bakarken elleri kararsızlıktan titriyordu.

Sesi sert ama sessizdi. "Piç prens çoktan kaybetti ve hepimize hükmedecek olan kişi, *Citlali*'nin prensi Gavril."

Midemdeki güç kıvılcımının harlanıp, içimde yandığını hissedebiliyordum.

Büyüm bana çarparak nefesimi çaldı ve midemin çukurunda büyümün ait olduğu o delik dolana kadar durmadı. Büyüm içimde hızla ilerlerken gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Karnımdaki sıcaklık uzuvlarıma doğru yükseldiğinde, tenimin altında yandığını hissettim. Topraktan fişkıran bir petrol sızıntısı gibi alevleri yoluna çıkan her şeyi siyah ve dumanlı hale getirdi.

O ateş, büyüm, önümdeki muhafızların her birini yok etmem için bana yalvardı. Önümde açılan süslü çift kanatlı kapılar olmasaydı bunu yapacaktım.

Elbisemin ısıltısı bahçeye yayılırken kalabalıktan bir nefes sesi yükseldi ve Eletta aceleyle yanıma gelerek ellerime kocaman bir buket çiçek sıkıştırdı.

Siyah duman, narin beyaz çiçeklerin etrafını sararak onları gücümle yuttuğunda ve müzik küçük bahçeden duyulmaya başladığında güneşin ışığına adım attım.

Herkes bana bakarken konukların sevinçli solukları yerini korkuya bıraktı ama ben sadece ona baktım.

Taç giymiş prens, beyaz çiçeklerle kaplı uzun koridorun sonunda duruyordu. Altın kuşaklı en iyi kırmızı ceketini giymişti, göğsünde de krallığının büyük altın arması vardı. Ancak içimden akan büyüü kontrol edilemez hale getiren başının üzerindeki büyük taçtı.

Bunu hissettiğimde nefesim kesildi, ilk başta anlamadım. Sahip olduğum tüm büyüü, Evren'e aktarmıştım ama bu büyü benimdi. Bunun ne anlama geldiğini düşünürken kalbim hızla çarpıyordu. *Evren yakınımdaydı.*

Gavril'in gözleri beni görür görmez açıldı, ağzı hafifçe açık kaldı. Tenimin altındaki büyüyü hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

Birden gücümü prensin üzerine salmayı, bana yaptığı her şeyi ona ödetme dürtüsü hissettim.

Krallığıma yaptıkları her şey için.

Onun önünde dururken, karanlık gücüm ona yaklaştığında rahibin tısladığını duydum ama onun korkusu umurumda değildi.

"Adara," dedi Gavril adımı söyleyerek, sesi gergin ve panik doluydu.

"Krallığımı katletmeleri için askerlerini mi gönderdin?" Soru dilimde yayılarak kül tadı verdi.

İçten içe yanıyordum ve eğer bu büyüünün bir kısmını yakında serbest bırakmazsam, beni tüketeyeceğinden endişeleniyordum.

Görüşüm bulanıklaşmaya başladığında, alnımda ince bir ter tabakası hissettim. Büyüm artıyor, tenimin altında sürünüyordu. Bir gelgitin ayaklarımı çekmesi gibi beni çektiğini hissedebiliyordum.

"Görüyorum ki büyüünü bulmuşsun." Gavril'in gözlerinin etrafındaki kırmızı halka daha önce hiç görmediğim kadar parlaktı ama bundan korkmak için kendimde bir neden bulamadım.

"Ve görüyorum ki sen de başkasınınkini çalmışsın." Onu izlerken başımı yana eğdim. "Söylesene prens, bu gücü elde etmek için eşini öldürdüğünde hiç pişmanlık duydun mu?"

Etrafındaki büyü titreşirken prensin yüzü öfkeli ve alaycı bir ifadeye büründü. Hafif bir esinti yanımdan geçtiğinde kokusu değişti. Sanki Gavril'in büyüü onun hayatını yiyip bitirmiş gibi, hafif bir ölüm ve çürüme kokusu geliyordu.

"Eşim seni ilgilendirmez." Bana bir adım daha yaklaştı, herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunun farkındaydım. "O da tıpkı senin gibi benim."

O benim.

Şaşkınlıkla ona baktım. Eşi hâlâ hayatta mıydı?

Gavril'in büyüü bir veba gibi tenimde geziniyor, benimkini tü-

ketmeye çalışıyordu. Bana fısıldadığını duyabiliyordum, sahip olduğum hiçbir büyünün onunla boy ölçüşemeyeceğini söylüyordu.

Ama yanılıyordu.

Kabarcıklı ısı ve ateş parmaklarımı yaktığında elimdeki çiçek buketini düşürdüm. “Benden bir daha asla beslenemeyeceksin.”

“Bu kadar yeter.” Kraliçe Kaída evleneceğimiz yeri mükemmel bir şekilde gören tahttan indiğinde sert yüzü öfkeyle doluydu. “Oğlumla evleneceksin.” Rahibe dikkatle baktı. “Lütfen devam edin.”

“Buna gerek yok.” Sesim sert bir emir gibiydi ve bedenimde titreşen büyü, serbest bırakılmak için yalvaran büyük bir canavar gibiydi. “Beni onunla evlendirebilecek hiçbir büyü yok.” Prense doğru bir adım attığımda o da aynısını yaptı. “Hiçbir büyü, beni sana bağlayamaz.”

İleriye doğru bir adım daha attığımda elbisemin kristalleri beni ağırlaştırdı. Gavril’in büyüü bana yaklaştığında midemdeki yanma dayanılmaz hale geldi. Kükreyen bir alevdi, damarlarıma dolaan ateş kulaklarımın çınlamasına neden oldu.

“Sen, bana aitsin.” Sesi sert ve sıcaktı. “Her zaman bana ait olacaksın.”

Büyüm kontrolüm dışında ellerimden fırladı ve Gavril’in içine girdi. İçimden akıp tüm sarayı kara büyümle kaplayana kadar durmadım. Gavril’in büyüünün benimkine karşı direndiğini hissediyordum ama irademın altında kırıldı. Taç giymiş prensin önümde kıcının üzerine düşüşünü izledim. Düğünümüze davet ettiği yabancılar çılgılık atmaya başladığında gülmemeye çalıştım.

Burnundan kan damlıyordu, ayağa kalkarken elinin tersiyle hızla sildi. Bana doğru hışımla yürüyüp, eli kolumu bir mengene gibi kavradığında parmaklarındaki büyü yüzünden tenim yanıyordu. Prensın gözleri kırmızı bir girdap gibiydi. Büyü o kadar yoğundu ki boğucu bir hâl almıştı.

Konuklar telaş içinde bağırdığında müzik durdu. Kapılardan muhafızlar döküldüğünde, herkesin yoldan çekilmek için çabaladığını duyabiliyordum.

“Çekin ellerinizi eşimin üzerinden.”

Evren’in sesi bahçede yankılandı. Elinde kana bulanmış bir kılıçla kapıdan içeri dalarken, yanlış anlaşılması gereken bir talepti bu. Sorin ve Thalia, gözlerinde aynı vahşi bakış ve giysilerinde kan lekeleriyle onun yanında duruyordu.

Dizlerim bükülme tehlikesi geçirirken gözlerim yaşardı. Evren buradaydı. *Benim için gelmişti.*

O ölüm, kan ve güçtü. Hepsi güzel, karanlık bir pakete sarılmıştı. Bana baktığında yüzünün yumuşamasını izledim.

“Prenses.” Adım dudaklarından döküldüğünde göğsüm ona duyduğum özlemle sızladı.

“Burada ne arıyorsun?” Kraliçe Kaida yanıma geldi ve Evren’in yüzündeki yumuşaklık, hepsinin korkması gereken bir ifadeye dönüştü.

“Davetliydim, hatırladın mı?” Evren, krallığına gönderdikleri davetiyeyi parmaklarının arasında tutarken boğazımdan küçük bir kahkaha yükseldi.

Gavril’in tutuşu beni daha da sıktığında, teninin benimkini yakması karşısında haykırdım. Sonunda konuşmadan önce bedenim kendi bedenine kalkan olana kadar beni kendine çekti. “Kardeşim, sanırım en son konuştuğumuzda bir anlaşma yapmıştık.”

“Biz öyle bir şey yapmadık.” Evren koridora adımını attığında, Gavril’in büyüğü ondan tarafa aktı.

Evren’in gözleri benimkilerle buluşmadan önce kırmızı dumanı dikkatle izledi. O karanlık, güzel gözleri... Onları ne kadar özlediğimi iliklerime kadar hissetmeme neden oldu.

“Sen ve Adara, onunla birlikte krallığınıza dönmesi için anlaşıyorsunuz. Borcu ödendi.”

“O benim, kardeşim.” Gavril’in sesi cümlesine sakın başlamıştı ama giderek yükseldiğinde, Evren’in yüzü karardı.

Gavril’in büyüğü güçlü olsa da vücudunun benimkine karşı titrediğini hissedebiliyordum.

“Sana son bir kez daha ellerini eşimin üzerinden çekmeni söyleyeceğim.” Evren’in sesi, gelecek olan fırtınanın uyarısı gibi alçak bir gümbürtüye benziyordu.

“Oğlum...” Kralın sesini arkamdan duydum ve onun hâlâ orda olduğunu ilk kez o zaman fark ettim.

Başımı çevirip kendi oğluna bu kadar kolay sırt çeviren adama baktım. “Sakin onunla konuşayım deme,” diye dişlerimin arasından tısladığımda sanki sözlerim onu şaşırtmış gibi geri sıçradı.

“Görüyorum ki diğer küçük, kan fahişesini de yanında getirmişsin.”

Sözleri yerini bulduğunda kraliçeyle yüzleşmek için geri döndüm. Bakışlarını Thalia’nın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirirken onu izliyordu.

Büyüm içimde kabardı, ihtiyacı vahşiceydi. Kendimi Gavril’in elinden kurtardım. Hava az önce dokunduğu noktaya çarptığında acı neredeyse dayanılmazdı. Gavril’in yanındaki hançerine uzandığımda büyüsü beni sisine hapsetmek istercesine bana doğru fırladı ama ölümcül pençelerini saplayamadan hızla uzaklaştım.

Kraliçe Kaida’ya uzandım, elim hançerin etrafında titrese de aklımda en ufak bir şüphe yoktu.

“Gavril!” diye bağırdı oğlu için ama artık çok geçti. Elim ve hançerin kabzası çenesine çarptığında, önümde dizlerinin üzerine çöktü.

Büyüm, öfkemden oluşan bir fırtınayla etrafımızda dönüyordu ve kimse bize dokunamıyordu. Ne annesine ulaşmaya çalışan Gavril’e ne de bana ulaşmaya çalışan Evren’e.

Hayatımın neredeyse her karanlık anında böylesine karmaşık bir rol oynamış olan bu kadın ve ben, tektik.

“Arkadaşım hakkında bir daha asla böyle konuşma.” Elimle çenesini kavradım ve bana bakması için onu zorladım. O kraliçeydi ama benden saygı görmeyi hak etmiyordu.

“Kanlı fahişe mi?” Kraliçenin sesi soğuktu ama ben kendi gücümünden başka bir şey hissetmiyordum. “İkiniz de aynı olduğunuz göre arkadaş olmanız uygun olmuş sanırım. O da hiçbir zaman oğluma layık olmamıştı.”

Damarlarımda dolaşan büyüü, içimde yanan alevleri hissedebiliyordum. “O, krallığınızın ona verebileceğinden çok daha fazlasına layık.”

Kraliçe Kaida güldüğünde sesi midemi bulandırdı. “Krallığım ona hak ettiğinden fazlasını verdi. Babana da öyle. Senin, o piçin oyuncağı olman için yıllarca çektiği işkencelerden pişman olup olmadığını merak ediyorum.”

Gavril’in hançerini, annesinin göğsüne saplamadan önce bir sonraki hamlemi düşünecek zamanım olmadı. Koyu kırmızı kanı parmaklarımın etrafından aktı ve bana giydirdiği mükemmel beyaz elbiseyi mahvetti.

“Eminim o da senin kadar pişman olmayacaktır.” Elleri benimkileri tutmak için çabalarken hançeri göğsüne daha sert sapladım. Gözleri panikle irileşmiş, nefesi kesilirken ağzından kan akıyordu.

Onu tutmayı bıraktım ve bana bu kadar acı çektiren kadının önümde parçalanmasını izledim. Gözlerindeki ruh, göğsündeki kanla birlikte sızıp gitmişti.

Büyüm etrafımızda dönerken bir elin, Evren’in elinin ensemini kavradığını hissettim. Öfkem sonunda serbest kalıyordu. “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Sana dönmem bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm.”

Büyüm, yükselen bir dalganın son çarpışı gibi etrafımı sardığında, hançeri yere bırakırken ellerim titredi. Beni bombardımana tutan duyguyla görüşüm bulanıklaştı ve ellerimi kaplayan kana rağmen Evren’e uzandım.

“Evren.” Adı dudaklarımda bir yalvarış gibi çıkmıştı. “Özür dilerim.”

“Yapma.” Elinin yüzümün yan tarafını kavradığını hissettiğimde, uzanıp gömleğini avucumun içine aldım. İçimde bir elektrik çarpması oluşurken, kalbim göğsümde atana kadar parmaklarımı kumaşa gömdüm.

Derin bir nefes aldım. Onsuz boğuluyordum. Onsuz boğuluyordum, adrenalinim ve büyüüm içimde öfkelenirken bile, onun yakınımda olmasıyla sakinleştiğimi hissettim.

“Prenses,” diye fısıldarken eli saçlarımda sıkılaştı.

Onun sesiyle ürperdiğimde içimde büyüyen çaresizlik sonunda gün yüzüne çıktı. Ona olan ihtiyacım beni eziyor, onu bir daha

asla göremeyecek olmanın işkence dolu düşüncesiyle bedenim uşulduyordu.

Ben, Evren'in *eşiydim*. Onun bana olan güçlü tutumu bana olduğum ve olmam gereken her şeyi hatırlatıyordu. Ben onun eşiydim, Kan Krallığı'nın gelecekteki kraliçesiydim ve bu dünyanın kaderini belirleyecek olan Kutsanmış'tım.

"Hem Gavril hem de kral gitti." Sorin konuşurken sesi düzgün ve emrediciydi, arkadaşımı görecektense Evren'den uzaklaştım.

"Gittiler mi?" Evren'den geri çekildim, beni kendisine çekmeye çalışırken elleri resmen içime giriyordu. "Nereye gitmiş olabilirler ki?"

"Bilmiyorum ama kız da gitti. Hücrelerde kimse kalmadı. Hemen gitmemiz gerekiyor. Gardiyanlar bariyerimi aşmaya başladılar bile." Thalia'nın sesi nefesimi keserken bakışlarım onunla, en iyi arkadaşım ile buluştuğunda, dudaklarımdan küçük bir rahatlama hıçkırığı döküldü.

Yüzünü bir duygu dalgası kapladı. Her zaman çok canlı olan gözleri yumuşayarak cam gibi bir renk almıştı ama etrafına bakarken gözleri kısıldı. Buraya geri dönmüş olmaktan duyduğu acıyı hayal bile edemiyordum, yine de benim için gelmişti.

Beni bırakmamaya çalışan Evren'den uzaklaştım ve Thalia'nın bedenini kendime doğru çekip kollarımı ona sarana kadar ilerledim.

Kucaklaşmanın şaşkınlığı ciğerlerindeki havayı boşaltmasına neden olmuştu. Birbirimize sarılırken parmaklarını sırtıma geçirdi. O andaki tek ses, kalbinin benimkine bastırarak attığı sabit gümbürtülerdi.

"İyi misin?" Sesim omzunda boğuklaşırken başını bana doğru salladı.

"Artık öyleyim. Sen iyi misin?"

Thalia'ya daha sıkı sarıldım. Canını yakmışım gibi yüzünü buruşturdu ama gözlerimin içine bakışı bunun ikimizin de iyi olduğundan emin olmak için çaresizce yaptığımız bir girişimden başka bir şey olmadığına beni ikna etti. Sarılmamızın verdiği acı, bize sadece hâlâ birbirimize sahip olduğumuzu hatırlattı.

Sorin boğazını temizlediğinde bile onu bırakmadım. “Gitmemiz gerekiyor. Hemen. Onlar kraliçelerini bulmadan önce gitmeliyiz.”

Muhafızların yumruk ve kılıç seslerini duyduğumda, Thalia’nın mavi büyüsünün etrafımızda bir kalkan oluşturduğunu görmek için kapıdan dışarı baktım.

Thalia’dan uzaklaştığımda suçluluk duygusu göğsüme hızla çöktü. O duygu geçişi Evren’in elini koluma atmasıyla birlikte hızla bozuldu. Beni tekrar yanına çekti. Bakışlarımı ona doğru çevirdiğimde gözlerindeki sıcaklığı gördüm.

Kraliçe Kaida’nın ayaklarımızın dibindeki cansız bedenine baktım. Yarasından hâlâ kan sızıyordu.

“Prenses.” Evren’in sesi beni kendime getiren tek şey oldu. Kraliçeden uzaklaşıp ona baktım. “Gitmeliyiz.”

Başımı sallayıp, Evren’e sarılırken elbisemin uzun eteklerini elime aldım ve artık boş olan bahçeden sarayın arka tarafına doğru yürürken onu takip ettim.

“Benim için geldiğiniz ve beni kurtardığınız için teşekkür ederim.”

Evren beni öne doğru çekerken başını salladı. “Sen kendini kurtardın, prenses. Tek yaptığım sana büyünü geri vermekti. Sen, Gavril’in sarayın etrafındaki bariyerini gücünün bir patlamayla yok edene kadar çaresizdik.” Eli benimkinin içinde sıkılaştı. “Şimdi, gel.”

Onun her adımını takip ederken elini bırakmadım ve Thalia da sarayın geçitlerinden geçene kadar kalkanını sıkıca yerinde tuttu. Sorin, yolumuzu kesmeye çalışan iki muhafızı öldürdü. Kaos, Fey Krallığı’nı tüketiyordu, muhafızlar kendilerini terk eden kralarını ve prenslerini korumak için koşuşturuyordu.

Evren elini elimden bırakmadı ve muhafızları elimizden geldiğince adanıp krallıktan kaçarken yolun her adımında beni korudu.

ADARA

Evren atına ulaşana kadar durmadı. O, Sorin ve Thalía hızla atlarına tırmandılar. Evren uzanıp beni kaldırdı ve eyere, kendi önüne yerleştirdi.

Topuklarını kısırağa vurduğunda yola koyulduk. Ata binmek elbisemin altındaki çıplak kalçalarımı çok sert geliyordu ama ıstı yet etmeye cesaret edemedim.

Onunlaydım ve krallığımıza geri dönmek için gereken her türlü acıyla başa çıkabilirdim.

Yolculuk yorucuydu, biz at sürerken zaman yavaşlıyor gibiydi ve Evren'in güçlü kolları beni dörtmala giden atımızın sırtından koruyordu. Yorgunluk içime işlemişti ama pes etmeyi redd ettim. Evren bizi eve geri götürmeye kararlıydı, gittükçe karanlık gökyüzüne karşı yarışırken tutuşu sıklaşıyordu.

Ellerim önümde titreyerek eyere yapıştı, kolum hâlâ Garmın dokunuşundan yanıyordu. Evren'in bana olan tutumu hiç sarsılmadı. Onun kollarında hissettiğim güven duygusu karşı konulmazdı.

Nefesi ağırdı, sıcaklığı tenimi itiyor ve çekiyordu. Göğsünün her kabanışında yükselip alçaldığını hissediyordum. Kalbi sırtımda benimkiyle aynı ritimde atıyordu. Rüzgâr yanımızdan hızla geçerek, Oniks Ormanı'nın karanlık yapraklarını hissedirdiğinde, gözlerimi kapatıp onun kollarında olmak dışındaki şeyleri düşünmeyi bıraktım.

Sorin yanımızdan, "Durmamız gerek," diye seslendi. Kendi

sesi dudaklarından, sürüşümüzün verdiği eforla başırsı gibi çıkmıştı. "Atlar bu hıza dayanamaz."

"Hayır," diye gürledi Evren'in sesi arkamdan. "Krallığımıza ulaşana kadar durmayacağım."

Ağırlaşan göz kapaklarımı zorla açtım ve Sorin'e baktım. Kapa- ları çatılmış, dudakları endişeyle birbirine yapışmıştı.

Omzumun üzerinden ona bakmak için döndüğümde Evren'in elinin sıcaklığını kendi elimde hissettim. Bakışları gergindi, ka- larından ağzına kadar derin kırışıklıklar oluşmuştu. Yorgun bir nefes alarak, "Bir molaya ihtiyacım var. Vücudumun daha fazlası- nı kaldırabileceğinden emin değilim," dedim. Bu doğrudu ama Sorin'in yüz ifadesindeki endişe olmasaydı aslında devam edebi- lirdim.

Evren'in yüzü bana bakarken yumuşadı. Atı anında yavaşladı. Hareket ettükçe bacaklarım ağrısa da gözümü ondan ayırmadım.

"Daha önce söylemeliydin." Bakışları karardığında başımı sal- lıyıp, dudaklarımı dudaklarına bastırmak için öne doğru eğildim.

Öpücük kısa ama yakıcıydı. Sonunda benden ayrılıp atı dur- durduğunda ondan uzaklaşmak istemedim.

Thalia bize, "Bu taraftan," diye seslendiğinde Evren atı onun gittiği yöne, ormanın derinliklerine doğru götürdü.

Durduğumuzda Evren'in vücudundaki yorgunluğu hissedebiliyordum ama beni kollarına almadan önce attan inmemeye yar- dım etti.

Ayrıldığımızdan beri üzerimdeki baskısını azaltmamıştı. Karşı çıkmadım çünkü onu bırakmak gibi bir niyetim yoktu.

Evren atın dizginlerini Sorin'e verdi. O da Evren heybesinden eşyalarını çıkardıktan sonra atları hızla küçük su kaynağına gö- türdü.

Yere küçük bir battaniye serip önce beni üzerine oturttu, ar- dından küçük bir matara su açıp bana doğru tuttu. Suyu ona geri vermeden önce birkaç küçük yudum aldım.

Gece havası ağır ve bunaltıcıydı. Nefesimi tutmaya çalışırken ciğerlerim yandı. Giymek zorunda bırakıldığım gelinliğin mücev-

herli korsajı tenime sürtünüyor ve ay ışığı karmaşık boncukların üzerinde parlıyordu. Ağır kumaş kraliyet ailesi için tasarlanmış ama karanlık ormanın ortasında kendimi gülünç hissediyordum.

Evren bunu umursamıyor gibiydi. Beni tekrar kollarına çekmeden önce mataradan uzun bir yudum aldı. Sırtımı göğsüne yaslayıp, burnunu omzumda gezdirdi. Tüylerim diken diken olurken ona bakmak için döndüm.

Çok kızgın, çok çelişkili görünüyordu. Kaşlarının arasındaki derin kırışıklığı düzeltmek için elimi kaldırdım.

“Birlikteyiz,” diye fısıldadım sadece benim ve onun için olan kelimeleri, başını usulca salladı.

Birlikteydik ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ay ışığı yüzüne tam olarak vurduğunda, yüzünü ellerimin arasına almak için uzandım. Dudaklarını kendime doğru çektim. Öpücük tatlıydı, yeterince uzun sürmeyen, yumuşak bir okşayıştı.

Ellerim hâlâ kraliçenin kanıyla kaplıydı. Elbisem kirlenmişti ama Evren ikisini de fark etmemiş gibiydi.

Evren’in elleri kollarımda ve omuzlarımda gezinirken içimi bir ürperti kapladı. Ağrıyan kolumu sıktağında irkildim.

Evren derin bir nefes alıp kolumu bıraktı. Beni dirseğimden kavrayıp daha iyi görebilmek için kolumun tersini çevirdi.

Kolum Gavril’in dokunduğu yerden yanmış görünüyordu, büyüsü beni dağlıyordu.

Evren’ yumruklarını o kadar sıkta ki eklemleri beyazlaştı. Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. Parmakları parmaklarının yanığının etrafında hafifçe gezinirken vücudundaki her kas gerildi. “Onu öldüreceğim.”

Öfkesi duman gibi üzerime çöktüğünde, onu sakinleştirmeye çalıştım.

“Ben iyiyim, Evren.” Ellerimi saçlarının arasından geçirip, bana bakmaya zorlayana kadar saç tellerini çekiştirdim. “Ben iyiyim,” diye tekrarlardım çünkü ikna olmuş görünmüyordu.

Bu sözler vücudundaki gerginliği azaltmadı. Bunun yerine, kucağına oturana kadar beni kendine doğru çektiğinde bacakla-

rım onun etrafına dolandı. Elleri sırtımda geziniyor, onun karanlık gözlerine bakarken beni hiç bırakmıyordu. Elleri sert ve nasırlıydı ama dokunuşu tenimde tüy kadar hafıftı.

Büyüsü parmaklarından aktı, yaramın üzerinde kayarak ilerledi. Bedenim onun büyüsünü tanıyıp sakinleşmeden önce bir an için acı çektim. Yanan tenim yatıştı. Koluma baktığımda büyüsünün küçük bir yara izi oluşturduğunu gördüm.

Kalbimin ağır atışı yavaşlarken ona doğru eğildim.

“Biraz uyumalısın.” Elini kolumdan çekti ve saçlarımın bir kısmını yüzümden uzaklaştırdı. “Yola çıkmadan önce en fazla birkaç saat duracağız.”

“Ya sen?” Ellerimle omuzlarına bastırdım, kumaşın altındaki gergin kaslarını hissedebiliyordum.

“Sana göz kulak olacağım.”

“Senin de dinlenmen gerek.”

Ancak sanki sözlerimin ağırlığına dayanamamış gibi hızla başını salladı. “Bu gece olmaz,” derken eli yanağıma hafifçe okşadı ve orada kaldı. “Sana göz kulak olacağım.”

Onunla tartışamayacağımı biliyordum. Bakışlarındaki yoğunluk inkâr edilemezdi.

Evren’in suçluluk duygusu gözlerinden belli oluyordu. Beni durdurmadığı için ve babam yüzünden duyduğu suçluluğu... Bu gece yapabileceğim hiçbir şeyin onun farklı düşünmesini sağlayamazdı.

Başımı göğsüne yaslamak zorunda kalana kadar sırtıma daha sıkı bastırdı. Kulağımın dibinde kalbinin derin ve sabit atışını duyabiliyordum. Karşı koymaya çalışsam da bu ağır ses beni uyutuyordu.

“Evren?” Sesim uykuyla karışık, zar zor anlaşılıyordu.

“Evet, prenses?” Evren’in eli hâlâ sırtımı nazik bir şekilde aşağı yukarı okşuyordu.

“Suçluluk duymanı gerektirecek bir şey yok ama yine de seni affettiğimi bilmeni istiyorum.”

Vücudu altımda sertleşirken, kalbinin o yumuşak atışı hızlandı. “Babam ve diğer her şey için.”

Sıcak eli hafifçe sırtımın alt kısmına yaslandı. Bekledim ama cevap olarak sadece sessizlik duydum. Varlığı beni yatıştırdı, sağladığı rahatlık koşuşturan düşüncelerimi sakinleştirdi ve sonunda onun kollarında uykuya daldım.

EVREN

Adara hâlâ bitkin durumdaydı. Gece boyunca saatlerce at sürdükten sonra krallığımıza doğru ilerlerken vücudu bana yaslanmıştı.

Sorin, Gavril'in ya da adamlarının bizi takip ettiğine dair hiçbir işaret görmemişti ama şu anda sahip olduğu ölüm büyüsüyle onu takip edecek gücümüz yoktu.

Adara'yı tutarken parmaklarından düşen kırmızı dumanlı büyüü gördüğümde, korku damarlarımda zehir gibi dolaşmıştı. Neler yapabileceğini bilmiyordum ama ona güvenmediğimi de iyi biliyordum.

Ona, babama ya da kraliçeye. Adara tarafından canı alınan kraliçe.

Adara'nın hançerini annesinin göğsüne saplamasını izlerken, Gavril'in gözleri kaynayan bir öfkeyle parlamıştı. Yumrukları dizginlenemez bir öfkeyle sıkılmış ve yüzü ölümcül bir şiddetle buruşmuştu.

Bu savaşın onun ya da benim ölümüm olmadan bitmeyeceğini biliyordum.

"Geldik," diye fısıldadım Adara'nın kulağına. Umutsuzca açık tutmaya çalıştığı gözlerini kırptırarak açtı.

Önündeki saraya, evimize bakarken vücudu benimkine karşı daha da gevşedi.

Ellerimi beline dolamadan önce attan indim. Onu attan aşağı çektiğimde, ellerimde ne kadar hafif hissettirdiğini fark edince dışlerimin birbirine çarpmasına engel olamadım.

Kardeşim ona her ne yaptıysa, bunun bedelini ödemişti. Gözlerinin altında derin, koyu halkalar oluşmuş ve yanakları çökmüştü.

Suçluluk duygusunun beni daha çok kemirmesinden başka bir işe yaramadı.

Ben onun gücünü içimde tutarken o orada acı çekiyordu.

Sarayın girişine doğru ilerlerken onu kollarımda tuttum.

“Yürüyeblirim.” Yorgun gözlerle bana gülümsedi.

Elbette yapabilirdi ama ben ellerimi ondan çekemiyordum. Burada olduğunu, benim olduğunu bilmek için ona dokunmam gerekiyordu.

Onu bir an bile bıraksam ortadan kaybolacağından endişeleniyordum.

“Sadece bana izin ver.” Saraya girerken ona baktım.

Biz yaklaşırken annem ana odada duruyordu. Odama doğru ilerlerken ondan tamamen kaçtım. Yüzündeki rahatlamayı görebiliyordum, evde olduğum için rahatlamıştı. Adara’yı yanımda taşıdığım için rahatlamıştı.

Adara onun için hâlâ Kutsanmış’tı. Hâlâ kehanetimizi gerçekleştirecek olan kız oydu ve bu düşünce beni öfkeyle dolduruyordu.

Yolumu kesen ve kısık gözlerle Adara’nın bedenini inceleyen kişi Mina oldu. “Ah, Tanrım. O iyi mi?”

“Ben iyiyim, Mina.” Adara elini Mina’nın yanağına koymadan önce ona yumuşak bir gülümseme verdi. Mina kendi elini kaldırarak Adara’nın elinin arkasına bastırdı ve başını onun dokunuşuna doğru eğdi.

“Evde olduğun için mutluyum.”

Adara ona cevap vermeden önce sertçe yutkundu. “Ben de.”

“Biraz dinlenmeye ihtiyacı var,” dedim Adara’ya sarılışımı düzeltirken. “Uzun bir gece oldu.”

“Elbette.” Mina ıslanan yanaklarını silmeden önce Adara’nın elini bıraktı. “İkinizden birinin bir şeye ihtiyacı olursa bana haber verin.”

Yolumdan çekildiğinde koridordan odamıza doğru ilerlemeye devam ettim.

İçeri adım atmadan önce kapımı iterek açtım ve banyoya varana kadar durmadım. Adara'yı dikkatlice ayağa kaldırmadan önce büyüümü kullanarak küveti hızla buharlı suyla doldurmaya başladım. Sanki başından beri burayı özlüyormuş gibi etrafına bakındı.

Göğsümün ağrmasına ve yumruğumun yanımda sıkılmasına neden olan bir bakıştı. Fey Krallığı'na dönmek ve onu yerle bir etmek için çaresiz hissediyordum. Kimin masum olduğu umurumda değildi, o krallık onu benden almıştı. Her bir parçasını yerle bir etmek istiyordum.

Titreyen ellerimle arkasına uzandım ve korsajının bağcıklarını hızla çözdüm. Elbisenin ağırlığı neredeyse anında üzerinden düşmesine neden oldu. Kumaştan çıkmadan önce elime uzandı.

Önünde dizlerimin üzerine çöküp, iç çamaşırlarını yavaşça bacaklarından aşağı indirdim ve kalçasındaki iyileşmemiş uzun yara izini fark edince duraksadım.

Adara sanki benden saklayabilecekmiş gibi elini hızla yaraya götürdü ama elini ittim. Bunu ona kardeşim yapmıştı. Ona bu zararı veren kendi kanımdan biriydi. Bunun için onu öldürecektim.

Öne eğilip dudaklarımı kızgın kırmızı çizgiye bastırmadan önce onu incitmemeye dikkat ederek iç çamaşırını yara izinin üzerinde sürükledim.

"Ben iyiyim." Bana daha önce söylediği sözleri tekrarladı ama iyi değildi. Zarar görmüştü.

Bunun olmasına izin verdiğim için hayatımın geri kalanında kendimden nefret edecektim.

"İyi değilsin." İç çamaşırını ayağına kadar çekip dışarı çıkmasına yardım ederken yara izini tekrar öptüm. "Çok üzgünüm, prenses."

Yarayı tekrar öptüğümde dudaklarımın altında gerildiğini hissettim. Bileğindeki mücevherlerden başka bir şey takmadan karşımda duruyordu. Onları da çıkarmak için uzandım.

Adara bileğini dokunuşumdan çekti ve başını hafifçe sallarken bakışları ürperdi.

Çenem kenetlenip, dişlerim kırılacakmış gibi olduğunda tek-

rar bileğine uzanıp kendime doğru çektim. Bu sefer bana izin verdi ama bileği elimin içinde titredi.

İçinde çok fazla korku vardı, daha önce olmayan bir korkuydu ve bu korkuya neden olmak için ona ne yaptıklarını hayal ederken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Büyüm, onun canını yakan herkesi yok etme arzusuyla içimde zonkluyordu.

Üç bileziği teker teker çözdüm. Bileğindeki kanlı kesiği ortaya çıkarınca öfkem daha da arttı. Yaraya baktığında, bunun onu ne kadar kötü etkilediğini görebiliyordum.

Parmaklarımı kesiğin üzerinde gezdirip onu incitmemeye dikkat ettim. Büyümün içimden ona doğru akmasına izin verdim. Büyümün tenine değdiğini hisseder hissetmez omurgası dikleşti ama gücümün karanlığı tenine akarken rahatlatarak gevşedi.

Vücudundaki her iki yara da iyileşene ve her iki yara izi de kendi izimle yer değiştirene kadar gücümü itmeyi bırakmadım. Dün gece orada olduklarımı bilseydim, onları o zaman iyileştirirdim. Bu onun yaptıklarını ortadan kaldırmazdı ama onun vücuduna bakıp gördüklerinden nefret etmesini asla istemiyordum.

Bu yaralara baktığında onu düşünmesini istemiyordum. Benî ve ona olan aşkımanın bir ömür boyu beklediğim bir şey olduğunu düşünmesini istiyordum.

Ona ulaşmak için yüzlerce ömür bekleyebilirdim.

Ellerimi kalçalarına bastırdım, parmaklarımı pürüzsüz teninde gezdirdiğimde hâlâ titreyen elleriyle omuzlarımı kavradı.

“Çok güzelsin.” Başımı kaldırıp ona baktığımda yanakları kızardı. “Her parçan mükemmel.”

Öne doğru eğilerek dudaklarımı çıplak karnına bastırdım. Vücudum alev alev yanıyordu. Onu bu küvetin üzerine eğip kendimi içine gömmekten başka hiçbir şey istemiyordum. Ancak şu anda benden istediği şey bu değildi.

Üstelik ben ona ihtiyacı olan her şeyi verirdim.

Her parçam ona aitti, istediği gibi kullanabilirdi.

“Hadi seni banyoya sokalım.” Dizlerimin üzerinden kalkıp,

onu kollarıma almak için eğildim. Ellerimi dizlerinin altından geçirip onu göğsüme yasladığımda kollarını omuzlarıma doladı.

Onu yavaşça suya soktum. Sıcak su etrafını sardığında inledi. Bir havlu almak için ayağa kalkmadan önce başını küvetin arkasına yasladım.

Ancak daha tek bir adım bile atamadan eliyle beni durdurdu.

“Yanıma gel, lütfen.”

Onu reddetmek mümkün değildi. Hiç reddedememiştim.

Üzerimdekileri çabucak çıkarırken küvette öne doğru eğilerek arkasında bana yer açtı. Küvete girdiğimde, arkasına yaslanıp sırtını göğsüme yasladığı anda inledim.

Vücudunun benimkine karşı hissi çok güçlüydü. Parmaklarımı kollarında aşağı yukarı gezdirdim çünkü onu hissetmekten kendimi alamıyordum. O *buradaydı*. O benimdi ve buradaydı. Onu ne kadar çok özlediğimi fark edince nefesim boğazımda düğümlendi.

Onun yokluğu beni boğuyor, hayata küstürüyordu.

O yanımdayken nihayet nefes alabiliyordum.

Burnumu saçlarına bastırdım ve içime uzun, derin bir nefes çektim.

İkimiz de sessizdik, sadece birbirimizin hissini yaşamaktan mutluyduk. Parmakları sanki vücudumu hafızasına kaydetmeye çalışıyormuş gibi bacaklarımda aşağı yukarı geziniyordu.

Uzanıp saçlarını hâlâ yerinde tutan küçük tokaları nazikçe çektiğimde, koyu renk saçları sırtından aşağıya, göğsüme doğru döküldü. Parmaklarımı saç derisine bastırıp masaj yaptım, dokunabildiğim her santimine dokundum.

“Bu iyi hissettiriyor,” diye inleyerek bana daha da yaslandı.

Dudaklarımı kulağının kenarına bastırmadan önce başının üst kısmını öptüm. Başını yana eğerek bana daha iyi bir erişim sağladı. Dudaklarım boynundan aşağı inen yolu usulca takip etti.

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Kalbimin sadece ona karşı atması gerektiğini biliyordum ama kendimi sakinleştiremiyordum.

Hayatımda gördüğüm en muhteşem şeydi ve burada küvette onunla oturmak, herhangi bir parçasına dokunmama izin verilmesi, bir daha asla hafife almayacağım bir nimetti.

Sabuna uzanarak küçük bir bezle köpürttüm. Bezi boynuna sürdüğümde ağzından çıkan ses aletimin ona karşı titremesine neden oldu.

Acele etmedim, göğsüne geçmeden önce bezi yavaşça kollarında ve ellerinde gezdirdim. Bezi göğüskemiğinden aşağıya doğru sürdükten sonra yavaş bir tempoyla göğüslerinin etrafında dolaştırdım.

Vücudu, ona vermek için can attığım şey için yalvararak bana doğru döndü. Kumaşı meme uçlarına bastırduğымda inledi.

Orada daha fazla oyalanamadım. Bezi karnında gezdirdim ve o hayal kırıklığı içinde oflarken sıırttım.

Bezi kalçalarının üzerinde gezdirmeden önce bel kısmını iyice temizledim. Dudakları azıcık aralandı, vücudu daha fazlası için yalvarıyordu ve kalçalarına doğru inerken kadınlığından tamamen kaçındım.

Bezi her iki bacağıının üzerinde gezdirip vücudundaki tüm Fey Krallığı izlerini temizlediğimde, yavaşça bana doğru sallandı.

Öne doğru uzanıp her iki kalçasını ellerimin arasına alarak üzerime dayanana kadar ayırdım. Benim için açılmıştı, kadınlığı dokunmam için yalvarıyordu. Bezi aldım ve uyluklarının iç kısmı boyunca acı verici yavaşlıkta gezdirdim.

“Lütfen, Evren.” Adara başını eğerek bana baktığında gözlerindeki arzu neredeyse beni kırmaya yetecekti.

Beni istiyordu ve ne bu dünyada ne de öbür dünyada hiçbir şey beni böyle etkileyemezdi.

“Ne istiyorsun, prenses?” Kelimeleri dudaklarına doğru fısıldadım. Ağzını benimkine sıkıca bastırana kadar boynunu büktü.

“Seni istiyorum,” diye fısıldadı. “Senden başka hiçbir şeyi hatırlamak istemiyorum.”

Göğsümden bir hırıltı koptuğunda ona olan açlığımı kontrol edemedim. Önümdeki güzel yaratığa duyduğum arzu, her şeyi tüketiyordu ve bunun benim sonum olacağını biliyordum.

İsterse benim her parçamı yok edebilecek güce sahipti.

Ellerimi vücudunda gezdirdim, göğsünü avuçlarken diğer elim

daha aşığıya indi. Meme ucunu parmaklarımın arasında yuvarladığımda dokunuşuma doğru eğildi.

Onu izlemek sarhoş ediciydi. Ona duyduğum ihtiyaçtan sarhoş olduğumu hissederken elimi klitorisine bastırdım. Parmaklarımdaki ıslaklığını hissedene kadar aşığı indiğimde, boğazımdan alçak bir sesle inledim.

Parmaklarım memesinin üzerinde gezinirken gerildi. Ona başka birinin dokunmuş olmasının korkusunu bastırmaya çalıştım. Eğer kardeşim onu bu şekilde zorlamış olsaydı, Tanrı'ya canını alması için yalvarana kadar her santimine işkence ederdim.

Adara vücudumdaki gerginliği hissetmiş olmalıydı ki bana baktı ve elini boynumun arkasına doladı. Dudaklarım onunkilerle buluşana kadar beni aşığı çekti.

“Sadece sen,” diye mırıldandı öpücüklerinin arasında dudaklarıma karşı. “Her zaman sadece sen vardın.”

Ağızımdan çıkan inilti küçük banyoyu doldurduğunda parmaklarımı içine soktum. Nefes nefese kalırken inlemesini ağızımın içinde yuttum.

Bana vereceğı her şeyi, her iniltiyi, her zevki ve iç çekişini istiyordum.

Onlar bana aitti.

Hepsi için açgözlölük hissediyordum.

Avucumu klitorisine doğru hareket ettirirken meme ucunu parmaklarımın arasında sıkıştırdım. Parmaklarımı önce yavaşça içine soktum, vücudu bana karşı yükselmeye ve bana tam olarak ne istediğini söylemeye başladığında ritmi hızlandırdım.

İçimdeki her şey ona karşı nazik olmak, liderliğı onun almasına izin vermek için çığlık atıyordu ama daha büyük bir parçam onu sahiplenmek için çaresizdi. Ona benim olduğumu, benim de onun olduğumu ve bir daha kimsenin onu benden alamayacağını hatırlatmak için can atıyordu.

“Tanrım... Sana asla doyamayacağım.” Elimi daha sert hareket ettirdim ve parmaklarımı içinde kıvırdım.

Boynumdaki eli sıkılaştı, kavrayışının verdiği acı beni daha da kamçılımıştı. Dizlerimi kaldırarak bacaklarını daha da açtım.

“Her parçanı seviyorum. Her santimini,” diye inlediğinde bu en sarhoş edici içkinin bir parçası gibi hissettirdi. “Bunca yıldır hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.”

Elim onun içinde daha sert ve daha derinde hareket ederken beni tekrar öptü.

Vücudu gergindi, serbest kalmak için can atan bir sinir yumağıydı ve ben, bunu ona vermek için çaresizdim.

“İşte böyle, prenses...”

Elimi göğsünden kalçalarına doğru indirdim ve ayak bileğini küvetin kenarına doğru iterek bacaklarını daha da açtım. “Bana ait olanı, bana ver. Senin zevkini tatmadan öleceğimi sanıyordum.”

İnlediğinde vücudu bana karşı sertleşti.

“Bana bunun benim olduğunu söyle.” Elim daha sert hareket ettirerek, vücudunun daha fazla zevk almasını sağladım. “Bana bunun kime ait olduğunu söyle.”

Sesim hırıltılıydı, kendimi kontrol edemiyordum. Her parçam çaresizdi, ona olan ihtiyacım vahşiydi.

“O senin.” Kalçalarını elime doğru yuvarladığında ikimizin de geleceğini bildiğimiz o çarpışmayı kovalıyordu. “Ben, sana aitim.”

Parmaklarım içinde daha sert hareket ederken kendini bırakıp, zevkle haykırdı. Uyluklarını birbirine kenetlemeye çalıştığında dokunuşumu yavaşlatıp, vücudundan aldığı zevkin her damlasını içime çekerken onları kendiminkilerle ayrı tuttum.

Vücudu yavaşça gevşedi, bana doğru daha da alçaldı. Aletim onun altında bir kaya gibi sertleşmişti. Omzuna nazik bir öpücük kondurduğumda dilimin üzerinde bıraktığı tadı çok sevdim.

Karşımdaki kızın her şeyini seviyordum.

Bana doğru döndüğünde vücudu benimkine doğru yuvarlandı, ardından elleri başımın arkasındaki saçlarıma dolandı. Ağzını benimkine yaklaştırıp altdudağımı ağzına çekerek ısırmadan önce yavaşça öptü.

Aletim tekrardan titrediğinde dudaklarıma karşı gülümsediğini hissedebiliyordum.

“Sana ihtiyacım var.”

O kadar yumuşak bir sesle söylemişti ki neredeyse aklımı kaçıracaktım.

“Yanımdayım. Şimdi ve bundan sonraki bütün hayatlarımızda senin için varım.” Ona bakarken saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. Yıldız işaretleri yanaklarında parlıyorken ona hayranlık duyuyordum.

Güzelliğine, gücüne... Neye sahip olduğunun farkında değildi. Üzerimdeki gücünden haberi yoktu.

Oysa bunu tüm benliğimle hissedebiliyordum.

“Sana içimde ihtiyacım var.” Hareket edip kalçalarımın sarıldığında, su etrafından akarak küvetin dışındaki zemine çarptı. “Kahretsin.” Kıkırdadığında göğsüm patlayacakmış gibi oldu.

Kalçalarını ellerimle kavrayıp yerleşmesine yardım ettiğim sırada aşağı uzanıp, küçük elini uzunluğumda aşağı yukarı gezdirmeye başladı. O an ölebileceğimi düşündüm.

Beni okşayan kendi ellerini izlerken dudağını ısırды, ardından dizlerinin üzerine kalkıp beni girişine bastırırken hülyalı bir bakışla bana baktı.

Başımı küvetin arka tarafına yaslayıp, kendimi onun içine ölürcesine girmekten alıkoymaya çalıştım.

Yavaşça üzerime çöktüğünde bu hız beni ihtiyaçtan çılgına çevirdi. Onu incittiğimden endişelenerek kalçalarını sıktım.

“Tanrım, Adara,” diye inlerken gözlerimi kapattım.

“Prenses, yok mu?”

Gözlerimi açtığımda kaşlarını havaya kaldırmış, dudaklarında büyüleyici bir gülümseme vardı.

“Sen her zaman benim prensesim olacaksın.” Kalçalarım ona doğru yükseldiğinde gözleri başının arkasına doğru yuvarlandı. “Sana ne istersen onu diyeceğim.”

“Hımm.” Mırıldanarak bana doğru hareket etmeye başladı. “Bana başka ne demek istersin?”

Benimle dalga geçiyordu ve dudaklarındaki şakacı gülümseme göğsümde bir şeylerin gevşemesine neden oldu.

“Sana söylemek istediğim pek çok şey var.” Başparmağımla kalçasını okşarken bana doğru daha sert hareket etti.

“Ne gibi?” Sözlere nefes nefese çıkmıştı.

“*Karım.*”

Bakışları benimkilere çarptığında o büyük gözler, o güne kadar gördüğüm en güzel manzaraydı.

“*Kraliçem.*”

Kalçalarını üzerimde eğdiğinde başparmağım klitorisine doğru hareket etti. Parmağımı onun ayarladığı hızda, ona doğru hareket ettirdiğimde kadınlığı parmağımın etrafında kenetlendi.

“Tanrım, ever.” Başının geriye düşmesine izin verdiğinde tamamen benim için açıkta kaldı. Öne doğru eğilip göğüslerinden birini ağızma aldım, ardından dilimi meme ucunun üstünde gezdirdim. “Olmamı istediğin her şey olacağım,” diye mırıldandı üstümde. Sözlere beni teşvik ediyordu.

“Nasıl olmamı istersen, seninim.”

Bir küfür savurduğumda karnımın alt kısmındaki kasılmalar sıkıştı. Bana bu kelimeleri söylemeye devam ederse boşalacağımı biliyordum.

Tekrar geriye yaslandım, ellerim kalçalarında sıkılaştıkça onu tekrar sertçe aşağı çekene kadar üzerimden kalkmasına yardım ettim. Gözleri yuvalarından fırlamıştı. İkimiz de birbirimize bakıp nefes nefese kalana kadar hareketi tekrar tekrar sürdürdüm.

Vücudu kontrolü ele aldı, kalktı ve tekrar üzerime çıktı. Kalçalarımı suyun dışına doğru iterek onunkiyile buluştururken klitorisini okşadım.

Ellerini göğsüme bastırıp bana binmek için kendini kaldıraç gibi kullandı. Tırnakları etime battığında, dayanamayacağımı anladım.

“Boşalacağım, prenses.” Sesim sert ve zevkimi erteleme acısıyla doluydu.

“Ben de bunu istiyorum,” diye inleyerek üzerimde daha da hızlandı. “Sen bana aitsin ve ben bunu istiyorum.”

Eğilip ağızını kendi ağızımla kapattım ve kalçalarımız birleşirken onu kabaca öptüm.

Kadınlığı etrafında kenetlenirken dudaklarını ısırdım. Başpar-

mağımı ona doğru daha sert bastırduğım da ağzıma karşı haykırdı, haz onu alaşağı ederken tırnakları omzuma saplandı. Gürültülü bir iniltiyle içine boşaldım ve zevkinin her damlasının vücudundan çıktığını hissedene kadar daha derine, daha derine ittim.

Küvete yaslandığımda vücudum tükenmişti. O da beni takip edip, başını göğsüme yasladı. Vücudu bana mükemmel bir şekilde oturduğunda, aletim onun içinde sarsıldı.

Bunu hissedince küçük bir kıkırdama çıkardı. Ellerimi omurgasında aşağı yukarı gezdirirken derin bir nefes aldım.

Ona dokunmadan duramıyordum. Parmaklarımın altındaki hissi, içimde başka hiçbir şeyin dokunamayacağı bir şeyi yatıştırıyordu.

Su soğuyana kadar uzun bir süre böyle kaldık. İkimiz de hareket etmeye istekli olmadan önce donacağımızdan korktum.

“Bir daha asla.” Kelimelerin dudaklarımdan dökülmesine izin verdiğimde sesim öfke doluydu.

“Ne?” diye sordu başını kaldırıp, göğsüme yasladığı kolunun üzerine koydu.

Islak ellerimi yüzünde ve başının üzerinde gezdirdim. Saçlarını yüzünden uzaklaştırıp, dudaklarımı dudaklarına bastırmak için eğildim.

Basit bir öpücük olması gerekiyordu ama verdiği tepki onu tekrar almak için çaresiz hissetmeme neden oldu. Onu iştahla öpürüm. Geri çekildiğimde, aynı ihtiyaç bakışlarında parlıyordu.

“Bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim.” Ona en dürüst gerçeği söyledim. “Gavril beni öldürmek zorunda kalsa bile.”

“Hiçbir yere gitmiyorum.” Başını elime doğru yasladı.

“Bana söz ver,” dediğimde gözbebekleri parladı. “Neyi feda etmek zorunda olursak olalım, bu asla birbirimiz olmayacak. Bir daha asla.”

Başını sallamadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. “Söz veriyorum. Bir daha asla.”

Öne doğru eğilip kollarımı ona doladım, ardından onu kucağıma alarak küvetten çıktım.

“Sana yürüyebileceğimi söylemiştim.” Güldü ama umurumda değildi.

Bir havlu kapmadan önce onu dikkatlice ayağa kaldırdım. Havluyu vücudunda gezdirip, tenine yapışan suyu kuruttuktan sonra etrafına sardım. Onu tekrar kollarıma alarak yatağıma doğru yönelmeden önce kalçalarımm etrafına da bir havlu sardım.

Bizi görmek, Fey Krallığı’nda olanlar hakkında konuşmak için bekleyen pek çok insan olduğunu biliyordum ama o anda hiçbirinin önemi yoktu.

Sadece o ve ben vardık.

Diğer her şey bekleyebilirdi.

ADARA

Evren ve ben koridorda el ele yürüyorduk.

Ne kadar uyuduğumuzdan emin değildim ama uzun zamandır kendimi bu kadar dinlenmiş hissetmemiştim. Evren bana sarılmıştı, vücudu sıcaklığıyla ve güvenliğiyle benimkini koza gibi sarmıştı. Gecenin karanlığı beni hızla uykuya çekmişti.

Vücudum hâlâ ağrıyordu. Evren'in varlığını kalçalarımın arasında hissedebiliyordum. Orada kalmak, tamamen doyana kadar dünyanın geri kalanını unutmak istemişti, hoş ben de bunu istiyordum.

Ancak babamı, onun burada olduğunu düşünmek zihnimi kemiriyordu. Onu görmek için sabırsızlanıyordum. Aynı anda hem istekli hem de gergindim.

Evren'in elini elime dolaması içimde bir şeyler yeşertti. Bizi saraya doğru götürürken onu adım adım takip ettim.

Yemek odasına doğru ilerledik. İçeri girdiğimizde masanın etrafında oturan insanların sayısına şaşırdım. Sorin, Jorah ve Thalia yemek yerken sohbet ediyorlardı. Kraliçe Veda, masanın başında oturmuş sessizce hepsini izliyordu.

Ancak dikkatimi çeken, onun yanında duran ve onu son gördüğümünden çok daha insani görünen babam oldu.

Thalia masadan fırlayıp o kadar hızlı bir şekilde yanıma geldi ki neredeyse beni devirecekti. Sıkı bir sarılmayla beni kendine çekti. Derin bir nefes verdiğinde, özgür bıraktığı rahatlama hissi içimin derinliklerine yerleşti.

Sonunda beni bıraktı ve uzanıp Evren'in göğsüne şakacı bir tokat attı. "Onu daha yeni geri almışken böyle kilitli tutmaya cüret etme."

Evren dudaklarında bir gülümsemeyle az önce vurduğu yeri ovuşturdu. "Üzgün olduğumu söylemek isterdim ama değilim." Beni kendine doğru çekip, kollarını belime dolayarak omzuma nazik bir öpücük kondurdu.

"Günün geri kalanında, o benim." Thalia kollarını kavuştururken bana sıırttı ve Tanrım, onu özlemiştim.

Evren soğukkanlılıkla, "Öyle bir şey olmayacak," dediğinde Thalia'nın gözleri kısıldı.

Onun yanından geçip babama baktım. Elinde hâlâ bir çatal tutuyordu ama bakışları bana kenetlenmişken artık onu kullanmıyordu.

"Affedersiniz." Evren'in elinden kurtulduğumda, bakışlarımı takip ederken beni kolayca bıraktı.

Tanımadığım ama bana çok benzeyen bu adama doğru tereddütlerle yürüdüm. Ben yaklaşırken hızla ayağa kalktı. Sandalyesi yere sürtünüyordu ve en az benim hissettiğim kadar gergin görünüyordu.

O benim kanımdı, babamdı ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

O da benim hakkımda çok az şey biliyordu.

Yine de içimde ona doğru çekilen bir şeyler vardı. Bu adam benim hayatım için kendi hayatını feda etmişti ve ben bu gerçeği içimin derinliklerinde biliyordum.

"Merhaba," dedim beceriksizce, o titreyen elinin tersiyle ağzını silerken.

"Adara," diye fısıldadı adımları, sesi hırçın ve yıllanmıştı. "Karşımda durduğuna inanamıyorum."

"Biliyorum." Omuzlarımı silktim. Kulak misafiri olmamış gibi davransalar da herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum.

Ondan güç almak için Evren'e dönmeye çalıştım ama babam

hızla ilerleyerek kollarını bana doladı. Buna hazırlıksız yakalanmıştım. Beni ince bedenine doğru bastırduğında nefesim kesildi.

“Tanrım, gerçekten sensin.” Derin bir nefes aldığında beni de âdeta içine çekmişti. Elleri tenimde titrerken göğsüm bu anla birlikte sıkıştı.

“Benim,” diye o kadar sessiz fısıldadım ki duyduğundan emin bile değildim. Ellerini sanki beni bıraktığı anda yok olacağımdan endişeleniyormuş gibi daha da sert bir şekilde üzerime bastırdı.

Ben de aynı şeyi hissediyordum.

O benim ailemdi ama aynı zamanda bir yabancıydı. Kaybettiğimi sandığım babamın hayaletiydi ve gitmesine izin vermek istemiyordum.

Uzun bir süre öyle kaldık, ikimizin de hissedebileceğini bildiğim bir çaresizlikle birbirimize tutunduk ve sonunda benden uzaklaştığında gözleri dökülmemiş yaşlarla doluydu.

Çelimsiz elleri yüzümde gezinerek beni izlerken gülümsedi. “Bana çok benziyorsun.”

“Eskiden bana hep öyle derlerdi.” Yumuşakça tebessüm ettiğimde gülümsemesi derinleşti.

Bir elin sırtıma dokunduğunu hissettim. Evren’in eli sırtımdayken ikimize de gülümsedi. “Hadi yemek yiyelim.” Masaya doğru başıyla işaret etti. Sandalyeleri çekerken babam yavaşça beni bıraktı.

Yanına oturduğumda babama gülümsedim, gözlerindeki ışıık içimdeki bir şeyi yatıştırdı.

“Evine hoş geldin.” Kraliçe Veda’nın sesiyle hazırlıksız yakalanısam da Evren, elini masanın altındaki dizime koyduğunda nazikçe gülümsedim.

“Teşekkür ederim.” Ona doğru başımı salladığımda, Evren önüme bir tabak yemek koydu.

“Konuşmamız gereken çok şey var.” Kraliçe peçetesiyle ağzını sildiğinde gerildim. “Bunun devamında gelecek çok şey var.”

“Bu sabah olmaz,” diye homurdandı Evren yanımdan.

“Kaybedecek zamanımız yok.”

Annesi Evren'in vücudunun nasıl gerildiğini ve bakışlarının nasıl karardığını fark etmemiş gibiydi.

"Adara o cehennem gibi krallıkta kaldıktan sonra eve yeni döndü ve neredeyse yirmi yıldır görmediği babasına yeni kavuştu. Sanırım eşimden daha fazlasını talep etmeden önce buna ayıracak bolca vaktimiz var."

"Sorun değil."

Hepimizin yüzleşmek üzere olduğumuzu bildiği sonuçlar bir yana, annesiyle herhangi bir şey hakkında konuşmak istediğim son şey olmasına rağmen ona doğru gülümsedim. Sadece başımı biraz daha gömmek istiyordum. Kendimi Evren'in güvenliğine gömmek ve onunla benim dışımdaki her şey yokmuş gibi davranmak istiyordum. "İhtiyacımız olan her şeyi tartışabiliriz."

Kraliçenin gözleri, Evren'le benim aramda mekik dokudu ve sonunda bakışları benim üzerimde yoğunlaştı. "Kraliçe Kaida öldüğüne göre... Fey Krallığı, savaşı bize tahmin ettiğimizden çok daha hızlı getirebilir."

Kraliçe Kaida'nın ölümünden sanki bıçağı göğsüne saplayan benim elim değilmiş gibi kolayca bahsettiğinde doğruldum, sırtım kaskatı kesilmişti. Suçluluk duygusu midemi tırmalıyor, Evren'in bana verdiği sükûneti yiyip bitiriyordu. Kalbimin göğsümde küt küt atmasına engel olamıyordum.

"Kraliçe Kaida'nın ölümü er ya da geç gerçekleşecekti." Thalia, kraliçeye bakarken sesi sertti. "Eğer Adara'nın elinden olmasaydı, benim elimden olacaktı. Bırakın savaşı onlar başlatsın. Bedeli ne olursa olsun, Adara'yı ve bu krallığı koruyacağım."

Thalia bana baktığında bakışlarında çok yoğun bir ifade vardı. "Sana arkadaşım demek benim için büyük bir onur."

Sertçe yutkundüğümde kelimeler boğazımı tıkadı. Evren dizimi usulca sıktı. "Benim için de."

Ona doğru başımı sallarken kelimeleri güçlkle yuttum.

Babam bana gülümserken, kraliçe tekrar konuşana kadar göğsüm ısınmıştı.

"Ne olursa olsun, daha hızlı hareket etmelerini sağlayacaktır."

Gavril'in sahip olduğu gücün boyutunu bilmiyoruz. Neler yapabileceğini...”

“Ölüm büyüsü.” Öne uzandım ve su dolu bardağıımı aldım. “Eletta bana onun eşinden bahsetti.”

“Onu gördün mü?” Sorin bunu sorduğunda babam yanımda kaskatı kesildi.

“Hayır.” Başımı salladım ve bir yanım onu bulmaya çalışmadığım için kendimi suçlu hissetti. “Onu çoktan öldürdüğünü düşündüm.”

“Onu benim yanımdaki hücrede tuttular.” Babam boğazını temizlediğinde onun titreyen ellerine baktım. “Gavril, gücünü kazanmak için ölümün eşiğine gelene kadar ondan bir şeyler alırdı ama her zaman dururdu. Zavallı kızın hayatını, ona en çok ihtiyaç duyduğu anda kurtarıyordu.”

Sorin'in saraydaki sözleri aklımdan çıkmıyordu.

Kız da gitmiş.

“Kaçarken onu da götürdü.”

Bu bir soru olmamasına rağmen Sorin yine de başını bana doğru salladı. “Hücresinde taze kan vardı ama Leda gitmişti.”

Leda.

Adını bile düşünmemiştim. Sarayında bulunduğum süre boyunca ona işkence ediyor olabileceği hiç aklıma gelmemişti. “Gavril beni odasında tuttu.”

Evren yanımda kaskatı kesilse de devam ettim.

“Beni çoğu zaman orada yalnız bırakırdı ama bazen geceleri yatağa girdiğinde, ağzında ve ellerinde kan izleri olurdu.”

Evren'in elleri yumruk şeklinde sıkılaştı ve kara büyüsü parmaklarından çıkıp hafifçe bileklerine dolandı. Zorlanıyor olsa da kontrolü hâlâ elinde tutuyordu. Öfkesi onu yiyip bitiriyordu.

“Hâlâ ondan mı besleniyordu?” Sorin'in bakışları dikkatle Evren'le benim aramda gidip geldi.

“Bilmiyorum.” Başımı salladım ve elimi Evren'in bacağına bastırdım. “Benden başka birinden beslendiğini hiç görmedim.”

Sorin ve Thalia'nın bakışları birbirleri arasında gidip gelirken

Jorah öne doğru eğildi. “Eski metinlerden birinde ölüm büyü-
nün tam kontrolünü ele geçirmek için onu öldürmesi gerektiğini
okumuştum. Eğer kadın hâlâ hayattaysa, kazandığı büyü ruhu-
nu parçalıyor demektir. Gavril, güç ve eşi arasında arafta kalmış
durumda.”

“Gavril ne olursa olsun sonuna kadar gidecek,” dedim hepsi-
ne. “Beni kraliçesi olarak tekrar yanına alana ya da ölene kadar
durmayacak. Eşim olsun ya da olmasın, kehaneti gerçekleştirmek
için bana ihtiyacı olduğu konusunda kararlı. Herkese hükmedene
kadar durmayacak.”

Sanki cevap bu kadar basitmiş gibi, “O zaman onu öldürürüz,”
dedi Sorin.

“O kadar kolay olacağını sanmıyorum.” Başımı salladım. “Gü-
cünün boyutunu bilmiyorum ama elindeki her şeyi bize karşı kul-
lanacağını biliyorum.”

Herkes bir anlığına sessiz kaldığında, “Senden kaç kez beslen-
di?” diye sordu Kraliçe Veda.

“Hatırladığım kadarıyla iki kez. İkincisi ilkinden daha kötüy-
dü. Çok fazla aldı ve vücudum onun büyüsunu reddetti. Zihnimi
zar zor kontrol ediyordum.”

Evren’in sandalyesi sert bir şekilde yere sürtündü.

Ayağa kalkıp peçetesini masaya bırakırken bana bakmadı.
“İzin verirsiniz, biraz hava almam gerekiyor.”

Odadan dışarı çıkmak için kapı arkasından kapanana kadar
uzun adımlarla hızla ilerledi.

Az önceki söylediklerimden sonra gitmesine izin veremezdim.
Ayağa kalkarak babama bakıp gülümsedim. “Onu kontrol etmem
gerekiyor. Geri geleceğim.”

Kimse beni durdurmadı, durduramazdı da. Büyüm tekrar
içimdeydi ama her zerrem onunla birlikte olmak için can atıyor-
du. Varlığımın her zerresi onu gözümün önünden ayırmayı red-
dediyordu.

Koridorda ilerlerken arka avlunun kapısının kapandığını duy-
dum. Sesi takip edip, kapıyı açtığımda Evren’i avlunun ortasında

durmuş, ellerini başının arkasında birleştirmiş gökyüzüne bakarken gördüm.

Öfkesi hareketlerine yön veriyordu. Onu izlerken sessizce kapıyı kapattım.

Kapı arkamdan kilitlendiği anda bakışları beni buldu.

Yüzü acıyla ürperdiğinde göğsümde garip bir ağrı belirdi.

“Özür dilerim, prenses. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var.”

“Tamam.” Başımı salladım. “Ama bunu benimle birlikte yapacaksın.”

Bakışları üzerimde gezinirken gözleri o kadar karanlık bakıyordu ki... Kalp atışlarım hızlandı. “Uzak durmaya çalıştığım şey sensin.”

Nefesim kesilirken yüzünü inceledim. “Ah. İçeri geri dönebilirim.”

Kapıya doğru uzandım ama bir sonraki sözleri beni olduğum yerde durdurdu. “Suçluluk duygusu içimi kemirmeden bakamadığım tek kişi sensin. Kardeşimin sana yaptığı şeyler...” Sertçe yutkunup, başını salladı. “Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim.”

Yüzümü ona döndüğümde bakışları vücudumda gezindi, ardından ellerini indirdi. “Bu dünyada ya da öbür dünyada, hiç kimse senin kime ait olduğun konusunda yanılığa kapılmasın diye, üzerinde izimi bırakmak istediğim tek kişi sensin. Sana olan bağlılığım konusunda hiçbir kafa karışıklığı yaşanmasın diye.”

“Bilmeleri için beni işaretlemene gerek yok.” Kapıdan uzaklaşıp ona doğru adım attım. Gözlerinde çok fazla sahiplenme vardı, arzusu resmen onu boğuyordu. “Ama ihtiyacın olan buysa, al o zaman. Bana vereceğin her işareti takacağım.”

“İçeri dönmelisin, prenses.” Sivri dişlerini gösterdiğinde tüylerim diken diken oldu. “Söz konusu sen olduğunda kontrolüm yok.”

“Hiçbir yere gitmiyorum.” Başımı salladım. “Seni istiyorum.” Elimi uzatıp parmaklarımı gömleğinin içine soktuğumda teninin sıcaklığı parmaklarımı yaktı.

“Nazik olamam,” diye eğilerek kulağıma sertçe fısıldadı.

Güçlü kolları beni kucakladığında nefesim boğazımda düğümlendi, ardından tanıdık kokusu duyularımı doldurduğunda ürperdim. Bakışları yoğundu, gözlerimde bir şey arıyordu.

Geri çekilmediğimde elleri belime gitti ve beni sıkıca kendisine bastırıldı. Karnıma kendini bastırırken beni ne kadar çok istediğini hissedebiliyordum. Parmakları kalçama indiğinde, bacaklarımın arası hızla ıslandı. Beni kaldırıp başını boynuma doğru eğdi, ona aynı şekilde karşılık vererek bacaklarımı beline doladığımda içini çekti.

Bizi hızla hareket ettirirken, sırtım saray duvarının taşına çarpana ve dişleri boynuma sürtünene kadar durmadı.

Dudaklarımdan dökülen iniltiyle kalçalarını bana doğru yasladı. Bedenimden işkence gibi zevk akıyordu. Kalçalarım ona karşı sıkılaştıkça onu kendime daha sıkı çektim.

Ellerimle gömleğinin kumaşını kavradığımda ağzı boynumdan ayrıldı ve kulağıma doğru hırladı. "Prenses."

Dudaklarından dökülen isminin sesi, bedenime bir coşku dalgası gönderdi ve kendini tekrar bana doğru itti. Büyüm içimde dolaşırken inledim, ona ulaşmak için çaresizdim.

"Evren," diye inledim beni rüketirken, yüzü benimkine doğru alçaldığında dudakları çenemin üzerinde gezindi, dudaklarıma çok yakındı ama isteğimi reddetti. Burnu çenemde gezinirken öpücüğünü benden esirgediğinde bu nazik hazla inledim, ta ki Evren zevki acıyla değiştirene kadar.

Dişleri boynumun hassas tenine kabaca sürtündü.

Başımı sarayın duvarına yasladığımda elleri elbisemin altından geçerek beni kavradı. Parmakları tenime gömülürken dişleri daha da sertleşti ve ben her ne kadar iki duyumdan birine odaklanamazsam da diğerinin etkisinde kalarak haykırdım.

"Bana izin verecek misin?" Ağzı tenime değdiği için sözleri boğuklaşmıştı ama dişleri daha da sert bir şekilde sıyrarak sorusunu derinleştirdi. "Ona dair her izi silmek istiyorum. Yarın uyandığında, vücudunun benim ve sadece benim anılarımla ağrımasını istiyorum."

Başımı ona doğru salladım, içimdeki his beni ihtiyaçtan çıldırtıyordu.

“Söyle, prenses.” Dudaklarını az önce dişlerini geçirdiği tenin üzerine bastırdı. “Sen de istediğini söyle.”

“İstiyorum.” Dişleri boynuma battığında son kelime dudaklarından henüz yeni çıkmıştı.

Bir çığlık beni terk ederken bedenim sarsıldı. Her santimim yanıyor, zevk ve acı içinde boğuluyordum. Kalçamı kavrayıp kendini bana yasladı. O hareket ettikçe bacaklarımın arasındaki ıslaklığı hissedebiliyordum, bacaklarım hâlâ onun beline sarılmış halde duruyordu.

Boynumdaki acı yavaş yavaş kayboluyor, ellerim ve dizlerim üzerinde ona yalvarmamı sağlayacak türden bir ıstıraba dönüşüyordu. İçimde yanan bir cehennem vardı, vücudumun her santimini uyandırıyor ve tam olarak kime ait olduğumu hatırlatıyordu.

Karşımdaki bu adamın benim olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Bu gerçek her yerime yayılıyor, onun her parçasını almam için bana yalvarıyordu. Parmaklarım omuzlarına ve boynunun arkasına saplandı, sahip olduğum her şeyle bu duyguya tutundum.

Evren dişlerini yavaşça tenimden çekmeden hemen önce boynuma doğru alçak bir hırıltı çıkardı. Dili az önce açtığı izleri nazikçe okşadığında vücuduma lezzetli bir ürperti gönderdi.

Ellerini kalçamdan indirirken o kadar hızlı hareket etti ki bacaklarımı onun etrafından düşürmekten ve ayaklarımı tekrar yere bastırmaktan başka çarem yoktu. Evren önümde dizlerinin üzerine çöküp, ellerini kalçalarımın sararak bacaklarımı ayırırken hiç tereddüt etmedi.

Elbisemi karnıma doğru ittiğinde, üzerimde dolaşan yakıcı bakışları karşısında dudağımı ısırdım. Bakışları ışık saçıyordu, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar koyuydu.

“Evren,” diye adını fısıldadım ve elim siyah saçlarına dolanana kadar ileri uzandım.

“Her santimini tadacağım.” Parmakları sıkılaştı. Aşağı bak-

tığımda, kontrolünün eksikliğiyle parmak uçlarından sızan kara büyüünü gördüm.

Parmaklarını hareket ettirerek iç çamaşırlarımın kenarlarına koydu ve sonra onları bacaklarımdan aşağıya doğru sıyırdı. İç çamaşırlarımın içinden hızlıca çıktığımda beni tamamen çıplak bıraktı. Yüzündeki ifade hınzır bir hal aldı.

Hiç vakit kaybetmeden öne doğru eğilip dudaklarını kadınlığımın tepesine bastırdı. Dilini uzunluğum boyunca gezdirdiğinde saç tellerini parmaklarımdan arasında sıkıttım.

Eliyle bacağıma kavrayıp kaldırarak omzunun üzerine koydu. Onun önünde kendimi tamamen açık hissediyordum. Aşağıya bakıp beni yerken, dik dik bakmasını izlerken karnım sıkıştı.

“Tadın çok güzel,” diye mırıldandı bana karşı. Klitorisimi emdiğinde gözlerim geriye kaydı.

Zevk vücudumda patladığında, başımı arkamdaki duvara yasladım.

Evren, elini titreyen ve düşmemi zorlukla engelleyen uyluğumun iç kısmında gezdirip tepe noktasına ulaştığında, her iki uyluğum da omuzlarına dayanana kadar beni yerden tamamen kaldırdı.

Vücudumu geriye yatırdığında düşecekmişim gibi hissederken nabzım hızla atmaya başladı. Duvara değen tek şey sırtımın üst kısmı ve başımdı, diğer her şey tamamen onun kontrolü altındaydı.

Bacaklarım titriyor, parmaklarım istemsizce saçlarını çekiyordu. Kalçalarımı ağzına daha da yaklaştırdığında inledim.

Bacaklarımdan arasında diz çökmüş, aklında benim zevkimi koalamaktan başka bir şey olmayan bu Tanrı gibi adamın görüntüsü beni ihriyaçtan çıldırtmaya yetmişti.

Kalçam ağzına doğru yuvarlanarak sessizce daha fazlası için yalvardığında kadınlığıma karşı hırladı.

Geri çekildiğinde, dil darbelerini kaybettiğim için inledim. Dudaklarını kaplayan ıslaklığımla bana bakıp sırıttı, ardından ellerinden birini girişime doğru hareket ettirdi.

İki parmağını içime sokarken bakışları benden ayrılmamıştı. Sırtımı dikleştirdim, vücudum ondan tam olarak ne istediğini zaten biliyordu. Evren, bu isteğimi hemen gerçekleştirdi.

Parmaklarını içime sokup çıkarırken her bir hamlesi sert ve derindi. Zevk ve acı arasında öyle bir çizgi çiziyordu ki sanki bir milyon parçaya bölünecekmişim gibi hissediyordum.

Ama umurumda değildi. Her parçamı yok edebilirdi ve ben ondan daha fazlasını isterdim.

Ağzını tekrar merkezime götürürken parmaklarını içime sokup çıkarmaya devam etti ve beni dudaklarının arasına geri çeker çekmez, zevkin her zerresi içime çöktü.

“Evren,” diye haykırdım. Kalçalarım ağzına doğru hareket ederken duvarın sert taşı sırtıma sürtündü. “Lütfen.” Sesimin ne kadar çaresiz çıktığı umurumda değildi, tek umursadığım onun durmamasıydı.

Klitorisimi daha sert emdi. Parmakları içimde inanılmaz dercede derine indiğinde, o hisse daha fazla dayanamadım.

Zevk her yerimi sarmıştı ve Evren hareketlerini yavaşlatıp di-
şyle zevkimin her damlasını içerken tekrar tekrar haykırdım.

Bedenim baştan aşağıya titriyordu. Parmaklarım saçlarında sıkışırken büyüyle dönen karanlık gözlerine baktım. Yavaşça benden uzaklaştı ama elleri hâlâ vücudumda sıkıca duruyordu.

Bacaklarımı omuzlarından çekti ve kucağına oturana kadar beni yavaşça aşağı indirirken elleri sırtımın alt kısmına doğru hareket etti.

Başını omzumun kıvrımına yasladı, dudakları benden beslendiği noktanın üzerinde gezindiğinde bedenim ona karşı titredi.

Altımda sertleşmişti. Pantolonunun içinden bile hassas kadınlığımda sürtünerek vücuduma şok geçirten bir zevk dalgası gönderdi.

“Senin içinde olmaya ihtiyacım var,” diye inledi boynuma karşı ve kalçalarını benimkilere doğru itti. “Sen ve ben hariç her şeyi unutana kadar seni becermem gerekiyor.”

Nefesimi tutmaya çalışırken, kalçalarımı onunkilere doğru

yuvarladım. Beni kucağından kaldırıp, önünde diz çökene kadar döndürmeden önce homurdandı. Eli elbisemin altında hareket ederek kumaşı yukarı doğru sürükledi ve parmakları bacaklarımın arasındaki ıslaklığı sıyrırken inledi.

Diğer elini sırtımın üst kısmına bastırıp dirseklerim yere değene kadar beni aşağı itmeden önce, her santimimi kapladığından emin olarak etrafa yaydı.

“Çok ıslaksın.” Nefesi hırıltılı ve arzuyla doluydu. “Tadına bak.”

Vücudu benimkinin üzerine eğildi, göğsünü sırtıma bastırıp parmaklarını ağzıma soktu. Onun üzerinde kendi tadımı aldığım da, bu gerçek beni bu kadar tahrik etmemeliydi.

Ama zevkim ona aitti, her parçam ona aitti. Açgözlülükle parmaklarından yaladım.

“Tanrım, sen çok iyi bir kızsın.” Yavaşça parmaklarını dudaklarımdan çekmeden önce boğulacağımdan endişelenene kadar parmaklarını ağzımın derinliklerine bastırdı.

Arkama geçti. Pantolonunun inerken çıkardığı ses, ulaşamayacağım bir yerde dururken benimle alay eden bir ilaç gibiydi.

Parmaklarım yere gömülürken, aletini girişime hizalayacak kadar geriye çektiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı. Kendini kayganlığımda aşağı yukarı sürttü, vücudum bu hareketten ötürü yanıyordu. Başını girişime yerleştirdi.

Yavaşça kayarak içime girdi. İçimi doldururken nefesim kesildi. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu, bunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim ama o içime girebildiği kadar girerken, ruhumun derinliklerine yerleşti.

İçime yavaşça girip çıkmaya başladığında parmakları omurgamın uzunluğunu takip etti. Vücudu arkamda titriyordu, kontrolü kopmak üzereymiş gibiydi ama yine de bana karşı çok dikkatli davranıyordu.

Aletiyle beni baştan çıkarıyor, vücudunun verdiği zevk benimkini eziyordu ama istediğim bu değildi.

İçimde kontrolünü kaybetmeye ihtiyacı vardı. Kendisine mu-

sallat olan ezici sahiplenmeyi beslemek için bedenimi kullanması gerekiyordu.

Ben de bunun her saniyesini istiyordum.

“Lütfen, Evren,” diye sızlandım ve kollarımı önüme uzatıp yanağımyı zeminin soğuk taşına bastırdım. “Daha fazlasına ihtiyacım var.”

Bir anlığına durduğunda yanlış bir şey söylediğimden endişelendim. Ona dönüp bakmak için doğrulmaya başladım ama eli sertçe sırtımın üst kısmına indi ve yavaşça bedenimden çekilirken beni yere daha sert bastırdı.

Ne yaptığını düşünecek zamanım olmadan bana o kadar sert bir şekilde çarptı ki kendi büyüm gözlerimde parladı.

Diğer eli kalçama saplandı, beni kabaca becerirken sabit tuttu. Ellerimi daha da uzatıp, parmaklarımyla taşa tutundum.

Taşın kenarları parmağımyı kesiyordu ama umurumda değildi.

Onu ve sadece onu hatırlamaktan başka seçeneğim kalmayana kadar ve başka herhangi birinin hayaletini yok etmesi için ona ihtiyacım vardı.

“O kadar mükemmelsin ki,” diye homurdandı arkamdan, kadınlığımyı sesiyle onun etrafında kenetlendi. “Tanrı, seni benim için yaratmış. Bedenini tapınmam için yaratmış.”

Gözlerimi kapattığımda nefesim göğsümden ağır bir şekilde titredi.

“Benim,” diye hırladı. Gözlerim yaşlarla dolarken bu sözleri duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Beni böyle sahiplenmesine ihtiyacım vardı. Beni sadece onun yapabileceğı şekilde sevmesine ihtiyacım vardı.

Vücudu tekrar tekrar bedenime çarparken, “Sen, benimsin,” diye inledi.

Öne doğru uzanıp parmaklarını kaburgalarımya sapladı, ardından sırtım göğsüne dayanana kadar beni kolayca kaldırdı. Dizleri benimkilerin arasında aralanıp, bacaklarımyı daha da ayırmaya zorladı. İçime doğru girmeye devam ederken, bu pozisyonda onu inanılmaz derecede derinlerimde hissettim.

Parmakları klitorisime doğru hareket edip yumruyu yavaşça ovduğunda nefesim kesildi. Haykırdım ve kolumu boynunun arkasına doladım.

“Bu, benim.” Tekrar içime girip parmaklarının arasındaki meme ucumu sıkıştırdı. Beni zevk bombardımana tuttuğunda haykırdım. “Benim güzel kıyım.” Dişlerini usulca boynumda gezdirdi. “Benim mükemmel eşim.”

Diğer elini kaldırdığında parmakları boğazıma dolanıp, daha sert bir şekilde içime girerken boynumun kenarlarına sıkıca bastırdı.

Nefesimi tutamadım. İçimde hızla akıp giden zevkime tutunamıyordum. Evren’in ellerindeydim ve her parçam onun kontrolündeydi.

Kendimi uçurumun kenarında hissedebiliyordum ve vücudumla mükemmel bir şekilde oynuyordu. Aldığımız zevk birbirine uyuyordu. Boğazımdaki elleri, zevki kovalamama yardım ederken daha da sertleşti.

“Benim olanı bana ver, Adara,” diye mırıldandı, dişleri kulağımın kenarında gezinmeden önce. “Benim için gel.”

Kadınlığım onun etrafında kenetlendiğinde, o kendi doruk noktasına doğru koşarken adını tekrar tekrar inledim.

“Siktir.” Sertçe kendini iterek boynuma doğru mırıldandı. İçimin derinliklerine boşaldığını hissettim.

Eli boğazımda yumuşadı. Hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken nefes nefese kaldım. Tembelce omzuma doğru kendini bırakmadan önce boynuma bir öpücük kondurdu.

Elini kaldırıp, çenemi tutarak beni kendine doğru çevirdi.

Dudakları benimkilerle buluştu, yavaş ve yorgun bir öpücük-tü. Gavril’in çaldığı bir parça içime geri konmuş gibiydi. “Seni seviyorum, prenses,” diye mırıldandı Evren dudaklarıma karşı.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken yanaklarımı kaplayan ıslaklığı hissedebiliyordum.

“Ben de seni seviyorum.”

“Biz iyiyiz.” Elleri yüzümde nazikçe gezindi. “Birlikteyiz ve iyiyiz.”

Geleceğimizin korkusu düşüncelerime sızmaya başladığında bile başımı salladım. “Durmuyacak.”

Evren beni izlerken sertçe yutkundu. “Biliyorum ve onun getireceği bu savaşa hazırlanmalıyız.”

Ağzından çıkan bu kelime tüylerimi diken diken etti.

“Denizin karşısındaki eski Fey Krallığı’ndan yardım istedim. Halkımız savaşmaya hazır.”

“Ben onunla gittikten sonra Gavril’in adamlarının krallığa saldırdığı doğru mu?”

Evren uzun bir süre tereddüt etti. “Evet. Doksan dört sivil. Kadın ve erkeğimizin kanı, kardeşimin ellerini sonsuza dek lekeleyecek.”

Benimkiler gibi. İçime dolan suçluluk duygusuna engel olamıyordum. Onları korumak için burada olmadığım, Gavril’in buraya gelmesinin sebebi olduğum için duyduğum suçluluk.

“Özür dilerim, Evren.”

Beni kendine çekti ve dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırdı. “Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Onun gücü ve zalimliği karşısında hazırlıksızdık ama bu hatayı bir daha yapmayacağız.”

“Eski Fey Krallığı’nın geleceğini düşünüyor musun?”

“Emin değilim.” Saçlarımı omzumun üzerinden itti. “Ama halkımız, eğer gereken buysa son nefesine kadar savaşacak.”

“Ben de öyle yapacağım.”

Evren’in bakışları beni izlerken karardı. “Ne pahasına olursa olsun, seni korumak istiyorum ama seni durdurmuyacağım. Bana gücüne sınırsız sarılacağına dair söz vermelisin. Bir daha asla vazgeçmeyeceksin. Beni korumak için bir daha asla hiçbir parçanı feda etmeyeceksin.”

Yalan olmasına rağmen başımı salladım. Onu korumak için her şeyden vazgeçebilirdim. Gavril’le yaşadığım her cehennemi yeniden yaşamak zorunda kalsam bile, Evren’le birlikte daha güçlü olduğumuzu biliyordum.

Eğer onu yenmek istiyorsak, bunu yapmak için birlikte hareket etmemiz gerekiyordu.

“Bana söz ver, Adara.” Sesinde alçak bir hırıltı vardı.

“Söz veriyorum.”

Dudakları dudaklarıma değene kadar beni kendine çekti. “Seni bir daha kaybetmeyeceğim, prenses. Bunu yapabilecek kadar güçlü değilim.”

“Beni kaybetmeyeceksin.”

Dudakları tekrar benimkilerle buluşmadan önce yüzümü inceledi, her santimimi hafızasına işledi. Beni kucağından çekti, ardından uzanıp kalkmama yardım etmeden önce ayağa kalktı. “Gel bakalım. Thalia seni gerçekten çalmaya çalışmadan önce biraz daha kendim için sana ihtiyacım var.”

EVREN

Kapı hafifçe vurulduğunda yüzümü Adara'nın sırtına gömerek inledim.

Önümde o kadar sıcak ve yumuşaktı ki hareket etmek istemiyordum. Onun kollarımda olmasıyla hissettiğim güçlü hissiyatı kaybetmek istemiyordum.

Ancak o ısrarlı tıkırtı tekrar duyuldu.

Burnumu boynunun uzunluğu boyunca gezdirdiğimde, ağzından çıkan yumuşak iniltiyle birlikte bana doğru çekilme şekli beni öldürmek için yeterliydi.

Bu çok güzel bir ölüm olurdu.

Sertleşen aletimi çıplak poposunun kenarına bastırduğimde elleri önündeki yastığa gömüldü. Yatağımdaki kokusu sarhoş ediciydi, onunla ilgili her şey öyleydi. Göğsüm uzun zamandır olmadığı kadar hafiflemişti.

Dudaklarımı omzunda gezdirdiğimde, dudaklarımın altındaki ten pürüzsüzdü. Dişlerimi aynı hassas noktada defalarca gezdirdim.

Onu tekrar tatma arzusu karşı konulmazdı, bunun sahip olduğu güçle hiçbir ilgisi yoktu.

“Evren,” diye adımı fısıldayarak bana doğru daha da eğildiğinde, elim göğsünü avucumun içine alana kadar karnından yukarı doğru kıvrıldı.

“Ever, prenses?” diye mırıldandım tenine karşı, usulca güldü.

“Gerçekten kapıya bakmalısın.” O bu sözleri söyler söylemez kapıya bir kez daha vuruldu.

"Kahretsin," diye homurdandım, ondan uzaklaşıp yerden pantolonumu aldım. "Geliyorum," diye seslendim bacaklarımı pantolonun içine sokup kalçalarımın yukarı çekmeden önce.

Önümde uzanmış, tamamen çıplak ve dokunmam için yalvaran vücuduna tekrar bakiğında gülümsedi.

"Kapi, prens." Sırtarak kapiya doğru başını salladığında, elimi yüzümde gezdirip ona arkamı döndüm.

Kimsenin içeri girmesine izin vermek istemiyordum. Bu odanın dışındaki dünyanın hiçbir parçasıyla yüzleşmek istemiyordum.

O ve ben, ihtiyacım olan tek şey buydu ve bu her şeydi.

Saniyeler içinde kapıdaydım ama elim kapıyı açmak için hareket etmedi. Bir an daha kendimi toparlamaya çalıştım ve pantolonumu düzelttim.

Mina'yı görmeyi umarak kapıyı araladım ama karşımda yüzünde hınzır bir sırıtışla pervaza yaslanmış en iyi arkadaşım duruyordu. Bana sırtırken elinde bir hançer döndürüyordu. Hançeri elinden çekip alma ve kendini beğenmiş bu piçi öldürme ihtiyacı hissettim.

"Ne istiyorsun?" Sesim sertti. Adara'yla konuşmamın bölünmesinden duyduğum rahatsızlığı gösteriyordu. Sorin ise sadece gülümsedi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, prensim." Sorin başını eğdiğinde, yüzüne okkalı bir tokat atma isteğiyle doldum. "Kütüphanede bulunmanız rica edildi."

"Şu anda eşimle biraz meşgulüm." Omzumun üzerinden geriye bakiğında Adara'nın yatağında doğrulduğunu gördüm, yorganı vücudunun etrafına çekmişti ama onu gören herkes için örtünün altında çıplak olduğu açıktı.

Kapıyı daha da daralttım.

"Ona da ihtiyaç var. Giyin. Seninle orada buluşuruz." Duvar-dan uzaklaşıp hançeri tekrar kınına soktu.

"Birazdan orada buluşuruz." Kapıyı kapattığımda diğer taraftan onun kahkahalarını duydum.

“Geri dönmek zorunda bırakmayın beni. Gerekirse kapıyı kırarım.”

Gözlerimi devirirken Adara’ya döndüm. Sırtıyordu. Yüzündeki ifade gerçek bir mutluluktu ve göğsüm bu ifadenin kaybolmasına asla izin vermeme ihtiyacıyla ağrıyordu.

Yatağın kenarına doğru ilerleyip, elbisesine uzanmaya çalışırken yanına koştum. Elbisesini yakalayamadan önünden çektim ve yere düşmesini izledim.

“Hey.” Bana bakarken burnunu kırıştırdı. “Ben de onu giymek üzereydim.”

“Henüz değil.” Başımı salladım ve dizlerimi önündeki yatağa bastırdım. Bacaklarını benim genişliğime sığacak kadar açtı ama çarşafı göğsüne bastırdı.

“Sorin’i duydun. Bizi bekliyorlar.” Çıplak karnıma elini bastırdı ama ben kıpırdamayınca dudaklarını büktü.

“Beklemeye devam edebilirler...” Parmaklarımı saçlarının arasına soktum. Bana bakana kadar saçının dibindeki tutamları çekiştirdim.

Altıdudağını ısırduğunda kendisiyle savaştığını görebiliyordum. Beni istiyordu ama aynı zamanda onları bekletmek de istemiyordu.

Çok iyi bir kızdı ve bunun için ödüllendirilmeyi hak ediyordu. “Ya önemliyse?”

Yüzüm onunkiyile aynı hizaya gelene kadar eğilip bir anlığına onu kendime çektim. Tatlı ve günahkâr kokuyordu. Gözlerine bakıştımda görebildiğim tek şey içinde yanan, sevdiğim savaşçıydı.

“Bu dünyada senden daha önemli hiçbir şey yok.” Dudaklarını onunkilere o kadar yumuşak bir şekilde değdirdim ki, bu içimdeki ihtiyacı beslemek yerine sadece daha da derinleştirdi.

Her parçam ona duyduğum arzuyla yanıp tutuşuyordu.

Geriye doğru eğilip elimden çekiştirdi. Bana bakarken bakışları kararlı. “Geri geleceğini söyledi.”

Dizim onunkine sürtünerek kalçalarını birbirinden ayırmaya zorladığında dudaklarından bir nefes kaçtı. “Öyleyse bunu çabuk yapmalıyız.”

Daha fazlasını istediğinde geri çekilmeden önce dudaklarımı tekrar onunkilere bastırdım. Daha aşağıya indim, çenesini öptüm, sonra yavaşça boynuna indim.

Elleri hâlâ çarşafın içindeydi, parmak eklemleri örtüyü sıkı için beyazlaşmıştı. Önünde dizlerimin üzerine çökmeden önce dilimi yavaşça üzerlerinde gezdirdim.

Kalçaları bacaklarıma doğru gerildi, istemsiz bir hareketti. Bunu ne kadar çok istediğinin kokusunu alabiliyordum. Ne söylediği önemli değildi, bana olan ihtiyacı benimki kadar büyüktü.

Beni ondan uzak tutabilecek hiçbir şey yoktu.

Burnumu karnında gezdirirken, “Teninde kokumu alabiliyorum,” diye mırıldandım ona karşı. Ellerimi kalçalarının altına kaydırdım. Parmaklarımla sarıp, onu önümde tamamıyla açtım. “Çarşafı bırak, prenses. Seni tatmama izin ver.”

Yumuşak bir inilti çıkardı, kalçaları ellerimde sarsıldı ama elleri çarşaftan ayrılmadı. Öne doğru eğildim, yüzümü hâlâ benimle onun kadınlığı arasında duran çarşafa bastırdım. Ona kısa öpücükler vermeden önce burnumu çarşafın üzerinde gezdirdim.

“Bırak onu, Adara, yoksa yırtıp atarım.” Yan tarafa döndüm, dilimi esnek kalçasına, güzel tenindeki ize doğru sürükledim. Ellerim kenetlendi, onu daha da açtığımda yumuşak inlemelerinden biriyle ödüllendirildim.

“Buna cesaret edemezsin.”

Başımı kaldırıp ona baktım, bana bakarken gözleri kapalıydı. Nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyordu. O da bunu benim kadar çok istiyordu ama oynamak istiyordu.

Benim güzel, güçlü kızım ona kontrolün bende olduğunu ve ona tam olarak ihtiyacı olanı vereceğimi kanıtlamamı istiyordu.

Bu benim için bir zevkti.

Acıdan hoşlandığını bildiğim için kalçasının iç kısmını ısır-dım. Kalçaları ağızıma doğru yükselirken tısladı. Ona alışması için zaman vermedim. Başımı kaldırdım ve ellerimi kullanarak onu yatağın kenarında tehlikeli bir şekilde asılı kalana kadar öne doğru ittim.

Hâlâ çarşafa yapışmıştı ama göğüsleri kumaştan dışarı fırlamıştı. Onu karşımda görünce homurdandım. İçime dolan arzu dalgası, zaten sert olan aletimi pantolonuma karşı acı verici bir şekilde gerdi.

Elimle çarşafı kalçasına yakın bir yerden kavrayıp, dizimi yere dökülen alt kısmına bastırarak vücuduna doğru çektim. Kumaşın altından mükemmel kadınlığının dış hatlarını görebiliyordum. Ağzımı yavaşça indirirken ona baktım.

Beni izliyordu, bakışları bir an bile benimkilerden ayrılmıyordu. Onu içime çekerken bu bakışı sürdürdüm. Dilimi çarşafın pürüzsüz kumaşına doğru kaydırduğımda vücudu yataktan kalkarak bu hissin peşinden gitti.

“Benden saklanmak istiyorsan saklanabilirsin,” diye mırıldandım çarşafa karşı, sonra dilimi altında yatan memesine sıkıca bastırdım. Kalçaları yataktan fırlayarak ağzıma sertçe bastırdı. Onu çarşafı ve vücudunu dudaklarımın arasında emerek ödüllendirdim.

“Evren,” diye adımı fısıldadı, ardından elleri saçlarıma dolanırken çarşafı bıraktı.

“Çarşafı tut, prenses,” diye hırladım ona karşı. “Onu düşürürsen dururum.”

Elleri saçlarımda durdu ve nefesi kesildi. “Ne?”

Başımı çevirip kalçasının sırtıyla birleştiği yeri öptüm. Bana karşı kıpırdandı ama elleri saçlarımdan ayrılmadı.

“Dediğimi yap.” Tenini ısırdığımda ellerinin saçlarımdan ayrıldığını hissettim. Başımı kaldırıp ona baktım, iki eliyle çarşafa yapışmış bana bakıyordu. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Çarşafı daha sıkı bir şekilde kadınlığına doğru çektim.

İnlerken kalçaları altımda sarsıldı. Başımı bacaklarının arasına indirdiğimde bacaklarını daha geniş açtı.

“İşte iyi kız...” Dilimle merkezini okşamadan önce dişlerimi sürttüm.

Çarşaf onun ıslaklığı ve benim tükürüklerimle ıslanmıştı. Ona bu kadar yakın ama bu kadar uzak olmam ikimizi de çıldırtıyordu. Bu işkencenin en lezzetli haliydi.

Tüm vücudu gergindi, daha fazlasını bekliyordu. Onu bu şekilde görmek içimdeki hayvanı yüzeye çıkardı.

Onu kendime daha da yaklaştırdım, vücudu artık neredeyse tamamen yataktan kalkmıştı, öne doğru uzanıp çarşafı üzerinden çektim.

Islaklığı önümde parlıyordu, bana olan arzusu vücudundan aşağı damlıyordu. Boğazımdan kopan hırıltı kalenin her yerinden duyulabilirdi.

Bu benim eşim, gelecekteki karımdı ve onu karşımda böyle görmek hayatım boyunca hissettiğim en güçlü duyguyu tetikliyordu.

“Tanrım... Sana sonsuza dek tapabilirim.” Dudaklarımı hafifçe memesine bastırduğimde sıçrayarak bana karşı kasıldı. Orgazma çok yakın olduğunu biliyordum. Ona neredeyse hiç dokunmamıştım ama yine de orgazm olmaya o kadar hazırdı ki...

Onu yaladım, dilim kayganlığına doğru kaydığında inledi. Ellerimle bacaklarını daha geniş açtım ve her santimine daldım.

Çarşafa tutunurken nefesi kesik kesik çıkıyordu. “Evren...”

“Hoşuna gitti mi, prenses?” Soruma cevap vermesini istedim.

“Evet. Tanrım. *Lütfen*.” Sözleri nefes nefese bir yalvarış gibiydi, beni teşvik ederken kalçalarından birini tutmayı bıraktım. Sözleri bana güç veriyordu.

Beni başka hiçbir şeyin besleyemeyeceği bir şekilde besliyorlardı.

Parmaklarımı üzerinde gezdirdim, dilimi memesine değdirirken direndi.

“Evren.” Kalçalarını ağzıma doğru yuvarladı. Onu tekrar emerken iki parmağımı içine kaydırdım. Haykırdığında kadınlığı parmaklarımın etrafında kenetlendi ve kapı bir kez daha çalındı.

Gerginleştğini, vücudunun altımda katılaştığını hissettim ama durmadım.

Bütün bir ordu o kapının dışında olabilirdi ve ben durmazdım.

“Evren.” Adım dudaklarından tıslayarak döküldüğünde onu daha sert bir şekilde ağzıma çektim.

Nefesinin altında küfredip, parmaklarımı onun içine sokup çıkarırken sııttım. Islaklığı parmaklarımdan aşağı damlıyor ve elimi kaplıyordu.

“Seçim senin, prenses,” dedim merkezine karşı. “Ben seni emerken o güzel dudaklarını kapatabilirsin ya da o kapının diğer tarafında kim varsa ağzıma boşaldığını duyabilir.” Demek istediğimi anlatmak için onu tekrar ağzıma aldığımnda, dudaklarından dökülen derin inilti beni gülümsetti.

“Her halükârda senin zevkin, bana ait.” Ona baktığımda, bana bakabilmek için dirseklerinin üzerine kalktı. Parmaklarımı daha sert bir şekilde içine sokup kıvrırken bakışlarına tutundum.

İç duvarları parmaklarımı sıkarak etrafımda kenetlendi. Uyluklarını başımın yanlarına sıkıca bastırırken bakışları genişledi.

Çok yakındı, çok yakındı ve ben bencilce onun zevk almasını istiyordum.

Buna ihtiyacım vardı.

Memesini daha sert emdim, derin ve yavaş ısırtıklar bıraktığımda bağırdı, sesi gırtlaktan geliyor ve odanın her yerinde çınlıyordu.

Kapının diğer tarafında her kim varsa onu duyabildiğine şüphe yoktu. Bu düşünce kıskançlığımın alevlenmesine neden olsa da kendimi durduramadım.

Hareketlerimi yavaşlattım, vücudundaki zevkin her damlasını hafiflettim ve sonunda bacakları omuzlarımla etrafında gevşediğinde, geri çekilerek ona baktım.

Parmaklarımı sıırsıklam olmuş kadınlığından çekip ağzıma götürdüğümde bana baktı. Daha yeni tadına bakmış olmama rağmen inlediğimde, beni izlerken yanakları kızardı.

“Tadın bağımlılık yapıyor.” Sesim sertti, kendimi tutamadığımı belli ediyordu ama sözlerim sadece kızarmasını daha da derinleştirdi.

Ayağa kalktığımda aletim sertleşmiş, pantolonumun üzerinde zonklamaya başlamıştı.

Öne doğru uzandı, yumuşak parmaklarını pantolonumun üzerinden uzunluğumda gezdirdiğinde tısladım.

“Seni tatmak istiyorum,” dedi usulca, neredeyse o an boşalt-
caktım.

Öne doğru uzandım, elimi boynunun arkasına dolayıp dudak-
larım dudaklarıyla buluşana kadar onu öne doğru çektim. Onu
kabaca öptüğümde dilimde kendi tadını aldı. Elim ona karşı sert-
ti, kontrolümü bulmakta zorlanıyordum.

Ben uzaklaşırken inledi. Bu odadan şimdi çıkmazsak, hiç çı-
kamayacaktık.

“Daha sonra,” diyerek onu rahatlattım ve kollarımın arasına
alarak banyoya götürdüm. “Şu anda başka bir yerde bize ihtiyaç
var.”

ADARA

Evren kütüphaneye doğru giderken koridorda beni takip ediyordu, eli hafifçe üzerimde gezindiğinde kendimi kıkırdamaktan alıkoyamadım.

“Uslu dur.” Yüzümü ona dönerken göğsünü işaret ettim. O sırtırken geriye doğru yürüdüm ve Tanrım, odaya geri dönüp sonsuza dek onun içinde kaybolmak istedim. “Gitmemiz gerektiğini söyleyen sendin.”

“Teknik olarak bize ihtiyaçları olduğunu söyledim.” Elini ağzının üzerinde gezdirdiğinde nefesimi tuttum. Az önce vücudumun her yerinde gezinen o ağızdı. “Ama eminim başka birini bulabilirlerdi, değil mi?”

Karanlık bakışları, gömleklerinden birinin içinde belli olan göğüslerime kayınca gülümsedim. “Sen taç giymiş prenssin. Sanırım senin yerini doldurmak oldukça zor olurdu.”

“Oldukça zor mu?” Kaşlarını kaldırdı. “İmkânsız değil yani?”

“Bilmiyorum,” diye takıldığımda yüzündeki gülümseme kayboldu. “Bu krallığın sunduğu her şeyi tam anlamıyla görmedim.”

Öne doğru fırlayıp bana uzandığında yüzündeki yırtıcı bakış, beni yakalayamadan cıyıklamama ve koşmama neden oldu. Tam kütüphane kapısından içeri adımımı atmıştım ki kollarını belime dolayarak ayaklarımı yerden kesti.

Üç çift göz bize doğru döndüğünde Evren, yüzünü boynuma gömdü. Güçlü bir kahkaha attım.

Dirseğimi geriye doğru atarak durmasını sağlamaya çalıştım

ama o sadece beni daha sıkı tuttu. Boynuma nefesini üflediğinde dudaklarımdan çıkan homurtu hiç de kadınsı değildi.

“İkiniz de bir dakika olsun rahat durur musunuz?” Jorah’ın sesini duyduğumda, ayaklarım hâlâ yere değmemiştir.

Evren’e tekrar dirsek attım ve sonunda yüzünü boynumdan kaldırmadan önce beni yere bıraktı. Ama elleri hâlâ karnıma bas-tırılmıştı, beni güçlü ve kendinden emin bir şekilde tutuyordu.

“Özür dilerim.” Başımın arkasına neredeyse fark edilmeyecek bir öpücük kondurduğunda midem kasıldı. “Adara’ya hızlı bir ders verilmesi gerekiyordu.”

Dirseğim bir kez daha geri fırladı, bu sefer karnına saplandı. Elleri belimden gevşerken kahkaha attı. Tutuşundan kurtulup, vahşi saçlarımı yüzümden geriye doğru ittim. Thalia’nın gülümse-yen yüzünü görünce hemen ona doğru yöneldim. “Neler oluyor?”

Mutluluğuma rağmen içimde bir korku dalgası vardı. Gav-ril’in, Fey Krallığı’nın anılarını unutmak için elimden geleni yap-mıştım. Evren ve ben yalnızken bunu yapmak çok kolaydı.

Ancak sonra gerçekler tekrar gün yüzüne çıkıyordu.

“Diğer herkes nerede?” Birkaç mumun yandığı ve ocakta kü-çük bir ateşin parladığı kütüphanenin etrafında sadece Thalia, So-rin ve Jorah oturuyordu.

“Uyuyorlar sanırım.” Thalia elinde bir deste kâğıt tutmadan önce bana gülümsedi. “Oyun gecesi yapıyoruz.”

Thalia’dan gözlerimi çekip, Evren’e bakarken boğazımdan bir kahkaha yükseldi. Arkamdan yaklaşıp beni bir kez daha kollarıyla sardığında, az önceki korku dağıldı.

“Oyun oynamak için mi bizi yataktan kaldırdın?” diye homur-dandı Evren arkamdan.

“Herhangi bir oyun değil.” Sorin iki eline birer büyük şarap şişesi aldı. “İçkili oyun oynuyoruz.”

“Tanrı aşkına,” diye kısık sesle küfretti Evren ama ben gülüm-sememi engelleyemedim.

“Takımlara mı ayrılacağız?”

Sorin’in yanındaki sandalyeyi çektiğimde Evren sonunda otu-

rabilmem için beni tutmaktan vazgeçti. Sandalyeme oturmama yardım edip yerleştikten sonra beni masaya doğru itti, ardından yanımdaki sandalyeyi bana yaklaştırabildiği kadar yaklaştırdı. “Hile yapmaya mı çalışıyorsun?”

Kendi yerine yerleşirken kollarını benim sandalyemin arkasına doladı. Çok rahatlamış görünüyordu, halinden memnundu. “Takım halindeyken nasıl hile yapabilirim ki?”

“Çünkü ben de olsam Thalia’yı partnerim olarak seçerdim.” Masanın diğer tarafına baktım, arkadaşım aptal gibi sırtıyordu.

Evren usulca yan tarafımı çimdiklediğinde kıpırdandım ve ona doğru oyuncu bir bakış fırlattım.

“Ne? Seni ve Sorin’i daha önce bir kez yendik zaten.”

“Bu doğru.” Thalia kartları karıştırmaya başlarken güldü. “Kazanan bir takımı böyle dağıtamazsın.”

“Takım yok.” Sorin, beş cam bardağı masaya koymadan önce şarap şişelerinden birinin mantarını patlattı.

“Herkes kendi başının çaresine baksın.” Jorah sandalyesinde arkasına yaslanıp Thalia’ya gülümsedi. Onu hiç bu kadar rahatlamış gördüğümü hatırlamıyordum. “Ama Thalia’ya dikkat et. Gerçekten biraz hilekârdır.”

Thalia alay ederek Jorah’nın göğsüne vurdu. “Değilim!”

Jorah onun elini tuttu ve parmak eklemlerine yumuşak bir öpücük kondurmak için kaldırdı. “Elbette, hayır. Seni böyle bir şeyle suçlamaya nasıl cüret ederim?” Bana dramatik bir şekilde göz kırptığında kendimi gülmekten alıkoyamadım.

Tekrar Sorin’e, doldurmakta olduğu şaraba baktığımda, bakışları Jorah’nın Thalia’nın elindeki eline takılmıştı. Masanın altında dizimi onunkine vurdum. Bunu yaptığının farkında değilmiş gibi gözlerini kırptırdı.

Elini kaldırdığında parmaklarının küçük bir hareketiyle fincan önüme kaydı. O kadar doluydu ki büyüsunü kullanarak Thalia’nın önüne bir tane itmeden önce biraz kenarından taşıtı. Daha önce büyüsunü kullandığını hiç görmemiştim ama yüzünde beliren ifadeden dolayı ona bunu soramayacak kadar dikkatim dağılmıştı.

Her zaman kendini beğenmiş, saçma sapan konuşan bu adam kendinden o kadar emin görünmüyordu ki, arkadaşşıma baktığımda aynı ifade onun gözlerinden de geçti. Hızla gözlerini benden kaçırdı.

“Kurallar nedir?” Sorumu gerginliği azaltmak için sormuştum ama bunu benden başka kimsenin hissettiğinden emin değildim. Tanrım, sanki iki arkadaşım arasında her an bir şeyler kopacakmış gibi duruyordu.

Thalia kartları dağıtırken, Jorah basit bir kart oyunu olan kuralları anlatmaya başladı.

“Ve kim kaybederse şişeden içmek zorunda.”

“Şarap mı?” Kupayı ağzıma götürüp bir yudum alırken güldüm. Tatlı meyvemsi tadın etrafında iç çektim ve bu oyunda kaybetmenin o kadar da kötü olmayacağına karar verdim.

“Hayır.” Sorin yanından bir şişe daha içki alıp masaya koydu. “Bundan.”

Şişenin içi koyu kahverengi bir likörle doluydu, midemden aşağıya inerken yaktığını hayal ederek burnumu kınıştırdım.

“Sadece kaybetme,” dedi Evren yanımda, sandalyesinde öne doğru eğilip kartlarını topladı. Koyu renk becerikli parmaklarıyla kartları dizdi ve önündeki kartları incelerken yüzünün konsantrasyonla değişmesini izledim.

“Bu çok iyi bir strateji, prens. Teşekkür ederim.” Sorin sözlerime gülerken ben de kendi kartlarımı kaldırdım.

Evren’in ellerinden biri kalçama doğru indi. Dizimi sıkmadan önce parmaklarını pantolonumun kemeri boyunca gezdirdi.

“Benim için işe yarıyor.” Omuz silkti. “Bu üçünü her zaman fena benzetirim.”

“İşte başlıyoruz.” Thalia gözlerini kısarken, Jorah gözlerini devirdi.

“Kayıtlara geçtiği üzere, kartlarda son şampiyon, gümüşlerde ise son şampiyonum. Ben olsam fazla kibirlenmezdim, Evren.” Kaşlarını ona doğru çattığında, Evren’in yüzünü aydınlatan gülümsemesi nefesimi kesmeye yetti.

Elimdeki kâğıtları kaldırdım ama gördüğüm kadarıyla elimde iyi bir şey yoktu. Köyümdeki erkekleri sadece birkaç kez kâğıt oynarken görmüştüm ancak kurallarını hiç bilmiyordum. Oyundan anladığım kadarıyla kulak misafiri olmuştum.

Yine de birbirlerini nasıl kandırdıklarını, ellerinin hiç olmadığı kadar güçlü olduğuna nasıl inandırdıklarını görmüştüm. Bunu yapabileceğimi düşünüyordum.

“Bu rekoru uzun süredir elinde tutmuyorsun.” Evren elindeki kartları oynattı. “Bundan önceki son on maçı kimin kazandığını unutmayalım.”

“Bu çok eski bir tarih.” Thalia, Sorin’e dönmeden önce gözlerini devirdi. “Kaç?”

“İki.” Yüzü kapalı iki kartı ona doğru uzattı ve o da iki kart daha dağıttı.

“Adara?”

Kartlarıma baktım ve en düşük iki numarayı çektim. Tıpkı Sorin’in benden önce yaptığı gibi onları yüzleri aşağı bakacak şekilde masaya bastırdım.

“Alışana kadar sana yardım etmemi ister misin?” Evren bana doğru yaklaşarak kartlarıma baktı, ben de kalan üç kartımı aceleyle göğsüme bastırdım.

“Kıştt.” Masadan Thalia’nın bana dağıttığı iki kartı aldım ve diğerlerinin yanına, karşıma koydum. “Beni kandıramayacaksın.”

Herkes güldüğünde, Evren elini enseme gezdirirken gözlerini bana dikti. Beni kavrayıp, sadece daha fazlasını istememe yetecek kadar baskı yaptığında dudaklarım onunkilerle buluşana kadar kendine doğru çekti.

“Ben hile yapmam,” dedi dudaklarıma karşı, bu sırada Sorin kahkaha attı.

“Evet, tabii.” Sorin’in sesinden alaycılık damlıyordu. “Adara, cazibesıyla seni kandırmasına izin verme.”

Evren’in dudakları dudaklarımın üstünde bir gülümsemeye dönüştü ve kendimi ona doğru eğilirken buldum, bu masada olan her şeyden çok onun öpücüğüyle ilgileniyordum. “Yaptığın şey bu mu?” diye sordum ona göz kırparken.

Evren'in eli boynumda sıkılaştı, yavaşça çekilmeden önce zevk vaat etmekten başka bir şey yapmayan acı ısırığı bıraktı.

"Bana üç tane lazım, Thalia." Elindeki kartları masanın üzerine koyduğunda Thalia hızla ona doğru üç kart daha dağıttı.

Bakışlarını Jorah'ya çevirdi ve o da kartlarına bile bakmadan başını salladı. İfadesini okumaya çalışarak gözlerimi ona diktim ama sadece gülümsedi.

"Ben iki tane alıyorum." Thalia daha fazlasını almadan önce kendi kartlarını masaya bıraktı.

Sorin kartlarını masaya koydu ve onun elinin benimkinden daha kötü görüldüğünü fark ettiğimde homurdandım. Bakışlarını bana dikti ama ben hemen kartlarımı onunkilerin yanına bıraktım.

Sırıtarak omzuma vurdu. "Umarım içmeye hazırsındır."

"Umarım hepiniz öylesinizdir." Evren kartlarını masaya bıraktığında, kartlarının ne anlama geldiğini gerçekten bilmesem de Thalia kısık sesle küfretti.

"Pas." Elindeki kartları yüzü aşağı bakacak şekilde masaya fırlattı.

Evren sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasına bastırarak Jorah'ya baktı, onun da elini göstermesini bekledi.

Çok yakışıklıydı, vücudu rahattı ve yüzünde sadece eğlenen bir güven vardı. Gözleri benimkilere kilitlendi, bakışlarımı yakaladığında kendimi başka tarafa bakamaz halde buldum. Gözlerim onun yumuşaklığında boğuldu, kalbim bu anın ne kadar iyi hissettirdiğiyle göğsümde çarptı. Ama burada arkadaşlarımızla bile, içimde derin bir endişe sarmalı vardı.

Gavril'in benden almak isteyeceği şey için. Özellikle de benim ondan aldıklarımın sonra...

Bakışlarımı Evren'den ayırıp ellerime baktım. Temizdiler, üzerlerinde tek bir iz bile yoktu ama sanki hâlâ Kraliçe Kaida'nın kalın, yapışkan kanıyla kaplıymış gibi hissediyordum.

Evren fark etmiş olmalıydı ki parmaklarını parmak eklemlerimde usulca gezdirdikten sonra onları avucunun içinde kavradı

ve yavaşça ağzına götürdü. Bana bakarken parmaklarıma bir öpücük kondurdu. Bu bakışa, onun varlığında bütün olma hissine odaklanmaya çalıştım.

Gözlerini benimkilerden ayırdığında, dikkatimi masaya yöneltti. Ancak kaybettiğini gördüm.

Kartlarını masaya bastırırken Jorah'nın dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı ve Thalia, Evren'in yüzündeki ekşi ifadeye güldü.

"İç bakalım." Sorin likör şişesinin ağır mantarını çekerken Jorah güldü. Şişeyi bana doğru itmeden önce sıvıdan uzun bir yudum aldı.

Elime aldım ve burnuma götürdüm. Yüzüm içkinin kokusuyla buruştu. Sorin gülerken elimi hızla çektim.

"Bu bir numaralı kural." Bir parmağını bana doğru kaldırdı. "Asla içkini koklama. Her zaman daha da kötüleştirir."

"İlk kez bu konuda Sorin'le aynı fikirdeyim." Thalia güldü. "Ama yine de kendi başına da oldukça kötü."

Sorin bana bakmadan önce ona sırtıttı. "Devam et."

Evren konuşurken bir kolunu sandalyemin arkasına doladı. "Thalia'nın söylediği kadar kötü değil. Sadece kafaya dik."

"Bana pek güven vermiyorsun." Şişeyi kaldırıp dudaklarıma götürmeden önce sıvıyı içinde döndürdüm. Alkolün derin, odunsu tadı anında dilime vurdu ama sıvıyı dudaklarımdan silerken oksürmememe neden olan boğazımdaki güçlü yanmaydı. "Bu iğrenç."

Evren şişeyi elimden aldı ve Sorin kadar rahatsız olmadan içkiyi yuttu, ben de tadını bastırmak için şarabıma uzandım.

Alkolün verdiği hisle başım dönüyordu ama başımın dönmesine neden olan asıl şey Evren'in gülme şekliydi.

"Buraya gel." Şişeyi Thalia'ya uzattı, kolumu eline alarak beni kucağına çekti. Sırtımı göğsüne bastırana kadar beni hareket ettirip ikimiz de rahatlayana kadar koltuğuna geri yerleşti.

Parmaklarını saçlarıma geçirmeden önce eli kolumda gezindi, ardından saçlarımla oynadı.

Beni kendine karşı usulca kıvrandırdı.

Sorin bir sonraki eli dağıttığında kartlarımı Evren'den saklamak için elimden geleni yaptım ama faydası olmadı. O eli ve bir sonrakini de kazandı. Birkaç el daha dağıtıldığında daha da körü oynuyordum. İçkinin yarattığı sarhoşluktan dolayı kıkırdıyordum.

“Adara yeterince içmiş olabilir.” Şarabımdan bir yudum daha alırken Evren bana sırtıttığında bacaklarım ona doğru uzanıp, sandalyenin kolunda sarkana kadar kucağında döndüm.

“Henüz değil.” Bardağımı kaldırıp bir yudum daha aldım.

“Katılıyorum.” Thalia güldü ve bardağını bana doğru kaldırmadan önce alaycı bir sırıtış attı. Bardağın kenarından biraz döküldü ama fark etmemiş gibi görünüyordu. “Daha yeni başlıyoruz.”

“Thalia ne zaman bu kadar alkolik biri oldu?” Sorin homurdandı ama ona baktığında bakışları yumuşadı. Başını sandalyesinin arkasına yasladı. Karanlık gözleri ve dudaklarında yer edinmiş yumuşak bir gülümsemeye ona bakıyordu.

İçkinin baş döndürücü etkisiyle bile, bakışlarında Thalia'nın anlatmaya çalıştığından çok daha fazlası olduğunu görmek kolaydı.

“Çok tatlısın, Sorin.” İç çektiğimde Evren altımda kaskatı keşildi.

“Affedersin?” Evren hayretle soluduğunda, eli kalçama dolandı.

“Baksana ona.” Elimi Sorin'e doğru salladım ve kadehimden birkaç yudumluk şarap Evren'in kucağına döküldü. “Hay aksi.” Kıkırdadım ve hiçbir işe yaramasa da ıslak yeri silmeye çalıştım.

“Çok yakışıklı.” Thalia güldüğünde başımı kaldırıp ona baktım.

“Evet! Gördün mü?” Arkadaşımı işaret ettim. “Sana nasıl baktığını...” Parmak eklemimi şakacı bir şekilde ısırduğымda, Thalia'nın homurdanmasına neden oldum.

Sorin sadece sırtıttı, adamın kendisine gösterilen ilgiden hoşlandığını biliyordum. “Keşke bana bir şans verseydi, Adara.” Elini kalbinin üzerine bastırdığında, Thalia gözlerini devirdi.

Ancak orada öyle bir ışık vardı ki... Yüzündeki şakacı ifade göğsümdeki ağırlığın daha da hafiflemesine neden oldu.

“Sizi kandırmasına izin vermeyin. Çok şansı oldu.” Thalia şarabından bir yudum daha aldığıında, Jorah öne doğru eğilip masadaki kartları topladı.

Yüzünde tam olarak çıkaramadığım bir ifade vardı. Tam olarak kıskançlık değildi ama konuşmamızdan rahatsız olmuş görünüyordu.

Onu incelerken başımı yana doğru eğdim.

Evren ellerini üzerime tamamen bıraktığında, ona bakmak için başımı çevirdim.

Başını bir kez salladı, bu düşünceyi bir kenara bırakmam için bir uyarı gibiydi. Sirtına dolanmış olan elimi kaldırıp parmaklarımı saçlarının arasına soktum. Saç telleri parmaklarımın arasında çok yumuşak, çok ipeksi idi. Parmak uçlarımı usulca saç derisine baurdım.

Başını arkaya yaslayıp, gözlerini hissettiği duygu seline karşı kapattı. Onda öyle bir sakinlik vardı ki... Göğsümün ağrımına neden olan memnuniyetle kasıldım.

Bir daha asla onun yanından ayrılmak istemememe neden oldu.

“Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum.” Bu sözleri içimden geçirdiğimi sanıyordum ama Evren’in bakışları hızla açıldı. Thalia’nın masanın öbür ucundan yine kıkırdadığını duydum.

Evren’in parmakları tenime saplanarak beni kendine çekti, ardından dudakları yanağıma değerken sırtıttı. “Bence sarhoşsun.”

“Sadece birazcık.” İçimi çektiğimde, bana tekrar bakmak zorunda kalana kadar saçlarını çekiştirdim. “Ama bunun onunla hiçbir ilgisi yok.” Karanlık, ağır bakışlarını inceledim ve Tanrım, ona o kadar âşık olmuşum ki...

Onu izlerken midem kasıldı. İşte ellerimdeydi. Hâlâ hiçbir şekilde ona doyamadığımı biliyordum.

Ellerim saç derisini kazarken ve bedeni bedenime yaslanmışken bile onu ne kadar özlediğimi düşünmeden edemiyordum. Onu bir daha asla özlemek istemediğimi.

“Seninle evlenmek istiyorum.”

Evren'in bakışları ürperirken, ellerini yanaklarıma bastırana kadar kaldırdı. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp, elleri beni sanki dokunduğu en değerli şeymişim gibi sıkıca tuttu.

"Seni karım yapmayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin." Sesi sessiz ve sertti.

Midemin tekrar kasılmasına neden olmuştu. "Gece gündüz bunu düşünüyorum. Seni bu dünyanın izin vereceği her şekilde sahiplenmek istiyorum hoş, o zaman bile yeterli olmaz."

Beni öperken şarap kadehim aramıza girdi, hareketleri yavaş ve kasıtlıydı ama yine de çaresizlik hissi veriyordu.

"Kahretsin!" Thalia'nın arkamdan histerik bir kahkaha attığını duydum ve yere düşmeden hemen önce Sorin'in onu yakaladığını görecektim kadar Evren'den uzaklaştım. "O şarabın içine ne koydun Sorin?"

"Ah, evet. İç ve suçu bana at." Gözlerini şakacı bir şekilde devirirken sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu kollarının arasına aldı. "Bunun senin ve Adara'nın içtiğiniz on kadeh içkiyle bir ilgisi olamaz."

Sanki adam aptallık ediyormuş gibi elini salladı. "Ben anlamam, içkiyi de sen getirdin, yani her halükârda senin hatan."

"Bence de!" Arkadaşımı işaret ettiğimde kıkırdadı. "Thalia, masum."

"Az önce ikiniz de balık gibi içerken sizi izlediğimizizin farkındasınız, değil mi?" Evren altımdan güldüğünde göğsüne vurdum.

"Bir taraf seç, Evren ama ben Thalia'nın tarafındayım."

"Evet!" Thalia başını Sorin'in kollarında tuttuğu yerden geriye yasladı. "Sonuna kadar birbirimizin arkasını kollayacağız. Bizi geçemezsin."

"Aynen öyle." Evren'in kucağından kalkıp arkadaşıma doğru ilerledim. Ayaklarımın titrediğini hissetsem de bunun beni durdurmasına izin vermedim.

Ona yaklaştığımda sırtıttı. Sorin'in kollarında ölü bir ceset gibi görünüyordu. "Seni seviyorum," dedi çok soğukkanlı, çok kolay bir şekilde ama acı göğsüme saplandı ve beni ele geçirdi.

Gözlerim yaşla dolarken elimi karnıma basturdım. “Seni seviyorum.”

Kendimi ona doğru itip sarıldım. Sorin’in derin homurtusu etrafımızda yankılandı. “Sanırım bu ikisini yatağa götürmenin zamanı gelmiş olabilir.”

Thalia’nın elleri bana, benimkiler de ona sıkıca sarıldı. “Sevgimizi öldürmeye çalışıyorlar.”

“Bizimle başa çıkamıyorlar.”

“Ah, seninle gayet iyi başa çıkacağım.” Evren kollarını belime dolayıp beni arkadaşşımdan uzaklaştırırken cıyaktı.

Sorin güldü ama Thalia göğsüne vurur vurmaz ona baktı.

“İyi geceler, Thalia.” Evren beni göğsüne yasladığında başımı arkaya atarak, baş aşağı duran Thalia’ya baktım. “Seni seviyorum!”

“İyi geceler!” Bana doğru döndüğünde Sorin onu düşürmek istermiş gibi baktı.

Kullanılmış kupalarımızı elinde tutan ve yüzünde ciddi bir ifade olan Jorah’nın yanından geçtik. “İyi geceler, Jorah.”

“İyi geceler, Adara.” Yumuşak bir şekilde gülümsediğinde, Evren bizi odadan çıkarırken yüzünü inceledim.

Elimi Evren’in göğsünde gezdirip, gömleğinin düğmelerini takip ettim. “Jorah, üzgün görünüyor.”

“O iyi.”

“Emin misin?” Başımı kaldırıp ona baktım. “Bence o da Thalia’ya biraz âşık olabilir. Onu suçladığımdan değil.”

Evren küçük bir kahkaha attı. “Kendimi bildim bileli Thalia’ya âşık olduğumu düşünüyorum ama bu onun bileceği bir şey. Sarhoşken çok işgüzar oluyorsun.”

“Sarhoş olduğumu kim söyledi?”

“Tek gözün kapalı bana bakıyor olman iyi bir gösterge.” Güldü ve yatak odasının kapısını açarken beni kollarının arasında kaydırıldı.

“Sadece arkadaşlarını seviyorum.” İçimi çekerek başımı göğsüne yasladım. “Bana evdeymişim gibi hissettiriyorlar.”

Evren’in vücudu altımda kasıldı, ardından beni yavaşça yatağa yatırdı.

“Onlar senin de arkadaşların ve burası senin evin.” Alnımdan öptüğünde gülümsedim. “Ben senin evimim.”

Beni tekrar öpmeden önce battaniyeyi üzerime örttü. “Biraz uyumalısın.”

Benden uzaklaşarak banyoya doğru yöneldiğinde elini hızla yakaladım.

“Şu anda ciddi olamazsın.”

“Pardon?” Gülerek bana döndü.

“Uyumayacağım.” Dizlerimin üzerinde oturana kadar yatağa tırmandım. “Başladığımız şeye daha sonra devam edeceğimize söz vermiştin. Daha sonra oldu.”

Dudaklarıma bakarken bakışları karardı. “Ve sen sarhoşsun.”

Omuz silktiğimde dudakları eğlenerek seğirdi. “Seni istiyorum.”

Eli uzanıp yanağımı kavradı, ardından başparmağını alt dudağıma sürttü. “Seninle tanıştığımdan beri seni istemediğim bir an bile olmadı, prenses.” Parmağını dudaklarıma daha sert bastırdı. “Sen benim istediğim her şeysin.”

“Seni tatmak istiyorum.” Gömleğinin yakalarına yapıştım ve göğsüm onunkine değene kadar onu kendime çektim. “Senin de benim gibi ihtiyaçtan çıldırmış halimi hissetmeni istiyorum.”

“Bunun için ağzını kullanmana gerek yok, prenses.” Başparmağını ağzımın açıklığına bastırıp yavaşça içeri kaydırды. Onun için ağzımı açtım, dokunuşunun dolgunluğunun tadını çıkardım ve sessizce daha fazlası için yalvarırken gözlerim kapandı. “Ama o mükemmel ağzını sık sık aletimin etrafına sarılmış, önümde uzanmış, o güzel gözleriyle bana yalvarırken düşünüyorum.”

Başparmağı boğazımın arkasına ulaşana kadar daha da içeri ittiğinde yanaklarımı onun etrafında çukurlaştırarak onu içime çektim.

“Siktir.” Uzun bir şekilde iç geçirirken gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. Nazik, kasıtlı bir hareketle parmağı ağzımdan çekildi. Tükürük izlerini silerken eli çenemde bir sıcaklık izi bırakmıştı.

O beni durduramadan yataktan kalktım ve önünde dizlerimin

üzerine çöktüm. Başım hâlâ dönüyordu ama bunun artık içkiyle bir ilgisi yoktu. Her şey önümde duran adamla ilgiliydi.

Titreyen parmaklarımı yavaşça pantolonunun ön kısmında gezdirdim, kalbim beklentiyle çarparken kumaşın altında ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordum. Sıcak, nasırlı parmakları çenemin altından kayarak çene çizgim boyunca ilerledi. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken zevkten titredim.

Parmaklarımı pantolonunun düğmelerine geçirip dikkatlice çözerken ona baktım. Elim titreyerek, beceriksizce, yavaşça aşağı çektim ama o beni acele ettirmedi. Sadece başparmağını saçlarımda ileri geri gezdirerek beni rahatlattı ve cesaretlendirdi.

Aleti önüme düştüğünde, parmaklarımı kalın aletin etrafına sararken dudaklarımı yaladım.

“Siktir, çok güzelsin.”

Sözlerine karşı yutkundum, ellerim onun etrafında sıkılaştı. Alçak ve ağır bir şekilde inlediğinde onu tatmadan önce bir an daha bekleyemedim.

Yavaşça başımı eğdim ve o beni izlerken ben de ona baktım. Dudaklarımı aralayıp onu ağzımın içine çekmeden önce, dilimi başına doğru kaydırduğımda tıslamasına neden oldum. Dilim aletin alt tarafı boyunca ilerliyordu.

Dudaklarım onu dibinden kavrayan yumruğuma değene kadar durmadım.

“Prenses,” diye homurdandı, onu dilimin üzerinde hissettiğimde inledim.

Dilim onu yalayıp tükürüğümle her santimini kaplarken geri çektim. Başparmağımı alt tarafına bastırduğımda, eli saçlarımda en lezzetli acıyla sıkılaşıp kadar tısladı.

“Tüm kontrolü kaybetmeme neden oluyorsun, prenses.” Diğer eli yüzüme gitti, başparmağı altdudağımın üzerinde, aletin hemen altında gezindi.

Onu tekrar ağzıma alırken titredim, tenim kızararak ısındı. Onu alabildiğim kadar derine aldım ve boğazımın arkasına çarpıştığımda hafifçe öğürdüm.

Sonra az önce bahsettiği kontrolü kaybetmesini izledim. Boğazımın arkasına doğru sarsılırken elleri üzerimde sıkılaştı, sonra ben onu izlerken yavaşça dışarı kaydı.

Bir sonraki hamlesine hazırlıklı değildim ama tekrar içeri girip ağzımı becermeye başladığında bacaklarımın arası ıslandı. Dilimi düzleştirdim ve ona tutunurken iki elimi de çıplak kalçalarına bastırdım.

Tırnaklarım etine battığında tekrar içime girerken küfretti.

“Çok iyiydi.” Sözleri biraz boğuktu ama yanaklarımı çukurlaştırıp onu daha sert emerken beni daha da ateşlemişti.

Gözlerimi kapayıp, onun ağzımda olmasının verdiği hisse odaklandım.

“Kendine dokun, Adara,” dediğinde ona baktım. “Elini içine göm ve bana bunun seni ne kadar tahrik ettiğini göster.”

Söylediklerine karşı inleyip dediğini yaptım. Elimi kalçasından ayırarak istediği gibi pantolonumun içine kaydırdım. Parmaklarım klitorisimle buluştuğunda ve orada bekleyen ıslaklığı bulduğunda sırtım yay gibi gerildi.

Çok ıslanmıştım, bana vereceği her şey için çok çaresizdim. Parmaklarımı klitorisimin üzerinde gezdirirken diğer elim ona gömüldü.

Kalçalarım öne doğru sarsıldığında kendini boğazımın arkasına doğru itti. Çıkardığım derin iniltiyi durduramadım ama ses, içimdeki adam tarafından boğuldu.

Ağzıma soktuğu aletin hızını takip ederek sertçe yumruğumu ovuşturdum. Sadece birkaç dakika olmuştu ama şimdiden gelmeye yakın olduğumu hissediyordum.

“Benim için gel, prenses.” Ağzımdan çekildi ve aletini şişmiş dudaklarımın üzerinde sadece nefesimi yakalayabileceğim kadar uzun süre gezdirdi. “Sikim boğazının derinliklerine gömülüyken boşalmanı izlemek istiyorum.”

Tekrar ağzıma girdiğinde, umutsuzca arzuladığım hissi kovalarken gözlerimi kapattım. Bana karşı çalışan parmaklarım olmasına rağmen, zevkimi Evren kontrol ediyordu.

İhtiyacımı körükledi.

Hızını artırdıkça içimden gelen küçük, boğuk inlemelere engel olamıyordum. Onu içime çekmeye çalıştım, ayak uydurmaya çalıştım ama beni etkisi altına alan bir çaresizlikle beceriyorken imkânsızdı.

Onu izlerken parmaklarım daha sert hareket etti. Eli boynuma inip sıkıca bastırduğunda kendimi daha fazla tutamadım.

Zevk içimde akarken onun etrafında haykırdım. Beni tuttu, elleri hâlâ saçlarıma ve boğazıma gömülüydü. Hareketleri yavaşladı ama ne sertliği ne de arzusu azaldı.

Ben nefesimi tutarken ağzımı sertçe becerdi ancak o zaman, ağzıma boşalırken boğazımın arkasına çarptı. Hızlıca, hevesle yutduğumda haykırışını işittim.

Yavaşça ağzımdan çekilip, başparmağını dudaklarıma bastırarak oradaki meniye topladı.

“Çok mükemmelsin.” Sesi sert ve zevkle doluydu.

Elimi pantolonumdan çekerek eğildi, aşağı uzanıp parmaklarımı ağzına aldı. Bakışları benimkilerle buluştuğunda aldığım zevkin kanıtlarını parmaklarımdan yalayarak uzaklaştırırken gözlerini benden ayırmadı.

“O, bana ait.” Ayağa kalkmama yardım etmeden önce nihayet elimi bıraktı. Önünde durduğum anda dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bacaklarım şehvetle altımda titredi. “Şimdi biraz uyku zamanı.”

SORIN

O gülerken, Thalia'nın yatak odasının kapısını ittim. Hâlâ neye güldüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama aşağıya bakarken gülümsemekten kendimi alamadım. Gülümserken burnu kırmıştı ve bu nefes kesiciydi.

Yatağına doğru ilerlerken neredeyse ayakkabılarına takılıyordum. Bu onun sadece daha çok gülmesine neden oldu.

"Düşürme beni!" Onu yere bıraktım, vücudu yumuşak bir şekilde yatağına değiyor ve siyah bukleleri yüzünü çevreliyordu.

Yastığına yaslanıp öne uzanarak ayağını yakaladım. Botunu ayağından çektiirdikten sonra hızla diğerini tuttum. "Kaç gece içkiyi fazla kaçırdıktan sonra seni eve taşımak zorunda kaldım? Seni bir kere bile düşürmedim."

"Her zaman bir *ilk* vardır." İçini çekip, ben pantolonuna uzanırken kalçalarını kaldırdı. Pantolonunu bacaklarından aşağı çekerek güzel kalçalarını ortaya çıkardım. Onu bu şekilde görünce inlememek için dudağımı ısırdım.

Bu işkenceye alışmıştım.

Hatırlayabildiğimden daha uzun yıllar Thalia'nın arkadaşı olmuşum ve onu bir o kadar uzun zamandır arzuluyordum. Bu düşüncelerimi kendime saklamakta profesyonelleşmişim.

Onu kızdırmayı severdim ama o kadar ileri asla gitmemiştim.

Ona bakarken kalbimin göğsümde çarptığını hissedebiliyordum. Ona olan arzum, onun yanında olduğum her saniye artıyordu. Acilen odasından çıkmam gerekiyordu.

Bartaniyesine uzandım ve saçlarını yüzünden çekmeden önce hafifçe vücudunun üzerine serdim.

"İyi geceler, Thalia," dedim usulca doğrulmadan önce.

"Benimle kal." Bana baktı, gözleriyle yalvarıyordu.

"Bu iyi bir fikir değil." Aletim pantolonumun içinde sarsılırken bile başımı salladım.

Kaşlarını çattığında dolgun, mükemmel dudaklarında bir somurtma oluştu. "Neden olmasın?" "Nedenini biliyorsun," dedim, sesim istemsizce gergin çıkıyordu.

Cevap vermedi. Sadece elimi tutup beni kendine doğru çekti. "Lütfen, kal."

Bakışları yumuşamış, bana yalvarıyorken onu reddedemezdim. Onun yanındaki yatağa tırmanıp yorganın üstüne uzanmadan önce botlarımı ayağımdan çıkardım.

Bana doğru kıvrılırken kıkırdadığında başı göğsümde kendine bir yer buldu.

Vücudunun sıcaklığı içime yayılıyor, kokusu beni tamamiyle sarıyordu. Dünyada en sevdiğim kokuydu, vanilya ve ona özgü bir kokunun karışımı. Bana evimi hatırlatıyordu.

Elimi hafifçe sırtında gezdirdiğimde kıpırdandı, vücudu içimde âdeta eridi.

Bana baktığında gözleri özlemle doluydu. Ona karşı koyamayacağımı biliyordum.

"Gerçekten gitmeliyim."

"Kalmanı istiyorum," diye mırıldandı, sesi arzudan ötürü kalınlaşmıştı.

"Sarhoşsun," diye hem ona hem de kendime bu gerçeği hatırlattım.

"Birbirimizi ne zamandır tanıyoruz?" Öne doğru eğilip parmaklarını dudaklarımin kenarında gezdirirken kaşlarını çattı. "Ne kadar içtiğim önemli değil. Hâlâ ne istediğimi biliyorum."

"Thalia." İnledim, elimi yüzümde gezdirirken benden uzaklaştığını hissedebiliyordum.

"Tamam." Beni itti ve yastığına yaslandı. "Git."

Uzun bir süre onu izledim. Karanlık odada bakışlarımla buluşmayı reddetti. Ay ışığı penceresinden içeri süzülüyor, onu görmenin beni çıldırtmasına yetecek kadar aydınlatıyordu. Yatağından kalkarken oflayıp pufladım.

“Sorin,” diye inleyerek adımı söylediğinde tekrar ona baktım. Gözlerini kapatmış, dudaklarını aralamıştı.

Sonra battaniyenin altında hareket etmeye başlayan elini gördüm.

“Ne yapıyorsun sen?” Homurdandığımda diğer eli yukarı uzanıp göğsünü avuçladı. Onun sessizce kendine dokunmasını izlerken her geçen saniye uyarılmamın arttığını hissedebiliyordum.

İnlerken nefesi kesildi, ardından gözlerini açıp bana baktı. “Gideceğini söylemiştin.” Bakışları tekrar bana dönmeden önce kapıya baktı. “Ama bu seni istememe engel değil. Eğer bana dokunmak istemiyorsan...”

Öne atıldım ve üzerine eğilirken bileğini sıktım. Hafifçe inlediğinde burnumu çenesinde gezdirdim. “Sana dokunmak istemediğimi mi sanıyorsun?” Elini göğsünden çekip yerine kendi elimi koydum.

Elim sert ve ağgözlüydü. Aletim pantolonuma acı verirken sert meme ucunu parmaklarımla arasına sıkıştırdım. “Senin mükemmel vücuduna yapabileceğim her şeyi hayal etmediğimi mi sanıyorsun, Thalia?”

Nefes nefese kaldı, başını yastığa doğru geri ittiğinde dudaklarımı açıkta kalan boynuna bastırdım.

Dudaklarına yönelmeden önce dilimle tenini yaladım, ardından dudaklarımı dudaklarına bastırdım. İlk başta tereddütle onu usulca öptüm ama dudaklarını açıp ağzıma doğru inlediğinde kontrolümü tamamen kaybettim.

Öpüşmeyi derinleştirerek dilim onunkini kovaladı, dişlerim dudaklarını ısırdı ve elim göğsünden ayrılıp vücudunda aşağı doğru hareket ederken inledi.

Elini hâlâ kalçalarının arasına bastırmış, küçük daireler çizerek kendini okşuyordu. Elimi bileğine doladıktan sonra havaya kaldırıp parmaklarını dudaklarımla arasına aldım.

Onun radiyla inlerken bu radi hafızama kazıdım. Tadının nasıl olacağını milyonlarca kez hayal etmiştim ama hayal gücüm ona körülük etmişti.

Bileğini bırakmadan önce parmaklarını ağızımdan çektim. Elimi aramıza indirip parmaklarımı ıslaklığında kaydırırken beni izledi.

Sınısıklam olmuştu. Parmaklarımı iç çamaşırının içine ve klitorisinin üzerine kaydırdım. Girişiyle buluşana kadar onları indirdim. Gözlerinin içine baktığımda bana dur demesini bekliyordum ama bana bakarken hiç tereddüt etmiyordu.

“Emin misin?”

Dudağını ısırırken hevesle başını salladı. Gözlerinin kapanışını izlerken iki parmağımı içine soktum.

Parmaklarımı içine sokup çıkarırken, “Sorin,” diye inledi.

Bu beni dizlerimin üzerine çöktürmeye yetmişti.

Kendimi vücudundan aşağıya indirirken parmaklarımı içinde kıvırdım ve onu nefes nefese içime çektim. Parmaklarımı vücudundan uzaklaştırdığımda bu kayıp karşısında inledi.

Elimi iç çamaşırlarının etrafına dolayarak bacaklarından aşağı doğru indirdim, ardından her iki kalçasının iç tarafına elimi bastırarak önümde açılmasını sağladım.

Başımı eğip yumuşak bir şekilde kadınlığını öptüğümde nefesi kesildi. Klitorisine odaklanmadan önce dilimi onun üzerinde gezdirirken, vücudunun altımda titrediğini hissettim.

Küçük yumruyu almadan önce dilimi onun üzerinde dolaştırdım. Zevkle adımı haykırırken elini ağzına bastırdı.

“Seni bu kadar çok istiyorum, Thalia. Seni tatmayı hayal ettim. Aletimi avuçladım ve ne kadar iyi olacağını hayal ederken senden başka bir şey düşünmedim.”

Onu daha sert bir şekilde ağızıma aldığımda elleri saçlarıma dolanırken kalçaları başımın etrafında kenetlendi.

Ona baktığımda beni izlerken karanlık bakışlarıyla karşılaştım. “Karşılaştırılmaz bile.” Parmaklarımı tekrar içine soktuğumda ürperdi. Kadınlığı parmaklarımı sınıksıkı sarıyordu.

Parmaklarımı onun içinde kıvrırken, Thalia'nın saçlarımı tutuşu sıkılaştı. O inerken ve kalçalarını yüzüme doğru hareket ettirirken dilimi küçük yumruya defalarca dokundurum.

Yüzündeki coşkudan aldığı zevk onu tüketiyordu ve kalçaları nihayet yavaşladığında tekrar adımı haykırdı. Tepesine yumuşak bir öpücük kondurdum.

Saçlarımı çekiştirip, bakışlarım onunkilerle buluşana kadar başımı kaldırdı. "Seni becermek istiyorum," dedi usulca ve neredeyse o anda boşalıyordum.

Ellerimi kalçalarının altından geçirip onu yukarı kaldırırken inledim. Ayağa kalktığımda bacaklarını belime doladı, göğsüme yapıştı.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve bir an için sadece birbirimize baktık. Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce ikimizden de yayılan tek şey şehvetle arzuydu.

Onu dizlerinin üzerinde yatağa yatırana kadar ağırlığını kollarımda kaydırırken göğsüm ihtiyaçla kabardı. Altdudağımı ısınp son bir kez öptü, ardından beni bırakırken nefes nefese bir kahkaha attı.

Thalia önümdeki yatakta diz çökerken geri çekilip gömleğimi çıkardım. Önümde dört ayak üzerinde durana kadar hareket etti, bakışlarımla tekrar buluştuğunda yüzünde davetkâr bir ifade belirdi.

Beni ele geçiren aç gözlülük hissediliyordu. Kendimi tutamayıp arkasında yatağa diz çöktüm.

Uzunluğumu ona doğru bastırmadan önce aletimi pantolonumdan kurtardım. Bacaklarının arasında, ıslaklığında, aletimi ileri geri gezdirdiğimde bana doğru eğilirken mırladı.

Bana karşı sallanıyor, vücudu yıllardır arzuladığım bir şeyi ona vermem için yalvarıyordu.

İçine tamamen girene kadar yavaşça, santim santim kendimi bastırdım. Kalçalarımı ona karşı salladığımda yüksek sesle inledi. Vücudu bana tepki verdikçe hareket etmeye başladım.

Tenimde ince bir ter tabakası oluştu, parmaklarım kıcını kav-

radım. Kadınlığı etrafımda kenetlenirken onu tekrar tekrar ittim. Elimi boynuna ulaşana kadar omurgasında gezdirdiğimde, vücudum kontrolsüzlüğünden dolayı titredi.

Bir elimi vücuduna dolamadan ve onu kendime doğru kaldırmadan önce eğildim, dudaklarımı sırtının alt kısmına bastırdım.

Sırtını göğsüme yasladığında kalçalarımı döndürmeye, o haykırdıkça içine girmeye devam ettim.

Vücudunu örten tişörtü çekiştirdim. Önümde tamamen çıplak kalana kadar yukarı kaldırıp, başının üzerinden çıkardığımda nefes alamadığımı hissettim.

Sol elimi vücudunun etrafında gezdirip parmaklarımı sıkıca klitorisine bastırırken, içine doğru kendimi itmeye devam ettim ama dikkatini çeken kolunda hareket eden dudaklarım oldu.

Tenini, Gavril'in ona verdiği birçok yara izini öptüğümde altımda titrediğini hissettim.

"Çok güzelsin," diye inledim şehvet içimde zirve yaparken. Boşalmaya çok yaklaştım ama bunun bitmesini istemiyordum.

Ona dokunmayı bırakmayı hiç istemiyordum.

"Sorin, lütfen," diye yalvardı Thalia. Parmaklarımı daha sıkı bir şekilde klitorisine bastırırken onu sertçe becerdim. Etrafımda kenetlendiği sırada kendimi bir saniye daha tutamadım.

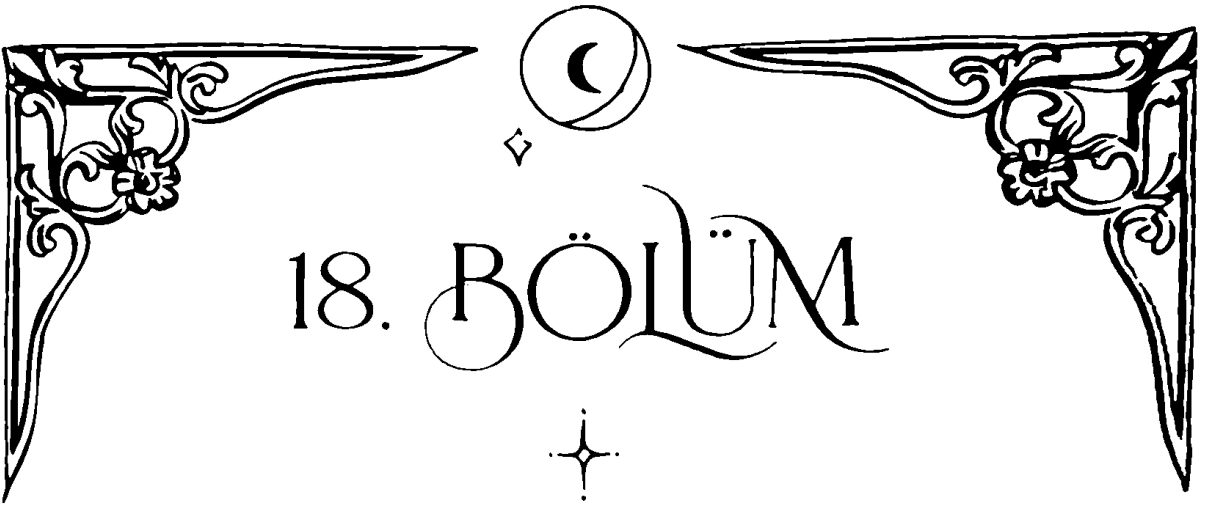
İçine boşalırken sırtına doğru yüksek sesle inledim. Vücudu sarsıldı, haykırarak bana doğru hareket ediyordu. Uçurumun üzerinden yıllardır birbirimizden arzuladığımız bir zevke doğru birlikte uçtuk ve nefeslerimiz sakinleşirken sarıldık.

Yatağına yaslanıp onu da kendimle birlikte aşağı çekmeden önce yavaşça içinden çıktım. Başını göğsüme yasladığımda gülümsüyordu. Parmakları karnımın üzerinde usulca gezinmeye başladı.

Bir dokunuşun hayaleti olana kadar yavaşladılar ve zihnim az önce yaptığımız şeyle ilgili milyonlarca düşünceyle dolup taşarken bile, onun bana karşı sakinleştiğini hissettim.

"İyi geceler, Sorin." Öne doğru eğilip dudaklarıma nazik bir öpücük kondurmadan önce bana baktı.

"İyi geceler, aşkım."

EVREN

“Yaşadığın bunca yıl boyunca okyanusu hiç görmediğini mi söylemek istiyorsun?” Adara’nın babası ona baktı ve güldü.

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Annem ve ben köyden hiç ayrılmadık. Sanırım feylerin benim için geleceğinden ve benim orada olamayacağımdan çok korkuyordu.”

Çenesindeki kaslar gerildiğinde ağzı ince bir çizgi halinde sıkılaştı. Elleri yumruk olup gözlerini kocaman açtığı anda acıdan parladı ama Adara hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam etti, sesi sarsılmaz ve hafifti.

“Eskiden bir sirenmişim gibi davranırdım.” Kendine, anılarına güldü ve ben de onun her parçasını tanımak için çaresizlikle onları içimde topladım. “Evin hemen dışındaki küçük derede yüzerdim.

Kasabaya gider, saçlarımı küçük çiçeklerle örerdim.”

Gülümsediğinde göğsüm yandı.

“Kasabadaki oğlanlardan herhangi biri bana karşı acımasız davrandığında, sanki bir siren şarkım varmış ve istersem onları ölüme çekebilirmişim gibi davranırdım.”

“Çocuklar sana kötü mü davrandı?” Sandalyemde öne doğru eğildiğimde o güzel gözlerini devirdi.

“Sakin ol. Uzun zaman önceydi ve o zamanlar seni tanıımıyordum.”

Oysa ben tüm hayatım boyunca seni beklemiştim.

“Hatta birkaçını siren şarkısının tüm bunların bir parçası olduğuna ikna etmeyi bile başardım.” Elini yüzüne, yıldız işaretleri-

ne doğru salladı. “Yapabileceklerimden korktular ve ondan sonra bana bulaşmadılar.”

“İyi,” diye homurdandı babası şöminenin yanına eğilirken. “Hak ettiklerini bulmuşlar.”

Adam hâlâ çelimsizdi, bu ancak yıllarca kendine bakmamaktan ya da onun durumunda yıllarca istismara uğramaktan kaynaklanan bir zayıflıktı.

Omuzları çok fazla ağırlık taşıyordu ve gözlerindeki ışık, sönmüş bir mum gibi neredeyse yok olmuştu. Yine de yavaş yavaş hayata dönüyordu. Bunu Adara’ya gülümseyişinden, yanaklarının bir gün öncesine göre biraz daha az çukurlaşmış olmasından anlayabilirdiniz.

Bu adamı Kraliçe Kaida’ya teslim eden kişi bendim ama ona ne yaptığını ben bile bilmiyordum. Fey Krallığı’na geldikten günler sonra adamın öldüğüne inanmıştım.

Kraliçe Kaida’nın onu, Gavril’in eşini sır olarak saklayabilmiş olması endişe vericiydi. Bildiğimi sandığım diğer pek çok şeyi sorgulamama neden olmuştu.

Krallıklarında benim hain olduğumu iddia etmişlerdi ama onlar da en az benim kadar, hatta daha çok hainlerdi.

“Adara.” Adını söyler söylemez bana döndüğünde yüzünde hâlâ duran gülümseme nefesimi kesti. Bu kadın benim eşimdi ve yakında karım olacaktı.

Üstelik ben ikisini de hak etmemiştim.

“Evet?”

“Gidip Thalia’yı benim için alır mısın? Benimle bir saat önce buluşması gerekiyordu ve ikimiz de biliyoruz ki onu uyandıran sen olursan akşamdan kalma kıcı çok daha hoş olacaktır.”

Gülerken burnunu kıristırdı ve sandalyesinden kalktı. “Bu doğru.” Babasına doğru ilerledi ama hareketlerinde bir tereddüt vardı. Onun yanındayken hâlâ çok emin değildi, yanlış bir hareket yapmaktan korkuyordu.

Yine de bana doğru ilerlemeden önce kollarını onun zayıf bedenine dolayarak hafifçe sarıldı. Eğilip dudaklarıma bir öpücük

kondurdu, eğer babası odada olmasaydı öpücüğü derinleştirirdim. Ondan yapmam gerekenden daha fazlasını talep ederdim.

O da bana verirdi.

Benden uzaklaştığında gülümsüyordu, babasına dönmeden önce kapının dışına adım atmasını bekledim.

Beni dikkatle izledi. Sadece bana mı güvenmiyordu, yoksa kimseye güvenmiyor muydu bilmiyordum.

"Efendim." Sandalyemden kalktım ve ona yaklaştım. Hala ateşin yanında duruyordu. Ellerim heyecandan ve sıcaktan dolayı ter içinde kalmıştı. "Buraya geldiğinizden beri konuşmak için çok zamanımız olmadığını biliyorum ama şimdi sizinle konuşmak istiyorum. Size bir şey sormak için." Devam etmem adına beni cesaretlendirerek başını salladı.

"Kızınızı seviyorum." Zaten görebilmesini umduğum bir gerçeği dile getirdim ve bu düşünceye sarıldım.

Kollarını kavuşturdu ama söylediklerime karşı çıkmadı, ben de devam ettim.

"Eğer olmak istediği yer burasıysa onu burada, Kan Krallığı'nda tutmayı planlıyorum ve sizin de kalmanızı istiyorum. Sizi seviyor, bir daha sizden ayrılmasını asla istemiyorum."

Gözlerinde biraz şaşkınlık vardı ama hemen toparlandı. "Kalmanızı mı istiyorsun?" Hafifçe güldü ve kendimi biraz aptal gibi hissettim.

"Size sormaya çalıştığım şey..." Elimi enseme gezdirdim. Neden bu kadar gergindim? Adara'nın babasından izin almadan vereceği cevabı biliyordum ama nedense bunu istiyordum. Can atıyordum. "Kızınızla evlenmemi onaylamanız için..."

Babası uzun bir süre bana baktı ve her geçen saniye göğsüm daraldı.

"Neden onu bana vermediğinizi anlıyorum." Elimi saçlarıma arkasında gezdirdim ama sözümü kesti.

"Sana onu vermeyeceğimi söylemedim." Bakışları tekrar benimkilerle buluşmadan önce başını usulca salladı. "Kızımın seni sevdiğini biliyorum. Onu çok az tanıyorum ama ben bile bunu açıkça görebiliyorum."

"Ve umarım benim de onu ne kadar çok sevdiğimi görüyorsunuzdur."

"Görüyorum." Ayaklarının üzerinde kaydı. "Ama aynı zamanda senin dünyanı da görüyorum. Etrafında neler olduğunu görüyorum ve onun güvende olacağını bilmem gerekiyor. Şimdiye kadar tek istediğim onun güvende olmasıydı. Bunu yapmakta başarısız olsam bile."

"Bunu ben de istiyorum." Başımı salladım ve midemdeki düğümün sıkılaşmasını engelleyemedim. "Onu her zaman güvende ve mutlu tutacağıma dair size söz vermek istiyorum ama sanırım bunun için benden nefret eder." Yumuşak bir şekilde güldüm. "Kızınız çok güçlü ve ben onu koruyamasam bile, onun kendini koruyabileceğini biliyorum. Yine de yüzünde bir gülümseme olmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Hiçbir şeyi eksik olmaması için elimden gelenin en iyisini yapacağım ve bu dünyadan alınana kadar, hatta o zaman bile sahip olduğum her şeyle onu seveceğim. Bunu yapmak için her şeyden vazgeçebilirim."

Başını salladı ama sözlerime inanıp inanmadığı, ne kadar ciddi olduğunu anlayıp anlamadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Sizi yaşamak zorunda bıraktıkları bu hayata sürükleyen benim elim olduğunu biliyorum, sizi ondan alan benim elimdi ve bu gerçeğin beni ne kadar rahatsız ettiğini size tarif edemem. O zamanlar neler yapabileceklerini bilmiyordum ama yine de yaptım. Hâlâ sorumluyum." Ondan aldıklarını düşündükçe göğsüm neredeyse nefes alamayacak kadar daraldı. "Sizden aldıklarım için kendimi asla affetmeyeceğim. Ömrümün sonuna kadar peşimi bırakmayacak ama kraliçenin hâlâ size ya da Gavril'in eşine sahip olduğunu bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu."

Başımı sallarken titrek bir nefes verdim. "Bilseydim ne yapardım bilmiyorum ancak artık o zamanki adam değilim. Kızınızın dünyamızı değiştirecek kişi olacağını her zaman biliyordum ama o olduğunu fark etmemiştim. O zamanlar beni nasıl değiştireceğini bilmiyordum."

“Seni onaylıyorum.” Bakışlarımı incelediğinde içimi büyük bir rahatlama kapladı. “Gerçi buna ihtiyacın olduğunu sanmıyorum.” Güldü, sesi derin ve sertti. “Adara istediğini yapmak için kimsenin iznine ihtiyaç duyacak bir kıza benzemiyor.”

“Evet, benzemiyor.” Onunla birlikte ben de güldüm. “Ama yine de buna sahip olduğum için onur duyuyorum. Ne kadar onur duyduğumu anlatamam.” Başımı ona doğru eğerek babamın rutsağı olan bu adama hak ettiği saygıyı gösterdim.

“Efendim.” Muhafızlarımdan birinin sesi, kapıyı iterken babasının ve benim ona doğru bakmamızı sağladı. “Gelmeniz gerekiyor.”

Odadan çıkıp muhafızın az önce yürüdüğü yöne doğru hışımla ilerlemeden önce babasına dönüp baktım. Onu kalenin ana girişine kadar takip ettim ve geçerken koridorları aradım, vücudum Adara’yı bulup güvende olduğundan emin olma ihtiyacıyla gergindi.

Ancak girişe varır varmaz durdum ve Sorin’i kanlar içinde gördüm. Elinde birini taşıyordu ona doğru ilerlerken kim olduğunu göremedim.

“Neler oluyor?” Sorin bana ciddi ve ağır bakışlarla baktı.

Cesedi önümde yere bıraktı. Adara’nın annesinin yüzünün yan tarafındaki kan lekesini fark ettiğimde kısa bir süre durdum. Kızını böylesine isteyerek teslim edişini izlediğim kadının yüzünü asla unutamayacaktım. Gözleri kapalıydı ve nefes alıp almadığını anlayamadım.

Ancak beni durduran, karnına saplanmış olan parşömen oldu.

Bir anneye karşılık, bir anne.

“O...?”

“Öldü.” Sorin başını sallayarak ellerini kaldırdı. Gömleğiyle birlikte kadının kanına bulanmışlardı, içimi dehşet ve öfke kapladı.

Yaklaşan ayak sesleri üzerine arkama döndüm. Arkamda duran Adara’nın babasıydı. Bir zamanlar evlendiği kadının cesedine bakıyordu.

“Neredeydi?” diye Sorin’e sordum, cevap verirken kaslarım gerildi. Öfkemin sıcaklığı içimi doldururken çenemin kasıldığını ve yumruklarımın sıkıldığını hissedebiliyordum.

“Sarayın ön merdivenlerinde.” Yavaşça bakışlarımla buluştu ve tüm vücudum gerildi. “Onu buraya her kim getirdiyse, bunu hiçbirimiz fark etmeden ve yakalanmadan yaptı.”

“Adara nerede?” Topuklarımın üzerinde dönerek Thalia’nın odasına giden koridora doğru hışımla ilerledim ama kahkahasını duyunca durdum.

“Geliyoruz. Thalia bana en az üç kez vurmaya çalıştı ama sonunda onu yataktan çıkmaya zorladım.” Yüzümü görünce kısa bir süre durdu. “Sorun nedir?”

“Buraya gelme.” Ellerimi kaldırdım ve o da boynunu bükerek bana baktı.

Kardeşimin yaptıkları hakkında ona yalan söylemeyecektim ama görmesine de gerek yoktu. Rüyalarına girecek daha fazla kâbusa ihtiyacı yoktu.

“Ne oldu?”

“Fey Krallığı’ndan biri buradaydı.” Kelimeleri yumuşakça söyledim ama hem o hem de Thalia donup kaldı. Thalia’nın elleri yanındaki hançere kayarken, Adara’nın parmaklarından siyah dumanlar süzüldü.

“Gavril miydi?”

“Bilmiyorum.” Başımı salladım ve ona söylemek üzere olduğum şey için sırtımı dikleştirdim. “Ama anneni bıraktılar.” Ona baktım. Korkunç gerçeği söylerken gözlerinin içine baktım. “O öldü.”

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sadece bana baktı, bakışları benimkileri aradı. Aradığı cevapların bende olmasını diledim. Onu korumak, bu acıdan korumak istedim ama yapamadım.

Elleri iki yanında titrerken başını ileri geri salladı ve yanımdan tamamen geçene kadar bana doğru yürüdü.

Ona doğru uzandım ve elini elime aldım. “Prenses.”

“Beni durdurma,” diye yalvardı. Sesi titriyor, gözlerinde yaşlar parlıyordu.

Elini bırakmadım. Az önce geldiğim yöne doğru dönerken ona daha sıkı sarıldım. Birlikte yürümeye başladığımızda elini ağzıma götürdüm ve dudaklarımı parmak eklemlerine bastırdım.

Bakışları girişin etrafında duranların üzerinde dolaştı. Kendi annemin, kraliçenin, eliyle ağzını kapatarak orada durduğunu fark ettim.

Toprak, ölüm ve ter kokusu bizi bombardımana tuttu. Kan ve büyü kokusu.

Adara annesinin cesedine ulaşmamızı engelleyen birkaç kişiyi iterek geçti ve tamamen durduğunda göğsüm sırtına çarptı. Annesine, bu dünyada ondan geriye kalanlara baktı. O kadar hareketsizdi ki nefes almayı bıraktığından endişelendim.

“Bunu ona, o mu yaptı?” Sesi zayıf ve yalvarır gibiydi. Bundan nefret ediyordum.

Ona yaklaştım, aramızdaki her santimlik boşluğu zorladığımda vücudu bana karşı titredi.

“Bu onun işi.”

Gözleri annesinin her santiminde gezindi ve Gavril’in onun için bıraktığı notu gördüğü anda anladım. Niyetinde hata yoktu. Bunu onu incitmek için yapmıştı ama aynı zamanda ona musallat olmak için de yapmıştı. Annesine yaptığı şeylerle yüzleşmesini ve bu günahların bedelini ödemesini sağlamak için.

Fakat o zaten gereğinden fazlasını ödemişti ve ben onun fedakârlığını izlemekten yorulmuştum.

Kardeşimi öldürmeye çoktan hazır olmasaydım, Adara’nın yüzündeki ifade onun kaderini belirlerdi. Ne tür bir büyüye sahip olduğu umurumda değildi. Onu ve babamı öldürecektim.

“Aman Tanrım.” Adara geriye doğru tökezledi ama ben zaten oradaydım.

Onu tutuyor, ona sunabileceğim tek desteği vermeye çalışıyordum. Bana döndü, parmaklarını göğsüme gömerek boynuma doğru sert, hırıltılı bir nefes verdi. Kollarımı ona dolayıp bedenime olabildiğince sıkı bastırdım ve etrafımızdaki insanlara bakarken onu içime çektim.

“Sorin.” Sadece adını söyledim ama o çoktan başını sallamaya başlamıştı.

“Ben hallederim.” Bakışlarımla buluştu, orada yatan gerçeği görebiliyordum. “Git onunla ilgilen.”

Kollarımı onun etrafında sıktım, kendime doğru çektiğimde beni durdurmadı. Sadece onu boşluktan, dehşetten uzaklaştırırken bana daha sıkı sarıldı ve bakışlarım babasınıninkilerle buluştu.

O da az önce gördüklerinden dolayı dehşete kapılmış görünüyordu ama içinde çok fazla endişe vardı. Birlikte çok zaman kaybettiği kızı için duyduğu endişe.

Diğer herkesle birlikte onu da orada bıraktım ve sesleri arkamızda boğulana kadar bizi hareket ettirdim. Onlardan ayrılırken Adara tek kelime etmedi ama ağlamamak için kendini nasıl tutmaya çalıştığını duydum.

Bu beni çaresiz hissettirdi.

Yatak odamızın kapısını itip, arkamdan tekmeleyerek kapattım. Annesinin görüntüsünü beynimden silmek istiyordum ama Adara'nın bunu asla yapamayacağını biliyordum. Bu sonsuza kadar onunla kalacak bir şeydi.

Bu yükü tek başına taşımasına asla izin vermezdim, elimden gelse onun için taşırdım.

Yatağa tırmandım, onu hâlâ kendime bastırarak tutuyordum. Yatak başlığına vücudunu yasladığımda ilk hıçkırığın dudaklarından dökülmesine izin verdi.

Sanki onu bu dünyada tutan tek şeymiş gibi gömleğimi kavradı, yüzünü göğsüme gömerken tırnakları göğsüme saplandı.

Parmaklarımı saçlarında ve yanaklarında gezdirerek iyi olduğuna dair ikimizi de rahatlatmaya çalıştım. Gözyaşları yüzünden aşağı dökülürken, nefesi ciğerlerinde düğümlendi. Duyguları yüzünden sarhoş olmuştu.

“Yanımdayım, prenses.” Ellerim onun etrafında sıkılaşıırken yüzünü boynuma daha sert gömdü. Başka ne söyleyeceğimi, bu acının bir zerresini bile ondan uzaklaştıracak bir şey söyleyip söyleyemeyeceğimi bilmiyordum.

Fakat onu yalnız bırakmayacağımı biliyordum.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Ona sarıldım. Hıçkırıkları yatışana ve gözyaşları yanaklarından aşağıya şiddetle süzülmeyi bırakana kadar elimi yavaşça sırtında aşağı yukarı gezdirdim.

O kadar hareketsizleşmişti ki uykuya daldığını sandım ama kelimeler dudaklarından dökülmeden hemen önce elleri boynuma kenetlendi.

“Kendimi...” Tereddüt ederken, elimi teninde gezdirmeye devam ederek onu cesaretlendirdim. “Kendimi çok suçlu hissediyorum.” Gözyaşları yüzünden sesi boğuk çıkıyordu.

Elim sırtında durduğunda, yüzünü görebileceğim kadar kendimden uzaklaştırıp, avuçlarımı üst kollarına bastırdım. Konuşurken ne kadar ciddi olduğumu görmesini istiyordum.

“Suçluluk duymanı gerektirecek bir şey yok. Bunu sen yapmadın.”

“Ama...” Yüzünden daha fazla gözyaşı süzüldü. “Ama kraliçeyi ben öldürdüm, o da bu yüzden annemin canını aldı.”

“Kraliçe ölümü hak etti, Adara. Eğer senin elinden olmasaydı, benim elimden olurdu. Onun kanının senin ellerine bulaşması suçluluk duygusu yaratmamalı.”

Başını hafifçe sallarken yüzündeki gözyaşlarını sildi. “Onu hiç düşünmemiştim bile.”

“Kraliçeyi mi?”

“Annemi,” diye sessizce itiraf etti. “Beni almak için köyüme geldiğinden beri onu bir kez bile düşünmedim. Ondan nefret ettim.”

İtirafı beni şaşırtmadı. Annesi hakkında babam ve Kraliçe Ka-ida ile yaptığı anlaşmadan bildiklerime göre, çok zalim biri-ydi. Adara’yı kullanmış, ailemin onu katletmesi için yetiştirmiş ve sonra da kızını kolayca ele verirken gözyaşlarını tutamıyormuş gibi yapmıştı.

Kral ve kraliçenin, Adara’nın babasına ne yaptığını ya da en azından hepimizin ne düşündüğünü biliyordu ama yine de bir-cik kızını o insanlara vermişti ve bunun için kendisine cömertçe ödeme yapılmıştı.

Madeni paraların çoğunu kendim teslim etmiştim.

Kızı vaat edilen Yıldızların Kutsadığı'ydı ve hayatını bu avantajların her zerresini kurutarak geçirmişti.

Adara'yla ilk tanıştığımda, aklımda onunla ilgili aynı hayali kurmuştum ama yanılmıştım. Kutsanmış olmanın bir parçası olmak istemiyordu. Eğer o izleri teninden söküp atabilseydi, bunu yapacağından hiç şüphem yoktu.

Oysa annesi, onun kutsanmışlığını hiçbir şeye değişmezdi.

"Bunun için kendini suçlu hissetmeyeceksin." Elimi çenesine bastırdım ve pişmanlık dolu bakışları benimkilerle buluşana kadar başını kaldırdım. "Hâlâ onun yasını tutabilirsin, Adara. Sana iyi davranmayan bir kadının ölümüne üzülebilirsin. İyi davranırsa da davranmasa da o senin annendi. Ama ona hiçbir şey borçlu değilsin. Ne hayatta ne de ölümdede."

Bir damla gözyaşı daha yanağından aşağı süzülürken gözlerini kırıştırarak kapattı. Öne doğru eğilip ağzımı oraya bastırdım, dudaklarımın onun hüznünü tatmasına izin verirken, ellerim ona karşı sıkılaştı.

"Gençken kimi sevmem gerektiği konusunda kafam çok karıştı."

"Ne?" Güzel gözlerini bulandıran bir şaşkınlıkla bana göz kırptı.

"Annemi çok seviyordum ama sonra bana kehanetten bahsetti. Bu krallık oyununda bir piyon olacağımı çok erken anladım ve bu da babamdan nefret etmemi sağladı. Onu tanımadan önce bile ondan nefret ediyordum."

Başını göğsüme yaslayıp beni dikkatle izlerken gevşedi. Kalbim göğsüme çarpıyordu çünkü bu kimseyle paylaşmayı düşündüğüm bir şey değildi ama bunu onunla paylaşmak istiyordum.

Her şeyi onunla paylaşmak istiyordum.

"Babam benim için geldiğinde hazırlıklıydım. Beni annemden koparacağı günün geleceğini biliyordum ve beni Fey Krallığı'na geri götürdüğünde, bu öfkeye tutunmak için elimden geleni yaptım. Sadece on beş yaşındaydım." Yatağın içinde kendimi ayarlayıp, o tamamen üzerime yatana kadar uzandım.

Bir kolumu başımın arkasına koyup orada dinlendirirken diğer kolumla ona tutundum. Vücudunun ağırlığı bana büyük bir rahatlık veriyordu. Tenime işliyor, içimdeki her anıyı dışarı çıkarıyordu. Göğsüme yaslanarak içini çekti.

“Peki ne oldu?” Parmakları boynumun üstünde geziniyor, yavaşça ileri geri hareket ederken ben tavana bakıyordum.

“Oraya gittiğimde, bana anlatılan o acımasız kralı bekliyordum ama o sadece benim babamdı. İşte tanımadığım, yıllarca özlediğim adam karşımdaydı ve bana düşman olduğu öğretilmiş olsa da benim *babamdı*.”

Ben konuşurken gözlerinin bana baktığını hissettim.

“Uzun bir süre boyunca onu görebilmemin tek yolu buydu. Annemin onun hakkında bana anlattığı şeyleri yavaş yavaş sildi ve bu krallığı, benim krallığımı sorgulamamı sağladı. Ben onların piyonuydum ama artık hangi takım için oynadığımı bilmiyordum.”

“Ne değişti?” Uzanıp parmaklarını çenemde gezdirdi, ben de elini yakalayıp ağzıma götürdüm. Sahip olduğum şeyi hatırlayarak oraya bir öpücük kondurdum.

“Annem hakkında bana en kötü şeyleri söylerdi. O ve Kraliçe Kaida, ikisi de.”

Kraliçenin adını söylediğimde titredi ama devam ettim.

“Kraliçe Kaida’nın ne kadar zalim olduğunu görene kadar beni tam olarak istedikleri gibi şekillendirmeye çalıştıklarını fark etmemiştim. Tıpkı babamın benden istediği gibi muhafızların safalarında ilerledim ve her eğitim gününde kafam daha da netleşti. Kumandan olduğumda, onun hayatı için kişisel askeri haline gelmiştim.”

Yıllar boyunca bana yaptırdığı her şeyin, onun adına öldürdüğüm tüm erkeklerin anılarını engellemeye çalışırken sertçe yutkundum.

“Sen doğduğunda onun işini onlarca yıldır yapıyordum. Babanı aldığımda, kızını kurtarmak için ölümüne savaştığını gördüğümde annemin haklı olduğunu biliyordum. Kraliçe Kaida, ailenin sahibi olduktan birkaç gün sonra doğumundan haberdar oldu

ve seni hep izledi. Baban seni oğluna vermeyi reddettiğinde, kolayca tutunduğu maske parçalandı ve ben onun kim olduğunu ilk kez bu kadar net gördüm.”

“Peki ya baban?”

“Kendine kral diyor ama onun kuklalarından birinden başka bir şey değil. Kendisine söyleneni aynen yapıyor ve kadın o kadar manipülatördü ki, çoğu zaman bunun farkına bile varmıyordu.”

Elini yüzüme doğru kaldırdım ve dudaklarımı bir kez daha avucuna bastırdım. “Ellerindeki kan, prenses, fazlasıyla meşru. Ama benimkiler?” Ellerimi onun önünde uzattım. “Benimkiler pek çok masum hayatla lekелendi. Asla alınmaması gereken pek çok canla. Hepsi onun yüzünden.”

“Üzgünüm, Evren.” Sanki bedenlerimiz birbirine yapışacakmış gibi bana yaklaştı.

“Üzülme.” Yüzünü avucumun içine alarak ona baktım. “Kraliçenin canını aldığı anda bunu kendin için, onun aldığı her şey için yaptın ama onun düşüşünü izlerken nefesimin nasıl ciğerlerime dolduğunu anlatamam. Hayatım boyunca bana çok acı çektirmişti ve bu düşüş, eşimin ellerinden oldu.”

“Bizi bir daha asla incitemeyecek,” diye fısıldayıp dudaklarını usulca ağızma bastırdı.

“Bir daha asla kimseyi incitemeyecek, prenses. Ben de oğlunun bir daha asla seni incitmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Gözleri titriyordu. Onun üzerinde hâlâ bu kadar kontrol sahibi olmasından nefret ediyordum.

“Seni hayal kırıklığına uğrattım, hâlâ da uğrattıyorum ama hayatımın geri kalanını seni bir daha hayal kırıklığına uğratmamaya çalışarak geçireceğim.”

“Beni yüzüstü bırakmadın.” Başını salladı ama yanılıyordu. Hem de çok yanılıyordu.

“Seni hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey yapmadım, prenses. Güvenini kırdığımda da seni hayal kırıklığına uğrattım. Kardeşimle gitmene izin verdiğimde de seni hayal kırıklığına uğ-

rattım ve anneni kapımızın önüne koyabilecek kadar sana yaklaşmasına izin verdiğimde seni yine hayal kırıklığına uğrattım.”

“Dur,” diye fısıldadı ve beni daha sıkı kavradı. “Lütfen, dur.”

“Seni hak etmiyorum, prenses ama gitmene de asla izin veremeyeceğim. Gitmene izin verecek kadar güçlü değilim.”

Gerçek buydu. Benden uzakta olmasının muhtemelen daha iyi olacağını bilsem de bunun olmasına asla izin verecek kadar güçlü olamazdım.

“Bunu yapmanı istemiyorum.” Göğsü kabardı, duygularını dizginlemeye çalıştığını görebiliyordum. “Yanımda olmasını istediğim başka kimse yok. Başka kimseyi istemiyorum.”

“Bütün bir hayatım boyunca seni bekledim.” Dudaklarımı alnına bastırdım.

Bana daha sıkı sarıldığında onun burada olduğuna kendimi ikna edene kadar kollarımı tamamen ona doladım. Güvende olduğuna emin olmalıydım.

Nefes alışverişi düzene girip gözleri kapanana kadar uzun bir süre bu şekilde kaldık. O uyurken, ona sarılmaya devam ettiğimde vücudundaki tüm gerginlik uçup gitti.

O benimdi ve ne pahasına olursa olsun onu koruyacaktım.

ADARA

Gavril'in krallığımıza sızıp, annemin cesedini bu sarayın merdivenlerine atmasının üzerinden üç gün geçmişti.

Üç gün.

Kimseye fark ettirmeden bu kadar yaklaşabildiğinden beri herkes diken üstündeydi.

Bu durum en çok Evren'i rahatsız etmiş gibi görünüyordu.

Gavril'in kendisi olsun ya da olmasın, krallığımıza, güvenliğimize sızmayı başarmıştı ve bu da korkumuzu körükledi.

Beni gözünün önünden ayırmıyordu, şikâyet ettiğimden değildi ama başkalarının eylemleri için çok fazla sorumluluk alıyordu. Eğer bu savaşı bize getirmek için krallığımıza tekrar gelecek olurlarsa, o zaman hazır olmalıydık.

Babamın, annemin ölü bedeninin altındaki ateşi yakmasını izlerken içimde benim de öyle olacağıma dair bir şey uyandırdı.

Kan Krallığı benim olmuştu. Burası benim evimdi, annemin küllerinin savrulduğu yerdi ve bir daha asla ayrılmak istemediğim topraklardı. Evren'le bu topraklarda evlenecek, ne pahasına olursa olsun onu koruyacaktım.

Halkını koruyacaktım. *Halkımı.*

"Dükkandaki kadın çok meraklı biriydi ama Sorin her hareketimi izlerken bulabildiğimin en iyisi buydu." Thalia elbiseyi dolabının kapağına astı ve ben de bakmak için yatağından kalktım.

Elbise o kadar beyazdı ki neredeyse yarı saydam görünüyordu ve parıldamasını sağlamak için birbirine karışan küçük boncuk-

larla kaplıydı. “Bu mükemmel.” Parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdirerek arkadaşşıma döndüm.

“Peki ya dere?”

“Çoktan üzerinde çalışılıyor.” Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve gülümsedi. “Bunu bu kadar ani yapmak istediğine emin misin? Evren’e bile söylemedin.”

Gülerek elbisenin kumaşını ışıktaki değışene kadar hareket ettirdim.

“Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.” Elbisemin düşmesine izin verdim ve saçımı düzeltmeye çalıştığım küçük masaya doğru ilerledim.

Thalia arkama geçti, gözden kaçırdığım saç parçalarını tutturmaya başladı ve gülümsedi.

“Babandan seni istediğini biliyorsun, değil mi?”

“Ne?” Dönüp ona baktım ve o da başını sallayarak daha geniş sırttı.

“Peki babam ne dedi?”

“Umarım ona biraz cehennem azabı çektirmişti ama onu onayladı.”

Alay ettiğimde güldü ama midemde gergin bir sevinç uçuştı.

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Babanın mı?”

“Evren’in.”

“Gizlice içeri girdiğimde taht odasındaaydı. Eminim, Sorin şu an orada ona casusluk gezisiyle ilgili her şeyi anlatıyordur.”

Ayağa kalkarken ona gülmekten kendimi alamadım. “Casusluk yapmıyordu. Seni koruyordu.”

“Onun korumasına ihtiyacım yok.” Ellerini kalçalarına koyduğunda şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim.

“Ondan alman gereken birkaç şey aklıma geliyor ama Evren’den duyduğuma göre zaten alıyormuşsun.”

Thalia bana vurduğunda hızla onun ulaşamayacağı bir yere çekildim ve kapıya doğru yöneldim.

Kapıyı açıp taht odasına doğru ilerlerken sessiz bir şekilde ar-

kamdan geldi. Odasından salona kadar bizi takip eden iki muhafız ve kapıları koruyan iki muhafız daha vardı.

Hepsinin yanından geçtim, taht odasının kapılarını iterek içeriyi görebildiğim kadar açtım. İçeride sadece Evren'le Sorin'in başlarını birleştirmiş ve sessiz bir şekilde durduklarını görünce rahat bir nefes aldım.

“Umarım ikiniz dedikodu yapmıyorsunuzdur. Hepinizin bu konuda kötü bir alışkanlığı var.”

Evren'in bakışları hemen beni aradı ve bana bakarken sertçe yutkunmasını izledim.

Üzerimde Thalia'nın bana ödünç verdiği bornozdan başka bir şey yoktu. İpeksi leylak rengi kumaş tenime karşı yumuşacıktı.

“Bir yere mi gidiyorsunuz, prenses?” Evren beni incelerken başını yana eğdi ve bakışlarındaki sıcaklığı birkaç metre öteden bile hissedebiliyordum.

“Senin düğününe gidiyoruz.” Kollarımı kavuştururken çenemi kaldırdım. “Hazırlanmak için iki saatin var.”

Beni izlerken gözlerinde şaşkınlık vardı ama dudakları dizlerimin bağını çözen bir sırıtışa dönüştü.

“Düğünüm mü?”

“Ne dediğimi duydun.” Başımı salladığımda daha sert sırıttı. “Neler olacağı umurumda değil, hiçbirisiyle yüzleşmeden önce kocam olmanı istiyorum.”

Ayakları hareket edip onu önüme taşımadan önce vücudu sadece bir anlığına kaskatı kesildi. Elini saçlarımin arasına sokarak az önce yaptığım tüm işi mahvetti ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

“Seni karım yapmaktan başka bir şey istemiyorum.”

“Babamın onayını mı istedin?” Kollarımı boynuna doladığımda bana gülümsedi.

“Sorin ve benim dedikoducu olduğumuzu mu söylemiştiniz?”

Boğazımdan yükselen küçük kahkahayı durduramadım çünkü haklıydı.

“Thalia dedikoducu değildir.”

“Seninleyken kesinlikle öyle.” Eğildi ve beni tekrar öptü.

“Eskiden en güvendiğim arkadaşımdaydı ama senin yanında değil.”

Dudaklarına gülümsedim ve o da kollarını bana doladı.

“Büyük bir düğün yapmanı istedim.” İtirafını sadece benim duymam için fısıldadı. “İsteyebileceğin her şeye sahip olmanı istedim.”

“Sahibim.” Parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve alnımı onunkine bastırdım. “İstediğim ve ihtiyacım olan tek şey, sen ve ben, biziz. Arkadaşlarımız, bu krallık, hepsi isteyebileceğimden çok daha fazlası.”

Elleri bana yapıştı ve onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordum. Evren’le büyük bir gösteri için evlenmiyordum. Evren’le evlenmemin Gavril’in beni zorlamaya çalıştığı şeye benzemesini istemiyordum.

Biz olalım istiyordum.

Yavaşça dokunuşundan çekilmeden önce, “Benimle derenin aşağısında buluş,” diye mırıldandım. “Beyaz giyen ben olacağım.”

Sinirlerim tepeme çıkarken ellerim titriyordu. Kasabadaki insanların çoğunun sesini duyabiliyordum ve hepsi düğünümüz için son dakikada toplanmıştı, babamın kolunu sıkıca kavradım.

“Hazır mısın?” diye sordu, öne eğilip ütülü gömleğinden bir parça tiftik aldım.

“Hazırım.” Başımı salladım. Hayatım boyunca hiçbir şeye bu kadar hazır olmamıştım.

Evren’in eşiydim ama umutsuzca onun karısı olmak istiyordum.

Müzik havada uçuşuyor, hafif bir keman sesi etrafımızda dans ediyordu. Ritmin göğsümün derinliklerine yerleşmesine izin verdim.

Babam beni de yanına alarak bir adım öne çıktı. Kolunu o kadar sıkı tutuyordum ki onu inciteceğimden endişelendim. Yine de kendimi bırakmaya zorlayamadım.

Onunla bugünü, bana elini verme onurunu yaşayacağımı hiç hayal etmemiştim. Beni koridora doğru götürürken gözyaşlarını görüşümü bulandırdı.

Derme çatma sunağın önünde duran düzinelerce insanı görebiliyordum ve hepsi de babamla benim onlara doğru yönelmemi izlemek için tam zamanında döndüler. Küçük alanı her renkten mumlarla çiçekler kaplamıştı. Alevler titreyerek tenime yapışan elbisemde parlıyordu.

Koridora doğru ilerlerken insanlar nefes nefese kaldı, sanki olduğumdan daha fazla bir şeymişim gibi bana bakıyorlardı.

Elbisemin şeffaf kumaşı kaburgalarımın yapışmadan önce göğüslerimin etrafında kıvrılıyordu. Yere kadar uzanıyor, sade bir silüet halinde vücuduma yaslanıyordu. Kumaş arkamda yosunlara ve toprağa sürtünen yumuşak, yarı saydam katmanlar halinde dalgalanıyordu.

Koridorun sonuna bakındım, bakışlarım Evren'inkilerle buluştuğunda nefesim boğazımda düğümlendi. Her zamanki kıyafeti olan siyahı giymişti ama üzerinde bir savaşçının derisi vardı.

Onu daha önce hiç görmediğim kadar vahşi görünüyordu ve eğer ondan istenirse benim için dünyayı yerle bir edeceğini biliyordum.

Koyu renk saçları yüzünden geriye doğru itilmişti. Beni izlerken dolgun dudakları aralanmıştı. Ona yaklaştığımız her adımda kalp atışlarım yavaşlıyor, içimdeki endişeli his yatışıyordu.

O benim eşimdi ve her şeyden önce ona ihtiyacım vardı.

Sadece o vardı.

Babamla ona doğru ilerledik. Babam elimi kendi elinden alıp nazikçe Evren'e uzattı. Onun dokunuşuyla büyüm içimde dönmeye başladığında, önünde durup başka kimseyi göremeyene kadar beni ileri çekmesine izin verdim.

Rahip konuşmaya başladı ama ben gözümü Evren'den ayıramıyordum. Sözler bulanıklaştığında benden istediği kelimeleri zor konuşabildim.

Ancak Evren kararlı ve emindi.

O benim sığındığım bir kayaydı. Parmaklarıyla sade bir alyansı kaldırıp benimkinin üzerine geçirirken bakışlarıyla beni sıkıca tuttu.

Diğer alyansı bana uzattığında, titreyen parmaklarımla ve dolu bir kalple aynı hareketi onun üzerinde tekrarlardım.

“Bu dünyada ve öbür dünyada birbirinize bağlısınız.” Evren elini benimkinin etrafına sararken rahip konuştu. “Sonsuza dek sizinle olacak, kırılmaz bir yeminle bağlandınız.”

Evren, rahibin sözlerini bitirmesini beklemeden beni kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpücüğü çaresizdi. Bizi izleyen insan kalabalığı için çok uygunsuzdu ama onu vazgeçirmek için hiçbir şey yapmadım.

Ben de onu aynı güçle ve içimdeki sevginin her zerresiyle öptüm. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü, saf mutluluk gözyaşlarıydı ve Evren sonunda çekildiğinde, kendi gözyaşlarının bakışlarında yüzdüğünü gördüm.

Rahip ellerini ileri doğru uzattı, Evren’in başındakiyle aynı olan küçük altın bir tacı uzatmasını izledim. Altın metal, karmaşık yıldızlar ve hilaller şeklinde kıvrılmıştı. Yüzeyinin büyük bir kısmı mücevherlerle kaplanmıştı. Evren bana bakarken dudaklarını ıslatıp onurla başını usulca eğdi.

Önünde diz çöktüm ve başımı eğerek karşılık verdim.

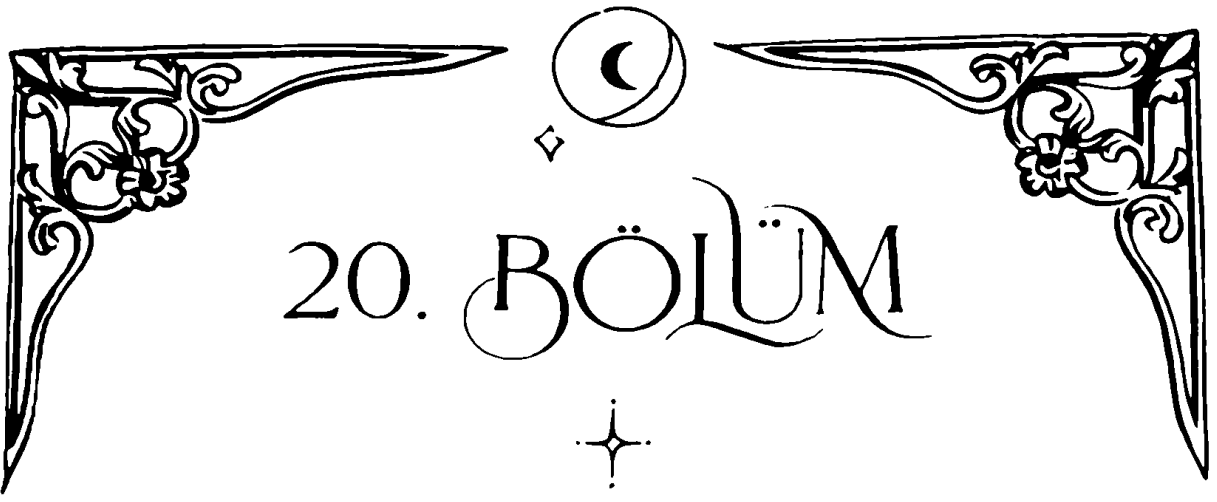
Evren tacı başıma yerleştirdi, tacın ağırlığı hayal edebileceğimden çok daha fazlaydı. Başımı kaldırıp eşime bakarken etrafımızdaki krallık kocama tezahürat yaptı.

Ayağa kalkmama yardım edip elimi bir daha bırakmadı. Parmak eklemlerimi dudaklarına bastırarak elimi süsleyen yüzüğü öptü.

Ona bakarken kelebekler midemde dans ediyordu.

Çok yakışıklı, çok onurluydu ve ben onu hak etmiyordum.

Yine de ondan bir daha asla vazgeçmeyecektim.

ADARA

Kapıdan geçerken kocama sarıldım. Elini elbisemin altından kayarak kalçama bastırduğunda kıkırdadım.

Beni kollarında taşıyordu, onu hiç bu kadar mutlu gördüğüm-den emin değildim.

Çünkü öyle olmadığını biliyordum.

Sarayın etrafında dolaşan birkaç muhafız ve personel vardı ama Evren beni odasına, bizim odamıza doğru taşırken hepsi yolumuzdan çekildi.

“Yürüyebilirim.”

“Gerçekten karımın düğün gecemizde yürümesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?” *Kıkırdadı* ve başım onunla paylaştığımız şarabın hissiyle hafifçe dalgalandı. “Bu gece sana tapmaktan başka bir şey yapmayı planlamıyorum. Ve sonraki her gece...”

Tam kapıya yaklaştığımızda parmakları kalçamda sıkıştı ve kolu tutmak için beni kollarının arasına almak zorunda kaldı.

Neredeyse bacaklarımı bırakacakken güldüm ama beni tam zamanında yakalayıp sırtıttı. Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatmadan önce bizi odanın içine götürdü, odanın köşesindeki küçük masaya ulaşana kadar durmadı.

Beni üzerine oturttu, sırtım aynaya dönüktü. Gömleğinin düğmeleri hafifçe açık, saçları benim keşifçi ellerim yüzünden dağınık bir halde önüme oturdu. Parmakları bacaklarımın üzerinde tembelce gezinirken bana sırtıttı.

“Bu gece yatak yok mu?” Kaşlarımı kaldırıp ona bakarken sırtıttım.

“Ah. Oraya da gideceğiz.” Diğer eli elbisemi yavaşça bacaklarımdan yukarı çekerken elini ağzının üzerinde gezdirdi. “Ama önce karım olduğun için tadının değişip değişmediğini göreceğim, sonra da seni bu aynanın önünde, elbisen hâlâ üzerindeyken becereceğim.”

Sertçe yutkundüğümde yüzündeki gülümseme derinleşti.

“Bu anının sonsuza dek aklımda kalmasını istiyorum. Karım, seni mükemmel gelinliğin kalçalarına kadar sıyrılmışken ve arkan bana dönükken becereceğim.”

“Evren,” diye adını fısıldarken karnım kasılmış, bacaklarımın arası ıslanmıştı.

Elleri bana zar zor dokunuyor, beni en çıldırtıcı şekilde tahrik ediyordu. Ona ihtiyacım vardı.

“Evet, karıcığım?” Kaşlarını kaldırdı ve Tanrım, o kadar yakışıklıydı ki. Bu adam. Benim kocam. *Eşim*.

“Lütfen.”

Parmakları kalçalarıma saplandı ve beni sertçe masanın kenarına doğru çekti, ta ki kadınlığımı göğsüne bastırana ve popom kenardan düşecekmiş gibi hissedene kadar.

“Yalvarmanı duymak hoşuma gidiyor.” Parmakları tenime battığında acının sınırı içimi yaktı. Ellerimi omuzlarına bastırdım. “Seninle ilgili her şeyi seviyorum.”

Dudaklarımı öpücüğüyle kavurarak dudaklarıma yapıştı ve göğsünü kadınlığıma sıkıca bastırdı. Kalçalarımı ona karşı sallamaktan kendimi alamıyordum, bana daha fazlasını vermesi için çaresizdim.

Altdudağımyı ısırmadan önce ağzıma karşı hırladığında dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı.

“Eller arkaya,” dediğinde söylediğini yaptım. Ellerimi arkamdaki masaya dayadım ve elbisemi kalçalarımın üzerinde daha da yukarı kaldırırken onlara yaslandım.

“Çok mükemmel.” Nazik bir parmağını iç çamaşırlarımda gezdirdiğinde kalçalarım masadan kalktı. “Çok isteklisin.” Öne doğru eğilince bakışları benimkilerle buluştu. Dudaklarını kumaşın

arasından kadınlığıma doğru bastırırken onu izledim. "Kalçalarını kaldır."

Ayaklarımı kalçalarına bastırdım ve parmaklarını iç çamaşırlarımın içine sokup bacaklarımdan aşağı doğru çekerken kalçalarımı masadan kaldırdım. Üzerimden tamamen çıkarana kadar durmadı, sonra beni olabildiğince açarken ellerini iç uyluklarıma bastırdı.

Bir an için onun önünde utangaç hissettim ama o bu hissi kolayca sildi. "Hayatımın geri kalanında seni tadabileceğime inanamıyorum." Öne doğru eğilip kalçamın iç kısmını öptü. Gözlerimi kapattım ve bir sonraki hamlesini beklerken başımın geriye düşmesine izin verdim.

Tenim gıdıklanırken, klitorisimin sızladığını hissedebiliyordum.

Bana dokunmasına, beni tatmasına, ben daha fazla dayanamayanaya kadar ne isterse yapmasına ihtiyacım vardı.

O artık benim kocamdı, bana verebileceği her şeyi istiyordum.

"Cennet gibi kokuyorsun." Burnunu kadınlığımda gezdirdiğinde, dili klitorisimle buluşmadan hemen önce nefesim kesildi. "Ve tadın... daha da güzel."

Bana verdiği duyguya alışmam için zaman vermedi. Sanki hayatı boyunca hiç bu kadar aç kalmamış gibi içime daldı. Vücudum ona karşı gerilirken ve titrerken adını haykırdım.

Beni ağzına almadan önce diliyle tenimi yalayıp yutuyordu. Onu daha iyi görebilmek için bu lanet elbiseyi çıkarmak istiyordum. Aramızda hiçbir şey kalmamasını istiyordum.

Evren kalçamı kaldırarak omzunun üzerine yerleştirdi. Klitorisimi ağzına alırken parmaklarının bana doğru hareket ettiğini hissettim. Parmakları yavaşça içimde kayarken, beni gerdiğinde inledim.

"Siktir, prenses. Kocan için çok ıslaksın."

Kalçalarım ona doğru kalktı. Elleri ve ağzıyla bedenimi okşarken kendisine *kocam* dediğini duymak felaketim olacaktı.

"Çok ıslak." Parmakları içimde kıvrıldığında sınıra çok yakın olduğumu hissedebiliyordum. Zevk içimden akıyor, vücudumun

her santiminde hızla ilerliyordu. Sahip olduğum herhangi bir kontrol parçasına tutunmaya çalıştım.

Ancak Evren onu elimden çekip aldı.

“Bunu sonsuza kadar yapabilirim, prenses.” Parmaklarını içimde kıvırıp, daha sert ve daha derine itmeye başladı. Ona bakarken nefes nefese kaldığımda gözlerini gözlerime dikti. “Vücudunun her santimine tapmak istiyorum. Ona sahip olmak istiyorum.”

Klitorisimi tekrar ağzına aldığı anda artık kendimi tutamadım. Zevk içime işledi, beni uçurumun kenarına itti ve kalçalarım başının etrafında kenetlenip masadan havalanırken, ondan başka bir yere bakamadım.

Kendimi ağzına doğru bastırdım ve vücudumdaki her zevk damlasını akıttım.

Yorgunluktan bedenimin masaya düşmesine izin versem de Evren hırlayarak ayağa kalktı ve beni ellerinin arasına aldı. Ayaklarım serin zemine bastığı anda göğsü sırtıma değene kadar beni hızla çevirdi.

“Senin içinde olmak için ölüyorum.” Ağzını omzumda gezdirmeden önce boynumun arkasını hafifçe öptü.

“Lütfen.” Aynada arkamda duran adama bakarken sesim zar zor duyuluyordu.

Kumaşın hışırtısını duyabiliyordum, pantolonunu indiriyordu. Arkama uzanıp elimi karnına bastırdım.

Bakışları aynada benimkilerle buluşmak için yukarı çıktığında öylesine karanlıktı ki. Eli boynuma doğru uzandı, gücünün parmaklarından sızışını izledim. Parmakları boynumun arkasına dolandı ve siyah duman tutuşunu çevreledi.

Arkamda dururken çok güçlü görünüyordu, bir Tanrı gibiydi. Hayatımın geri kalanında önünde diz çökecektim.

Ona daha önce bana anlatılan hiçbir tanrıya benzemeyen bir şekilde tapacaktım. O zaman bile bunun yeterli olacağından emin değildim.

Önünde eğilmek zorunda kalana kadar boynuma bastırıldığın-

da dirseklerim masanın sert tahtasına saplandı. Elbiseimi kaldırmayıyla serin havayı tenimde hissettiğim an inledim.

Eli yavaşça boynumdan, popomla buluşana kadar omurgamdan aşağıya kaydı. Parmakları içime girmeden önce hafifçe tenime sürtündü. Neredeyse masadan tamamen kalkana kadar kalçalarımı geriye doğru çekti ve beni okşamaya devam etti.

Başparmağı popomun hassas yerlerinde gezindi ve dokunuşuna karşı gerildim. "Seni her yerde becermek için sabırsızlanıyorum." Vücudunun benimkiyle buluştuğu yere baktığında, sert aletinin bana doğru bastırıldığını hissedebiliyordum.

Onu istiyordum.

Onun her bir parçasını istiyordum.

Karşılığında istediği herhangi bir parçama sahip olmasına izin vermeye bu kadar istekli oluşum göğsümü ağrıttıyordu.

Aletini ıslaklığımın içinden geçirip klitorisimden girişime kadar ilerletti. Zevkimin artçı şokları içimde yükselirken başımı masaya bastırdım.

Bana doğru yaslanıp aletinin başını girişime bastırdı. Uzun ve sert bir şekilde inledi. "Bana bak." Sözleri talepkârdı, bakışlarım tekrar onunkilerle buluştu.

"Karımı becerirken, beni izle." Elini tekrar kalçalarımaya koymadan önce ağzını üzerimde gezdirdi.

"Tanrım, lütfen," diye yalvardım ve kalçalarımı ona doğru basturdum. İçime sadece bir santim kaydığı an inledim.

"Çok sabırsızsın." İnlerken elleri bana doğru hareket etti. Başparmaklarını kadınlığımın iki yanına bastırdı ve içime girdiği yere bakarken beni inanılmaz bir şekilde açtı. "Sen benimsin, prenses."

Başımı salladığımda bana baktı.

"Söyle." Dudaklarını yaladı. "Bana karım olduğunu söyle."

"Senin karınım." Kelimelerin dudaklarımdan dökülmesine izin verdiğimde, bakışlarının kararmasıyla omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Senin eşimim. Olmamı istediğin her şeyim."

Hırladığında büyüğü etrafımızda genişledi. İçime girdiğinde kontrolü zar zor elinde tutuyordu. Göğsüm sertçe masaya çarptı.

Haykırırken aynadan ona baktım. Arkamda kesinlikle acımasız görünüyordu. Sırtımı dikleştirdim ve kendini dışarı çekerken tekrar içime girmesi için kalçalarımı daha da eğdim.

Parmakları kalçalarıma saplandı, beni bir tutam acıyla yerinde tuttu ve kendimi daha fazlasını arzularken buldum.

Beni daha fazla bekletmedi.

İçime daha sert girdiğinde büyüsü sırtımda gezindi. Fısıltı gibi bir dokunuştu, beni test ediyor ve tenimde ürpertiler yaratıyordu.

Beni izlerken kara büyüsü boynuma dolandı. İçime o kadar sert girdi ki dudağımı ısırdım. Masanın üzerinden öne doğru fırladım.

Büyüsü içime işleyerek beni yerimde tuttuğunda verdiği hisle nefesimi kesti.

Ağzımı araladığım anda dudaklarımdan sessiz bir yalvarış döküldü. Evren'in eli sırtımdan kayıp mememe tutundu. Vücudumda ince bir ter tabakası oluşurken bedenim onun etrafında titriyordu.

"Daha önce hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim," diye homurdandığında kendimden geçtiğimi hissettim. "Sen benim için yaratılmışsın, prenses, ben de senin için."

Parmaklarını bana daha sıkı srttğnde büyüsü boynumda sıkılaştı.

Beni izliyordu, gözleri karanlık ve sertti. Nefes nefese kalmıştım, kendimi tutarken kollarım titriyordu.

Bakışlarım aynaya hapsolmüş, büyüsü etrafımızı sarmaya devam ederken onun içime girişini izliyordum. İçime daha sert girdiğinde inledim. O an o kadar yoğundu ki boğulabilirdim.

Her hamlesi beni masaya daha çok bastırdıka nefesim daha hızlı girip çıkıyordu. Parmaklarım tahtayı kavrarken elimden geldiğince kendimi desteklemeye çalışıyordum.

Ancak eli klitorisime sertçe indi, parmakları hassas yumruya çarptı. Büyüsü etrafımı daha da sıkarken çığlık attım.

Görüşüm bulanıklaşırken içimde hızla akan zevk çok yoğundu ve her şeyi tüketiyordu. Evren arkamdan kükreyerek defalarca içime girdiğinde boşaldığını hissettim.

Hareketlerini yavaşlattı, kalçaları hâlâ içimde hafifçe hareket ediyordu. Bana yaşattığı zirveden usulca aşağı inerken onun altında titredim.

Yavaşça içimden çıktığında kalçalarımın aşağıya menisinin damladığını hissettim. Kendimi masadan kaldıracak gücüm yoktu, bu yüzden aynada ona bakmak için başımı çevirdim.

Büyüsü hâlâ etrafımda dolaşıyor, sanki kendisi gibi tenimi terk etmekte tereddüt ediyormuş gibiydi.

Evren beni az önce becerdiği yere baktı ve parmaklarını kadınlığıma doğru bastırdı. Hâlâ çok hassas olduğum için ileri atıldım ama parmakları nazikti. Oradaki menisini toplayıp bir parmağını tekrar içime kaydırıldı.

İnlediğimde göğsünün sertçe inip kalkmasını izledim.

“İçinden damladığımı görmeye bayılıyorum.” Bakışları bana dokunduğu yerden ayrılmadı ve parmakları yavaşça içime girip çıktı. Parmağını bedenimden çekti ve neredeyse anında onun dokunuşu olmadan kendimi boşlukta hissettim.

“Tadına bak.” Parmağını ağızma götürdüğünde, utanmam gerektiğini hissetmeme rağmen dudaklarımı açtım ve parmağını içeri sokmasına izin verdim. “Birlikte ne kadar iyi olduğumuzun tadına bak.”

Parmağının dilimin üzerinde kaydığını hissettiğimde ürpererek gözlerimi kapattım. Onun gücünün tadını alabiliyordum. Ona ait olduğuma dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

“Tanrım, çok iyisin,” diye beni övdüğünde parmağındaki tadı hevesle emdim, vücudum ikimizin teninde karışan tadıyla yeniden ısındı.

“Ben...” Gözlerimi açtım ve aynada onun bakışlarıyla karşılaştım. “Sana o kadar âşığım ki...”

Parmağını ağızımdan çekti ve yavaşça sırtım boyunca aşağı indirdi. Parmakları elbisemin danteline dolandığında, kumaş vücudumdan düşüp ayaklarımın etrafında toplanırken beni bir kez daha önünde durana kadar yukarı çekti.

Onun önünde tamamen çıplaktım, bedenim, ruhum ve kendimi hiç şu anki kadar canlı hissetmemiştim.

Arkamdaki bu prens, kaderimde bulmam gereken adam, istediğim her şeydi ve onun tarafından sahiplenilme hissini sevmekten başka bir şey yapamıyordum.

Saçlarımdan hafifçe çekiştirerek omzumun üzerinden ona bakmak zorunda kalana kadar beni döndürdü. Ağız benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Gözlerinde hâlâ sahiplenme duygusunun yüzdüğünü görebiliyordum.

Karanlık büyüü etrafımızda dönmeye devam ediyordu, en az kendisi kadar güçlüydü. İhtiyacın içimde yeniden kıpırdadığını hissedebiliyordum.

“Senden asla bıkmayacağım,” diye mırıldandı beni öpmeden önce dudaklarıma karşı. Sahiplenici ve talepkâr bir hareketle ona uzandım ve parmaklarımı boynunun yan tarafına geçirdim. “Seni becermekten asla bıkmayacağım.”

Ellerini kalçalarıma doladı ve beni ellerinin arasına alana kadar tamamen çevirdi. Beni yatağa taşımak için hareket ederek sözünü yerine getirdi.

21. BÖLÜM

EVREN

Taht odasına yerleştirdiğimiz derme çatma masanın başına oturdum ve yanımda oturanlara baktım. Annem, kraliçe, Sorin, Jorah ve Thalia ile birlikte sağımda oturuyordu ama Adara yoktu. *Karım.*

Giyinirken öyle mışıl mışıl uyuyordu ki onu uyandırmak istemedim. Gecenin çoğunu birbirimizin bedenlerine tapınarak geçirmiştik ve karşımdaki adam konuşurken bile onun tadını, dokunuşuyla inleyip haykırışını düşünmeden edemiyordum.

“Eğer saldırmazsa savaşı ona götüreceksiniz?”

Gözlerimi kırıştıtarak adama baktım ve kafamı toparlamak için elimi çenemde gezdirdim.

“Kardeşimin saldıracağından hiç şüphem yok. Karımı ele geçirene ya da biz onu öldürene kadar durmayacak ancak bir daha asla karıma dokunmayacak.”

Kral Drystan başını salladı, yolculuklarından dolayı yüzündeki yorgunluğu görebiliyordum. Yardım çağrısında bulunduğumda ordusuyla birlikte günler ve geceler boyunca yürümüştü. Çağrıma cevap vermekte tereddüt etmediği için onur duydum.

Sonuçta neyle karşılaşacağımızı bilmiyordum.

Kardeşleri arkasında duruyordu, üçü de birer savaşçı timsaliydi ama ne olduklarını ele veren, derilerine işlenmiş koyu siyah sembollerdi.

Eski Fey.

Bu toprakları ailemden ve onların ailelerinden önce yönetmiş-

lerdi, kardeşlerle hiç tanışmamış olmama rağmen babalarının acımasızlığına dair efsaneler duymuştum.

Kral Drystan, kendisine bu toprakları kaybettiren savaşta babasının zamansız ölümünün ardından çok genç yaşta yönetimini devralmak zorunda kalmıştı.

Şu anda burada olması, yardımımıza koşması şaşırtıcıydı.

Taht odasının çift kanatlı kapısı hafifçe aralandı ve Adara başını içeri uzattığında dudaklarımda oluşan sırıtışa engel olamadım. Masanın etrafındaki herkesi görünce burnunu kırıştırdı ama bakışları bana takılır takılmaz yumuşadı.

İçeri girmesi için başımı salladım, o da doğruldu ve kapı aralığından içeri girdi. Kapı arkasından tıkırdayarak kapandığında herkesin gözlerinin doğrudan ona çevrildiğini hissettim.

Nedenini anlamıştım. O kadar muhteşemdi ki gözümü ondan ayırmak istemiyordum. Onu bir daha asla gözümün önünden ayırmak istemiyordum.

“Kral Drystan.” Adını söylediğimde bana baktı, bana doğru gelmekte olan Adara’ya başımla işaret ettim. “Sizi eşimle tanıştırmak isterim, Adara Achlys, Kan Krallığı Prensesi.”

Adını söylediğimde Adara’nın bakışları parladı. Onu kucağıma çekip vücudumu onunkine sarma dürtüsü karşı konulmazdı.

Kral Drystan başını hafifçe eğerek ona saygı gösterdiğinde Adara da aynısını yaptı. “Tanıştığımıza memnun oldum, Adara.”

“Ben de.” Yanıma doğru ilerledi ve eli ensemdeki saçlara dolandı. “Beni uyandırmalıydın,” diye sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle fısıldadığında sırıtışım genişledi.

Başımı kaldırıp ona baktım, saçları uykudan dolayı hâlâ biraz dağınıktı ve dudaklarımla buluşana kadar elimi boynunun arkasına doladım. Onu nazikçe öptüm ama sadece tadı bile vücudumda bir arzu çılgınlığı yarattı.

Eğer durmazsam onu burada, herkesin önünde yiyebilirdim. Kalbim göğsüme çarpıyordu, bu gerçeğin beni tahrik etmemesi gerektiğini biliyordum ama onu sahiplenme, herkesin onun bana ait olduğunu bilmesini sağlama dürtüsü çok güçlüydü.

O benim karımdı ve ben sahiplenici bir piçtim.

Öpücüğü nazıkçe kestim ama elimi ensesinden çekmedim. “Seni bıraktığımda bitkin görünüyordun ve ben de dinlenmeni istedim.”

“Yine de seninle kalkabilirdim.” Gözlerimin içine baktı.

Ağzım kulağına değene kadar onu kendime çektim. “O zaman belki de dün gece seni yeterince iyi becermedim.” Kulağını ısırduğumda elimde kıvrandı. “Bu hatayı bir daha yapmayacağım.”

Nefesi ağzından hızla çıkıyordu, sonunda etrafımızda oturanlarla yüzleşmesi için onu bıraktım.

“Kardeşim ve babamdan gelecek her şeye hazır olmalıyız.” Elim Adara’nın kolunda gezdirip, sandalyemin koluna oturana kadar onu çektim.

Adara’nın yüzü endişeyle gerildiğinde elimi kalçasına doladım.

Kral Drystan, koltuğunda öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayadı. “Kutsanmış ile olan evliliğinizi henüz bilmiyorlar mı?”

Adara tekrar gerildi ama onu sakinleştirmek için yavaşça bacağını okşadım, en büyük endişemin o olduğunu bildiğinden emin olmak istiyordum.

Her zaman öyle olacaktı.

“Hayır.” Ona bakarken başımı salladım. “Ve bu şekilde kalmasını istiyoruz. Elimize geçebilecek her türlü avantajı onun üzerinde kullanmamız gerekecek.”

Kardeşimin onunla çoktan evlendiğimizi bilmesine gerek yoktu. Aramızdaki bağı güçlendirmiş olmamızın ya da o olmadan kehaneti yerine getiremeyecek olmasının bir önemi yoktu.

Bu bilgi onu sadece çıldırtacak, daha pervasız hale getirecekti ve ileriye dönük her hareketimizde dikkatli olmamız gerekiyordu.

“Krallığı zaten onun elinde acı çekiyor ve biz onu durdurana kadar da acı çekmeye devam edecek.” Koltuğumu düzeltsem de elimi Adara’nın üzerinde tutmaya devam ettim. “Onu geri almak için savaşırken, herhangi birini; erkeği, kadını ya da çocukları kullanacaktır. Onu şu anda olduğundan daha zalim hale getirmemize

gerek yok. Eşini öldürüp öldürmediğini ya da hâlâ ona sahip olup olmadığını bilmiyoruz.”

Sorin bu işi ne kadar ciddiye aldığını gösteren sert bir sesle, “Askerlerimiz hazır,” dedi.

“Benimkiler de öyle.” Kral Drystan başını salladı. “Krallığının çevresinde bir çember oluşturduk ama askerlerini içeri sokmak için büyüsünü kullanırsa hazırlıklı olmalıyız.”

“Bizimkiler sarayın etrafında daha sıkı duracak.” Sorin başını salladı. “Gücünün boyutunu bilmiyoruz fakat ne pahasına olursa olsun, Adara ona ve ölüm büyüsüne karşı korunmalı.”

“Onunla savaşabilir misin?” Kral Drystan bana baktığında ne sorduğunu anladım. Kardeşimle başa çıkabilecek kadar güçlü olup olmadığını ya da bizi kaybedeceğimiz bir savaşa hazırlayıp hazırlamadığını bilmek istiyordu. Ona elimdeki tek gerçeği söyledim.

“Tek başıma değil.” Adara’nın elini kendi elime aldım ve dudaklarımı parmak eklemlerine basturdum. “Ama eşim ve ben birlikte yapabiliriz. Oniks Ormanı’ndaki su perisi, Adara’nın onu yenen kişi olduğunu söyledi.”

Kral onu dikkatle incelediğinde Adara’nın sırtı dikleşti.

“Güzel.” Kral Drystan başını salladı ve oturduğu yerden kalktı. Kardeşleri de onunla birlikte hareket etti. “Adamlarımla ben uzun yolculuklarımızdan sonra biraz dinlenmeliyiz. İzninizle.”

“Size bir oda hazırlatabilirim.” Ayağa kalkmaya başladım ama eliyle beni durdurdu.

“Adamlarımla birlikte çadırlarda uyuyacağız.” Elini yanındaki kılıcının üzerine koydu. “Onlar da benimle aynı mesafeyi kat ettiler. Majesteleri.” Anneme doğru eğildiğinde, annem de yanımda sessizce oturduğu yerden hafifçe başını eğdi.

Odadan çıkarken adama olan saygım daha da arttı.

O gider gitmez Sorin bana döndü. “Savunmamız sarayın etrafını sarmış durumda. Kimse fark edilmeden krallığımıza gelemeyecek.”

Başımı sallayıp Jorah’ya baktım. “Gözcüler?”

“Herhangi bir hareket belirtisi yok.” Başını iki yana salladı. “Orman kenarı sessiz, çok sessiz ama hâlâ av peşindeler.”

"Güzel." Başımı sallarken anneme döndüm. "Kaç kişi tahliye edildi?"

Gözlerinde öfke ve umutsuzluk parladı. Konuşurken başını salladı. "Neredeyse hiç." Durumun ağırlığının üzerine çöktüğünü hissedebiliyordum. Kusurlarına rağmen annem sevilen bir kraliçeydi ve halkımız ona hayrandı.

"Krallığımız bizim yanımızda savaşmaya karar verdi." Bakışları benden Adara'ya kaydı. "Prenseslerini güvende tutmak için savaşacaklar."

Sözleri göğsüme ağır bir şekilde oturdu, bu insanların karımı benim kadar sevdiklerini fark ettim ve karımın onların kraliçesi olacağı anı hayal bile edemiyordum:

"Çocuklar?" diye sordu Adara, elimin içindeki elini sıkıttım.

"Çoğu kişi sarayın batı kanadına taşındı. Odalar kurduk ve mutfakta bol miktarda yiyecek hazırlanıyor. Bazı kadınlar da geldi ama hepsi çocuklarımızı ve sarayımızı korumak için hazırlandı."

Bir gece önceki o çocukların tatlı yüzlerini düşündüm. Birlikteliğimizi kutlarken Adara ile nasıl dans ettiklerini ve güldüklerini.

Bu kadar genç yaşta bununla yüzleşmeleri içimde bir şeyleri serdetmişti.

Ne pahasına olursa olsun onları korurdum. Bu odadaki, bu krallıkta herkesi korurdum ve bunu tereddüt etmeden yapardım.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Adara anneme doğru döndüğünde, zihninde dönen çarkları görebiliyordum. "Neye ihtiyaç varsa yaparım."

Annemin gözlerinde bir parıltı, Adara'ya karşı giderek artan bir saygı vardı ve Thalia'ya baktı. "Thalia ve ben herkesin yerleştiğinden, bir şeye ihtiyaç duymadığından emin olmak için o tarafa doğru gideceğiz. Sen de bize katılabilirsin."

"Elbette." Adara ayağa kalkmak istedi ama ben onu tekrar kendime çektim.

"Önce beni öp," diye şakacı bir şekilde homurdandığımda gözlerini devirdi. Yine de ağzını benimkine yaklaştırdı ve ben de bırakmak zorunda kalana kadar onu orada tuttum.

Bu savaşla yüzleşmek istemiyordum. Karımdan başka hiçbir şeyle yüzleşmek istemiyordum ama olacaklarla birlikte yüzleşecekrik.

“Seni seviyorum, karıcığım,” diye dudaklarına mırıldandığımda güldü.

“Ben de seni, kocacığım.”

Sonra krallığımızın insanlarına yardım etmek için odadan ayrıldı.

ADARA

Sayıları sayarken gözlerimi kapattım, dikkatli olmazsam uyuyakalabilirdim.

“Hazır ya da değil, artık geliyorum.” Gözlerimi açtığımda odanın dört bir yanından gelen kahkaha sesleriyle karşılaştım.

“Bakalım neredesin?” Ayağa kalkıp etrafıma bakınırken çeneme fiske attım.

Sandalyenin arkasından bir dizi sarı bukle ve yataklardan birinden dışarı çıkmış on küçük ayak parmağı görebiliyordum.

“Hepiniz bu oyunda çok iyisiniz.” Odanın içinde dolaşırken, ikisinden birine her yaklaştığımda kahkahaları etrafımda çınlıyordu.

Kendimi gülümsemekten alıkoyamadım. Saatlerdir sarayın batı kanadındaydık, kraliçe ile Thalia hâlâ diğer kadınlarla birlikte herkesin uyuyacak bir yeri ve yiyeceği olduğundan emin olmak için çalışıyorlardı.

Gavril’in savaşı bize getireceğinden emin değildik ama ne olursa olsun hazırlıklı olmak istiyorduk. Kraliçe Veda’nın halkıyla ilgilenmesini izlerken, ona karşı daha önce hiç duymadığım bir saygı hissettim.

Babaları krallıkta kalan bazı çocukları eğlendirmekle görevlendirilmiştim ve oyunlarıyla beni bezdirmiş olsalar bile bu görevimi ciddiye alıyordum.

“Burada kimse var mı?” Küçük dolabın kapısını hızla açtım, kimseyi bulamayınca daha fazla kıkırdamayla karşılaştım. “Hepiniz çok sinsisiniz.” Oflayarak dolabı tekrar kapattım.

Sandalyenin arkasına saklanan küçük sarışın çocuk şimdi arkadaşısıyla birlikte yatağın altına kaçıyordu. Birbirini tekmeleyen bacaklarının onu yatağın altında daha da ileriye götürmesini izlerken gülümsedim.

“Yakaladım seni.” Minik ayağını elimle kavradım ve onu nazikçe yataktan çekerken ikisi de kahkahalarla çığlık attı.

“Canavar beni yakaladı!” diye bağırdı ve arkadaşı onu kurtarmak için eline uzandı.

Ama onu da yakaladım. İkisini de yatağın altından çıkardığımda kahkahaları bulaşıcıydı.

“Hepiniz benden kaçabileceğinizi sandınız.” Dizlerimin üzerine çöktüm ve her ikisinin de küçük bedenlerini önüme çekerek onları gıdıkladım.

Kahkahalarla homurdanarak ben onları bırakana kadar tutuşuma karşı mücadele ettiler.

Onlardan uzaklaşmak için arkama yaslanıp, kapı aralığına doğru baktım. Evren orada durmuş, kapının pervazına yaslanmış dikkatle beni izliyordu. Bakışlarında göğsümü sızlatan bir yumuşaklık vardı.

“Ne zamandır orada dikiliyorsun?” Yerden kalktım ama bana cevap verme fırsatı bulamadı.

İki çocuk da ona doğru koşuyordu. Küçük sarışın olan, kollarını Evren’in bacağına doladı.

“Prens Evren!” Prenslerini gördükleri için sevinç çığlıkları atıyorlardı. Bu manzara karşısında midem sıkışsa da homurdandım.

“Neden o Prens Evren oluyor da ben *canavar* oluyorum?”

İki çocuk da daha sert çığlıklar attı. “Kurtar bizi canavardan, Prens Evren!”

Gözlerimi şakacı bir şekilde devirdiğimde Evren’in yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. Çocuklarla göz hizasına gelene kadar çömeldi ve ikisiyle de sessizce konuştu. “Bakın ne diyeceğim. Siz ikiniz gidin ve yatmadan önce bir şeyler atıştırın. Ben sizin için bu canavarın icabına bakacağım.”

İki çocuk da hemen onun dediğini yaptığında, Evren tekrar

kendi boyuna yükseldi. Bana yine gülümseyerek baksa da kara gözlerinde yer eden endişeyi gizlemeye yetmiyordu.

“Bir şey mi oldu?” Gömleğimi düzeltip saçlarımı arkaya doğru ittim.

“Buraya gel.” Beni yakınına çağırdığında hemen yanına gitim. Bedenimi kollarının arasına çekti. Elleri saçlarımda gezindi ve burnu yanağıma değerek yumuşak bir öpücük kondurdu. “Seni özledim.”

Kollarımı ona doladım, parmaklarım gömleğinin arkasını kavradı. “En fazla birkaç saat oldu.”

“Ve bu birkaç saat çok uzun.” Dudaklarını alnıma götürdü.

“Ben de seni özledim.” İçimi çekerek ona baktım.

Aynı kara endişe bulutu yüzünü kapladığında kollarında gerildim. “Ne oldu?”

“Gözcülerden biri orman kenarından döndü.”

Yüzüne bakarken nefesim kesildi. “Ve?”

“Babamın ordusu krallığımıza doğru ilerliyor.”

“Yani savaşı buraya mı getirecek?” Göğsüne bakarken ellerimi yumruk yapıp gömleğinin içine soktum.

“Şey...” Parmaklarını çenemin altına bastırdı ve ben tekrar ona bakana kadar çenemi kaldırdı. “Gözcüler henüz kralı ya da prensi ordusuyla birlikte görmedi.”

“Korkaklar.”

Söylediğim kelime yüzünde güzel bir sırıtışın belirmesine sebep olmuştu. “Her neyle yüzleşeceksek yarın yüzleşeceğiz.” Öne doğru eğildi ve dudaklarını nazikçe ağzıma bastırdı. “Bu gece karımın tadını çıkarmak istiyorum.”

“Bir şeyler yapmalıyız...” Çocukların hâlâ etrafta koşuşturup gülüştükleri kapıdan dışarı baktım ama Evren kafamı hızla ona çevirdi.

“Bu gece yapacak başka bir şey yok.” Eliyle yanağımla okşama-
dan önce saçlarımı yüzümden geriye doğru itti. “Ne kadar hazırlan-
ırsak hazırlanalım, sabah olacak.”

“Çocuklar...”

“Bu gece hepimiz mışıl mışıl uyuyacağız.” Uzandı ve elini dudaklarına götürmeden önce avucunun içine aldı. “Bu gece yapabileceğin her şeyi yaptın.”

Ona gerçekten inanmasam da başımı salladım.

Etrafıma baktığımda ve belki de onun haklı olduğunu fark ettiğimde, kemiklerimin derinliklerine bir yorgunluk yerleşti. Dinlenmem gerekiyordu. Şu anda bile onu zihnimden uzaklaştırmaya çalışsam da yarın düşmanımızla yüzleşmeye hazır olmalıydım.

Gavril’le tekrar yüzleşecek kadar güçlü olabileceğimden emin değildim.

“Tamam.” Başımı sallayarak elini sıktım. “Haklısın.”

Evren’in gözleri büyüdü ve sırtıttı.

“Ne?”

“Hiçbir şey.” Başını sallarken güldü ve beni odadan çıkarana kadar elimden tutarak çekti. “Sadece daha önce haklı olduğumu kabul ettiğini hiç sanmıyorum.”

Gözlerimi dramatik bir şekilde devirdim ve o yine güldü. “Çünkü genellikle yanılıyorsun.”

“Senin hakkında haklıymışım.” Bizi koridorun sonuna götürürken parmak eklemlerimi öptü.

“Beni etkilemeye çalışma. Zaten seninle evlenmemi sağladın.” Tekrar gözlerimi devirmeye başladım ama beni bedenine doğru çekti ve geriye doğru yatırdı.

Gülümserken ağzı ağzıma yaslandı. “Ve hayatımın en güzel günüydü.”

Ardından yumuşak, alaycı bir şekilde beni öptü ve sonunda geri çekildiğinde, yanan arzusunun bana baktığını görebiliyordum.

“Gel.” Koridora doğru başını salladığında itaatkâr bir şekilde onu takip ettim.

Batı kanadından çıktığımızda saray sessizdi. Çevrede görmeye alışık olduğumdan çok daha fazla muhafız vardı ama hepsi de görevlerinin başındaydı. Yanımızdan geçerken bize doğru baktılar ve hızla nöbetlerine dönmeden önce başlarını hafifçe eğdiler.

Onları görmek beni rahatlatmalıydı ama içimi büyük bir kor-

ku kapladı. Yarın geliyordu. Bu savaş yaklaşıyordu ve ben buna hazır değildim. Bencilce, Evren'le geçirdiğim bu zamandan vazgeçmeye hazır değildim.

Eğer bu krallığın insanlarını bu kadar sevmeseydim, benimle kaçması için ona yalvarırdım. Sadece ben ve o, kimsenin onu bulamayacağı bir yere.

Ancak bunu yapamadım.

Thalia'yı, Sorin'i ya da Jorah'yı asla terk edemezdim. Kaçma şansı sunulduğunda krallıkta kalan o çocukları ya da cesur ebeveynlerini bırakamazdım.

Bunu titreyen ellerimle yapacak olsam bile yarın onların yanında savaşmaya hazır bir şekilde duracaktım. Onlarla aynı şekilde yanlarında dururdum.

Evren kapıyı açtı ve parmak uçları sırtımın küçük kısmına temas ederken beni odaya yönlendirdi. Dokunuşu hafif olsa da arkamda onun gücünü hissedebiliyordum. Bu beni rahatlatmalı, çarpan kalbimi sakinleştirmeliydi ama yarına yaklaştığımız her saniye kalbim daha hızlı çarpıyor gibiydi.

Odamızı tararken vücudum buz gibi bir ürpertiyle doldu, ardından avuçlarım terlemeye başladığında korkumu belli etmemek için dua ettim.

Evren'in dudakları boynuma değdiğinde, o kokumu içine çekerken ben de kendi nefesimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

"Her şey yoluna girecek, prenses." Elini koluma dolayıp göğsü sırtıma yapışana kadar beni bir adım geriye çekti. "Birbirimize sahibiz."

"Ya bu yeterli olmazsa?" En büyük korkumun dudaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdim. Gerçek olmasından korktuğum için bunu yüksek sesle söylemek istememiştim.

"Seni binlerce yaşam boyunca aradım, prenses ve binlerce yaşam boyunca daha ararım." Boynuma bir öpücük daha kondurduğunda onun varlığının içimde derinlere yerleşmesine izin verdim. "Seninle kendimi tamamen güçlü hissediyorum. Her parçamı güçlendiren sensin."

Dili ensemde gezindiğinde dokunuşuyla ürperdim.

“Dünyamızı değiştirecek olan sensin, prenses.”

Eli bana karşı sıkılaşıp, arkamdan hareket ederek beni yatağa doğru çekti. Bakışlarında öyle bir ateş vardı ki, beni yakmakla tehdit eden bu arzudan başka bir şey düşünmek zorlaştı.

Dizlerimin arkası yatağa değene kadar beni desteklerken, parmakları elbisemin kenarını yavaşça vücuduma doğru çekti. Serin hava çıplak bacaklarımı öptü ve parmakları kalçalarımın üzerinde gezinirken keskin bir nefes aldım.

Bana baktı, bakışları dudaklarımdan gözlerime doğru ilerledi. “Sen ve ben, Adara.” Başımı salladım ve o da elbisemi yukarı kaldırdı. “İhtiyacım olan tek şey sensin, arzuladığım tek şey sensin.” Elbiseyi hızla başımın üzerinden çekti ve önünde bir çift çizmeyle kadınlığımı örten iç çamaşırından başka bir şey olmadan durdum. “Bu gece senden başka bir şey düşünmeyeceğim.”

Öne doğru bir adım attı, diziyle kalçalarımın arasına bastırarak beni yatağa geri itti. Bacağımı dizimin hemen arkasından eliyle kaldırdı ve ayağımı göğsüne doğru çekti. Botumu ayağımdan çekip yere bırakmadan önce yavaşça çözdü.

Ayağımı yavaşça yere indirip, aynısını diğer ayağıma yaptı ve bedenim onun dokunuşunun, bana vermek istediği her şeyin beklentisiyle titredi.

Diğer ayağımı tekrar yere koyup kalçalarımın arasına girdi, bedeni bacaklarımı ayırmaya zorladı. Vücuduma bakarken yavaşça gömleğini çıkarmaya başladı.

Evren o kadar bana odaklanmıştı ki onu izlerken bacaklarımın arası ıslandı. Karşımdaki bu adam benim eşimdi, kocamdı ve bedenim ona olan ihtiyacımla titriyordu.

Unutmak için de hatırlamak için de onun bedenine ihtiyacım vardı. Ne olursa olsun, bu hayatta ve bir sonraki hayatta sadece ikimiz olacağımıza dair bana güvence vermesine ihtiyacım vardı.

Pantolonunu bacaklarından aşağı itmeden önce tişörtünü başından çekti. “Mükemmelsin.”

Parmakları iç çamaşırlarıma takılıp, onları bacaklarımdan aşağı

çekti. Kumaşın yavaşça sürüklenmesi beni çıldırtsa da sonunda yere düştüklerinde, kalçalarımı onun önünde açtım.

Evren başını eğip dudaklarını karnımın alt kısmına, kadınlığımın hemen üstüne bastırmadan önce inledi. İçimdeki ihtiyaç arttıkça ben de inledim.

“Evren.” Ellerimi saçlarının arasına soktum, dili hassas tenime dokunurken saç tellerini çekiştirdim.

“Adımı söyleyiş şeklini seviyorum,” diye mırıldandı bedenime karşı, elleri beni çılgına çeviren bir hayalet dokunuşuyla kalçalarımın üzerinde geziniyordu. “Seninle ilgili her küçük şeyi seviyorum.”

Parmakları klitorisimle buluştu ama alaycı bir şekilde üzerinden sıyrıldı. Bana daha fazlasını vermesi için çaresizce kalçalarımı kaldırdığımda dili bir kez daha tenimi yaladı.

“Dizlerinin üzerine çök, prenses,” diye karnıma doğru homurdandığında ona baktım.

“Ne?”

Ayağa kalktı, benden hafifçe geri çekilip kalçalarımı elleriyle kavradı. Karnım şilteye değene kadar beni yatakta çevirmeden önce rutuşundan en ufak bir acı duymadım.

Ağzımdan çıkan küçük kıkırdamayı durduramadım ama eli popoma indiğinde kahkaham kesildi. Midem istekle kasılırken kendimi durduramayarak inledim, eliyle az önce tokatladığı noktayı okşadı.

“Şimdi dizlerinin üzerine çök, Adara,” diye homurdandı arkamdan. “Seni tatmam gerek.”

Emrettiği gibi yaptım. Önünde titreyen ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Omzumun üzerinden ona baktığımda, arkamda durmuş vücudunu sergiliyordu. Bana bakış şekli nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oldu.

“Bütün gün başka bir şey düşünmedim, prenses. Krallığımıza yönelik bir tehdit var ve aklım sürekli olarak seni tatmaya, sadece ve sadece benim için yaratılmış bu bedenin içine geri dönmeye gidiyor.”

Elini kaldırdı ve bana bakarken iki parmağını ağzına götürdü.

Parmaklarını dudaklarından çekip merkezime doğru indirdi. Başka hiçbir uyarıda bulunmadan içime doğru kaydırırken inledim.

“O kadar ıslak ki,” diye inledi, parmaklarını tekrar içeri kaydırmadan önce yavaşça içimden çıkardı. “Benim için çok hazırsın.”

Parmaklarını içime sokup çıkarmaya devam ederken eğildi ve popoma bir öpücük kondurdu. Nefesimi kontrol etmeye çalışarak başımı ellerimin arasına aldım ama faydası olmadı.

Evren arkamda dizlerinin üzerine çöküp parmaklarını içimden çıkardı. O hissi kaybettiğim için inledim ama sonra elleri tekrar üzerimdeydi. Parmakları kalçalarımı kazıyor ve başparmakları beni açıyordu.

Karnım beklentiyle gerilirken inledi. “Siktir, Adara.” Dili içimde dolaştığında öne doğru fırladım, neredeyse dizlerimin üstünden düşüyordum. “Tadın lanet olası derecede güzel.”

Kadınlığıma dalarken beni daha da açtı. Geri çekilmek yoktu, alaycı dokunuşlar yoktu. Sanki benim onun için umutsuz olduğum kadar o da benim için umutsuzmuş gibi beni yedi. Zevk içimden akarken boğazımdan kopan çığlığı tutamadım.

Parmakları vücudumun altından kayarak hareket etti, dili her santimimi tadarken klitorisime baskı yapıyordu. Sarsıldığımda kollarım ağırlığımın altında titriyordu. Uçurumdan düşmeye o kadar yakındım ki başka hiçbir şeye konsantre olamıyordum.

Vücudunun sıcaklığını üzerimde hissettiğimde Evren arkamdan kalktı, eli hâlâ mememin üzerinde hareket ediyordu.

“Bunu saatlerce yapabilirim, prenses.” Diğer eli arka tarafımı okşadı, beni açtı ve önünde tamamıyla çıplak hissettirdi. “Bunu bir ömür boyu yapabilirim ve bu yeterli olmaz.”

Eli sırtımdan aşağı, omurgamın üzerinden kayarak saçlarımın arasına girdi. Beni sırtım göğsüne değene kadar yukarı kaldırdığında garip bir acı hissettim.

Kulağımı usulca öptü, saçlarımı tutuşuna o kadar zıttı ki. “Beni becermeni istiyorum.” Kulak mememi ısırdı. Kalçalarım hâlâ hareket eden parmaklarına karşı yükselirken inledim. “Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu göstermeni istiyorum.”

“Lütfen, Evren.”

Başımı daha da geriye çekti ve dişleri boynumu sıyırdı. Meme uçlarım çakıl taşı gibi sertleşmiş, karnım acı çekecek kadar gerilmişti.

Beni tutmayı bırakıp hızla yanıma geçti ve sırtüstü yatar yalmaz bana uzandı.

“Buraya gel.” Beni kendine doğru çekip, belimi kavrarken vücuduna sarıldım. Beni üzerinde ayarlarken yüzünü izledim ve ıslak girişimi sert karnına bastırduğunda bir homurtu çıkardı.

Kendimi, aletin girişime doğru kaymasına yetecek kadar kaldırdım ve başı deliğime sürtünürken inledim. Yavaşça aşağı inerek beni doldurduğu her santimin tadını çıkardım ve tamamen yerleştiğimde ellerimi karnına bastırdım.

“Siktir, çok iyi hissettiriyorsun.”

Ona doğru kendimi itip, yukarı kaldırıp tekrar aşağı indim. Bedenimin onun üzerinde kayarken çıkardığı ses odayı dolduruyordu. Başımı geriye atıp ona karşı bir ritim tutturmadan önce bunu tekrar ve tekrar yaptım.

“Çok iyi.” Evren’in başparmağı klitorisime dokunduğunda zevk içimden akarken ona doğru sertçe indim.

Kendimi ya da vücudumun ona karşı hareketini kontrol edemiyordum. Bana verdiği her şey için çaresizdim. Başparmağı daha hızlı hareket ettiğinde kendimi ona doğru bastırdım.

Kalçalarımı döndürdüm, onu içimin derinlerinde hissettim ve benimle buluşmak için kalçalarını yukarı iterken inledim.

“Sen benimsin,” diye homurdandı ve göğsü göğsüme değene kadar vücudu altımda hareket etti. Bir kolunu etrafıma doladı ve elini enseme koyarak beni kendine yakın tuttu. “Bana benim olduğunu söyle.”

“Seninim.” Kelimeler dudaklarımdan hemen döküldü, kime ait olduğum gerçeği o anda tutunmak zorunda olduğum en büyük şeydi. Evren’in kalçaları bana doğru yükseldi.

“Aynen öyle.” İnlerken yüzünü boynuma bastırdı. “Sen benimsin, ben de senin.”

Sıcak nefesi boynuma doğru hücum ettiğinde boşalmaya çok yaklaşmıştım. Ondan başka kimsenin beni yakalayamayacağı bir yere düşmeme çok az kalmıştı.

Dişleri tenime batarken, “Benim için gel,” diye homurdandığında emrettiği gibi yaptım. Adı dudaklarımdan bir çığlıkla çıkarırken başparmağını klitorisime daha kuvvetli bastırmasıyla kendimi zevke kaptırdım.

Kalçalarını kaldırdı, boynumdan içerken tekrar tekrar içime itti. İçimde fişkıran zevk eziciydi. Bu çok fazlaydı ama yine de daha fazlası için uzandım.

İnlediğinde dişleri derime daha sert battı. Tırnaklarımı sırtına geçirdim çünkü kendi zevkinin içime aktığını hissettiğimde başka bir zevk dalgası içimden geçti. Büyüm içimde zonkluyor ve ağrıyordu. Çaresizdim, kontrolümü zar zor koruyabiliyordum.

Dişlerinin yavaşça tenimden çekildiğini hissetmeden önce birkaç kez daha içimde gidip geldi, zevkimizi biraz daha devam ettirdi. O hissi kaybettiğim için inlediğimde diliyle yavaşça okşayarak o noktayı yaladı.

Büyüm hâlâ içimde kıvranıyordu ve ağzını benimkiyle buluşmak için hareket ettirmeden önce beni göğsüne doğru çekti.

Sanki birbirimize doyamıyormuşuz gibi öpüştük. Sanki ihtiyacımızın kanıtı kalçalarımdan aşağı damlarken hâlâ içimde değilmiş gibiydik ama umurumda değildi.

Hâlâ bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi ona ihtiyacım vardı ve o da bana bunu verdi. Beni uzun ve sert bir şekilde öprü ancak vücudumun tekrar içimde hareket etme ihtiyacıyla acıdığını hissettiğimde nihayet geri çekildi.

Her yerimi değerlendirirken saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve bakışları o kadar karanlıktı ki bana kendiminkine çok benzeyen gücünü hatırlattı.

“Sen ve ben, prenses,” diye beni rahatlatığında başımı salladım.

“Sen ve ben.”

EVREN

Güneş gökyüzünde yükselirken bile krallığın etrafındaki sıcaklık düşüyor gibiydi.

Bugünün getireceklerine hazır olduklarından emin olmak için Kral Drystan'la görüşmemi yeni bitirmiştım. Ona neyle karşılaşacağımızı söyleyemezdim ama gözlerindeki sert bakıştan aynı şekilde hazır olacağını görebiliyordum.

Gözcülerden ikisi gecenin karanlık saatlerinde geri dönmüştü. Ordunun bize doğru yürüdüğünü söylemişlerdi. Babamın muhafızlarının kumandanı olarak yıllarca eğittiğim adamlar...

Hepsini yok etmeye hazırdım.

Sorin yanımdan, "Muhtemelen bir saat içinde krallığın sınırına ulaşacaklar," dediğinde başımı salladım.

"Hepimiz hazır olduğumuzda, onlarla sınırda buluşacağız. Bu savaş halkımdan olabildiğince uzakta istiyorum."

Adara'dan olabildiğince uzakta olmasını istiyordum ama savaşacağını biliyordum. Onu asla başka türlüüne ikna etmeye çalışmayacaktım.

Bu benim olduğu kadar onun da savaşıydı ve halk, onun da insanlarıydı.

Eğer perinin sözleri doğruysa, onsuz kazanamazdık.

"Thalia hâlâ uyuyor mu?" diye sordum çünkü bu sabah onu aramaya gittiğimde, Sorin'i odasında bulmuştum. Aralarında ne olup bittiğini bilmiyordum ama burnumu sokmayacak kadar iyi biliyordum.

“Odasından çıktığımda uyuyordu.” Sokağı geçip saraya doğru ilerlerken yanındaki hançerlerini kontrol etti.

Krallığın çoğu hâlâ uyuyordu. Kardeşim olan şeytanla yüzleşmeden önce son bir kez etrafıma bakındım. Krallığının yok olduğunu görmek için elinden geleni yapacaktı.

Ancak ne alacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Etrafıma bakınırken zihnimde anılar canlandı. Bazıları çocukluğumdan, bazıları da Adara ve arkadaşlarımla olan anılardı.

“Bunu yok etmesine izin vermeyeceğiz.” Sorin’in sesinde öyle bir inanç vardı ki göğsümün derinliklerine yerleşmesine izin verdim. O haklıydı. Gavril hangi güce sahip olursa olsun, onu durdurmak için elimizden geleni yapacaktık. “Sonu ne olursa olsun, onunla savaşacağız.”

Arkadaşıma, benim için bir kardeşten daha fazlası olan adama dönüp baktım ve başımı hafifçe eğdim. Birlikte ya da karşısında olabileceğim en büyük savaşçıydı. Sözlerinin doğru olduğunu biliyordum.

Ne olursa olsun yanımda olacaktı ve bunun için ona minnettardım.

Saraya geri dönüp Adara ile Thalia’nın dışarı çıkışını izledim. Adara elini kaldırarak yükselen güneşin gözlerini yakmasını engellemeye çalıştı. Onu izlerken nefesim boğazımda düğümlendi.

İkisi de tamamen siyah giyinmişti. Adara’nın giydiği pantolon vücuduna ikinci bir ten gibi yapışuyordu ama kalbimi hızlandıran şey göğsüne geçirdiği deriydi.

Benimkine ve muhafızlarımdaki her adama uyan derilerdendi. Bir savaşçının derisini giyiniyordu. Onu güvende tutmaktan başka bir şey istemesem de onun bir savaşçı olduğunu biliyordum.

Onunla tanıştığım andan beri bir savaşçıydı.

Adara’ya doğru yöneldiğimde bana dönüp gülümsedi. Ondan metrelerce uzakta olsam da ellerim onu tutmak için kaşınıyordu.

İyi olduğumuza dair kendimi rahatlatmak için onu kollarımda istedim.

Ancak hiç fırsatım olmadı.

Gökyüzünde tüm krallığı uyandıracak kadar gürültülü bir şimşek çaktı. Neler olduğunu göremeden Adara'ya doğru koşmaya başladım ama ona giden yolum kapanmıştı.

Fey askerleri bir büyüyle yere indiler, botları gürültüyle yere çarptı. Sorin ile beni karşılarında gördüklerinde gözlerindeki şaşkınlığı gördüm ama onlara düşünmeleri için zaman vermedim.

Gücüm ellerimden fırlarken, bize en yakın olan birkaç asker yere yıkılsa da düzinelercesi vardı. Üstelik hepsi Adara'ya giden yolu kapatmıştı. Onu görmemi engelliyorlardı.

Artık ne onu ne de Thalia'yı görebiliyordum. İnsan duvarının arasından sarayı zar zor seçebiliyordum.

Sorin bıçağını önündeki adama sapladığında asker yere düştü.

Tek başımıza savaşamayacağımız kadar çoktular. Bir güç patlaması daha yarattığımda fey askerlerini birbirlerine doğru uçurdum. Bazıları binalara çarparken, diğerleri sokaklara düştü.

Sorin sıkılmış dişlerinin arasından, "Lanet olsun," diye küfretti ama ben neye küfrettiğini sorgulayamadan kılıcını askerlerden birinin göğsüne sapladı.

Elini kaldırıp, bir diğerinin bedeninden çıkararak bacaklarını altından çekip aldı.

Sorin'in neye baktığını görene kadar bıçağımı çıkarıp önümdeki adamı kesip, biçtim.

Saray...

Alevlerin taş kalenin kenarlarını sarmasını izlerken içim öfkeyle yandı. Hâlâ Adara ya da Thalia'yı göremiyordum. Bir an nefes alamadığımı hissettim.

Sorin askerlerden birinin kılıcını savurup engellerken, "Yolu açın," diye homurdandı.

Krallıkta yüksek sesli bir boru çalındığında, ses ülkemde yankılandı. Bu ses, halkımın ve askerlerimin kapımıza dayanmış olan savaşa hazırlanmaları için bir çağrıydı.

Alevlere bakarken sarayı tamamen yutmalarının an meselesi olduğunu biliyordum. İçimin derinliklerinde, vahşi ve yok etmeye hazır hissettiren büyü kuyusuna ulaştım. Onu içimden dışarı ittim.

Benden önce kaç kişinin yere düştüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama artık onların arasından geçebiliyordum. Sorin ve ben, askerlerin cesetlerinin üzerinden geçerek kaleye doğru ilerlemeye devam ettik.

Yanımdan geçtiğimiz her yüze baktım ama ne kardeşimden ne de kraldan bir iz vardı.

Nerede olduklarını, ne planladıklarını bilmemek içimde derin bir korkuya neden oldu.

Adara'yı ele geçirmesine izin veremezdim. Bir daha olmaz. *Asla.*

Yangın taş duvarların kenarından çatının tepesine doğru ilerlerken kalbim kulaklarımda uğulduyordu. Duman ve kül havayı doldurduğunda muhtemelen evimin içinde güvende olduklarını düşünerek, yorgun gözlerini kırıştıran çocukları düşündükçe içim daraldı.

Adara'nın bir gün önce saatlerce oynadığı iki çocuğun görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Şimdi neredeydiler? Güvende miydiler?

Yoluma çıkan son üç askeri de öldürüp, kaleye yaklaşarak muhafızlarımdan sokaklarda kalan fey askerlerine doğru hızla ilerlediğini gördüğümde rahat bir nefes aldım.

"Hepsini öldürün," dedim yanımdan geçen adamlarıma ama emirlerime ihtiyaçları yoktu. Kılıçlarını kaldırıp düşmanımıza saldırırlarken yüzlerinde zaten büyük bir öfke ve nefret vardı.

Saraya yaklaştığımda Jorah'yı gördüm. Askerleri ve kasaba halkını yönlendiriyordu, bazıları saraya doğru koşarken diğerleri dışarı kaçıyordu.

Botlarım yere dökülen camlara çarparken duman ciğerlerimi doldurdu. İs solumamak için kolumla ağzımı kapattım. Çığlık atan, yardım isteyen insanlar vardı. Ufka baktığımda babamın ordusunun geri kalanının ağaçların arasından geçerek Kral Drystan'ın bekleyen askerlerine doğru ilerlediğini gördüm.

Etrafıma kül yağdığında, en derin mavinin büyüünün hava-da döndüğünü görmek için tam zamanında döndüm. Aleve do-

kundu, onu gücün en yumuşak dokunuşuyla öptü ve alev onun önünde eğildi.

Solarak geri çekildi ve büyüünün çağrısına cevap verdi.

Thalia onun efendisi oldu.

Her iki elini de havaya kaldırmış bir şekilde kalenin önünde duruyordu. Evimizi yok eden devasa alevleri kontrol ederken alnında boncuk boncuk ter biriktiğini görebiliyordum.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim, büyüünü hiç bu kadar güçlü görmemiştim. Sorin'e baktığımda o da ona hayranlık duyuyor gibiydi.

"Adara nerede?" Jorah'ya bağırdım, o da kaleye doğru başını salladı.

"Çocukları taşıyor." Parmakları hançerine dolandı, ardından onu yanımdan fırlattı. Benim ve Sorin'in arkasındaki bir askere saplandığında derin bir çıtırtı duydum ama ben çoktan sarayın girişine doğru koşmaya başlamıştım.

Jorah, "Gavril'den bir iz var mı?" diye sorduğunda sadece başımı salladım.

Korkak kardeşimle geldiği anda ilgilenecektim ama şu an Adara'yı bulmaya odaklanmıştım. Onun yüzünü görmeye, güvende olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Evime doğru koştuğumda, geçtiğim her kapıda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Alevler sarayın her parçasına dokunmamıştı ancak çok büyük bir hasar vardı.

Hâlâ dinmemiş alevler onu yiyor, öncekinden daha yavaş ama aynı şekilde yok ediyordu.

Sarayda ilerlerken kül ve molozların üzerinden geçtim. Kraliçeyi, annemi, koridorda insanlara rehberlik ederken gördüm, kıyafetleri is içindeydi.

"Evren." Bir çocuk yanından geçip sarayın arka tarafındaki mutfaklara doğru koşarken rahatlayarak adımı söyledi.

"Adara nerede?" Sesimdeki paniği engelleyemeyerek homurdandım.

"Hâlâ batı kanadında." Annem öksürürken yangının onu ne

kadar etkilediğini görebiliyordum. “Her birinin dışarıda olduğundan emin olmaya çalışıyor.”

Cümlesini bitirmesini beklemedim. Alevlerin hâlâ duvarları aştığı batı kanadına doğru koştum ve her lanet odayı aradım.

Sonunda onu gördüm.

“Adara!” Adını seslendiğimde hemen bana doğru döndü.

Giydiği deriler artık isle kaplıydı ve uzun saç örgüsü külle kaplanmıştı. Ancak dikkatimi çeken kucığında taşıdığı çocuk oldu.

“Burada ne yapıyorsun?” Bana doğru ilerlerken, çocuğun vücudunun bir kısmını kaplayan yanıkları fark ettim.

“Seni bulmaya geldim.” Onu rahatlatmak için çocuğa uzandım ama onu göğsüne daha yakın tuttu.

“Bir şifacıya ihtiyacı var.” Elleri kan içinde yanımdan geçip giderken onu adım adım takip ederek kalenin diğer ucuna doğru ilerledim. “İyisin,” diye fısıldadı çocuğa ama onu duyabildiğini sanmıyordum.

Küçük gözleri kapalıydı ama göğsü hâlâ nefesiyle birlikte inip kalkıyordu.

Yürürken elimi göğsüne bastırarak gücümün onun küçük bedeninden akmasına izin verdim. Koridorlardan geçerken yanıklarının iyileştiğini ve acısının hafiflediğini hissedebiliyordum, ikimiz de yangından kalan kalıntılara basıyorduk. Adara, diğerlerinin çoğunun kamp kurduğu yemek salonuna ulaşana kadar durmadı.

Annem bize doğru koştuğunda, Adara isteksizce çocuğu ona teslim etti.

“Onu tuttum,” diye güvence verdi annem, tenindeki siyah izlere bakarken.

Adara’ya elimi uzattım. Bana baktı ama gözlerindeki tereddütü görebiliyordum. Onları bırakmak istemiyordu. Bu kadar kısa sürede sevgi duyduğu bu çocukları bırakamazdı.

“Onlarla kal.” *Güvenli olan yerde kalın.* Çocukların çoğunun bir araya toplandığı odanın yan tarafına baktım ama Adara yanındaki hançerleri kontrol ediyordu.

“Onu doğruca bir şifacıya götür,” diye emretti anneme, sonra

tekrar bana baktı. “Evren büyüsunü kullandı ama iyi olduğundan emin ol.” Annem başını salladığında Adara tekrar bana baktı.

“Kaç kişi var?”

“Yüzlerce.” Herhangi bir yara izi olmadığından emin olmak için ona baktığımda yüzünde gördüğüm tek şey yorgunluktu. “Ama henüz Gavril’den bir iz yok.”

Bir kez başını sallayıp beni beklemeden koridora çıktı. Neredeyse ana kapıya ulaşana kadar durmadı ve ben de onu durdurmak için elini tuttum.

Elime karşı titriyordu, kabul etmese bile vücudu korkusunu ele veriyordu.

“Sen benim yanımda kal,” diye ona zaten onlarca kez konuştuğumuz şeyi hatırlattığımda anlayışla başını salladı.

“Ne olursa olsun, sen kalıyorsun.” Öne doğru uzanıp elimi boynunun arkasına doladım. Parmaklarım tenini kaplayan is ve terle karşılaştı ama umurumda değildi.

Bu benim karımdı, krallığım için savaşmaya hazır bir kadındı ve ben hiç kimseyi bu kadar sevmemiştim.

Nefesim göğsümde titrerken bile ellerim başının üzerinde sabit duruyordu. Dudakları benimkilerle buluşana kadar onu öne doğru çektim. Elleri tenime gömülüp bana yapışırken beni kabaca, umutsuzca öptü.

Sonunda gitmesine izin verdiğimde, geri çekilirken midemi dolduran bir korku vardı. Hiç bilmediğim bir korku ve dehşetti.

Kendim için korkmuyordum ama bu dünyada onsuz yaşamaktan korkuyordum. Yine de sinmeyecektim ve onun da sinmeyeceğini biliyordum.

“Seni seviyorum, prenses,” diye fısıldadım alnımı alnına bastırırken.

“Ben de seni seviyorum.” Sözleri yumuşaktı ama her parçamı yok etti. Sinirlerimi çelikleştirip, beni yüzleşmek üzere olduğum savaşa hazırladı.

Kaleden el ele çıktık. Krallığımın zeminini çoktan kirletmiş olan cesetlerin sayısını görmek ürkütücüydü. Çoğu, krallığıma saldırmakla yanlış bir karar vermiş olan fey askerleriydi.

Ufka bakmadan önce ölen adamların yasını tutmak için kendime kısa bir süre izin verdim. Orada kırmızı bir duman, kırmızı bir güç vardı. Adara'nın eli elimin içinde sıkılaştı.

"Gavril." Bu tek kelime basit bir isimdi, yine de onun belirgin dehşetini hissedebiliyordum.

Birkaç dakika önce hissettiğim dehşet, şimdi vücuduma yayılan öfkenin yanında bir hiçti.

"Ne olursa olsun." Adara elimi kendi eliyle sıktı. "Söylediğimiz gibi yapacağız. Bedeli ne olursa olsun."

Bir kez başımı salladım ve gücümün içime aktığını hissettim. "Bedeli ne olursa olsun, o *ölecek*."

Thalia, Adara'nın diğer tarafına geçti. Aynı kararlılığı onun gözlerinde de görebiliyordum.

"Sorin ve Jorah, ikisi de orada." Başıyla savaş alanını işaret etti. "Gavril, Kral Drystan'ın savunmasının tüm ön hatını yerle bir etti."

Daha fazla bekleyemezdim. Adara'nın elini kendi elimde sıktıktan sonra bırakıp yanlarımdaki iki bıçağı da kavradım. "Onun arkasını kolla," dedim.

Bu bir emirdi ama söylememe gerek bile olmadığını biliyordum.

Thalia ne pahasına olursa olsun onu koruyacaktı.

Kendi kanlı bıçaklarını yanlarından çekmeden önce elini kalbinin üzerine koyarak başını hafifçe eğdi, ardından üçümüz de yola koyulduk.

Feylerle savaşılan askerlerin yanından geçtik ve ilk fey askeri kılıcını bana doğru kaldırdığında, siyah bir güç filizinin yanımdan süzülüp adamın göğsüne saplanmasıyla hazırlıksız yakalandım.

Sanki onu durdurabilecekmiş gibi gücünü pençelerken bile hayatının yüzünden çekilişini izledim.

Ancak cesedi yere düşerken Adara çoktan onun yanından geçiyordu ve yanaklarındaki izler gözlerindeki nefret kadar parlak bir şekilde parlıyordu.

Daha fazla asker bize yaklaştı ama her biri ya onun ya da be-

nim gücümle yere serildi. Thalia kılıçlarını kullandığında, alevler yüzünden gücünün ne kadarını tükettiğinden endişeliydim.

Thalia, yıldızların ona bahsettiği güçlere sahip olsun ya da olmasın bir savaşçıydı. Geçmişinden güç alan ve geleceği tarafından yönlendirilen bir savaşçıydı.

Ona baktığımda gözlerinde hiç korku yoktu.

Sadece kararlılık vardı. Sadece güç.

Ayaklarım daha hızlı hareket ederken bedenim hafifledi. Elime düşen her askerle birlikte gücümün çekiminin daha da arttığını hissettim.

Birlikte, geçtiğimiz her askerin ruhunu ele geçirdik. Sadece bir tanesi kılıcını bana doğrulttu, kılıcı üst kolumu kesti ama içimdeki güçle ruhunu göğsünden söktüğümde acıyı hissetmedim bile.

Sonunda Kral Drystan'ın benimkilerle karışan gücüne ulaştığımızda, fey askerlerinin beklediğimden çok daha hızlı bir şekilde döküldüğünü fark ettim.

Bizi dışarı çekmeye, kuvvetlerimizi ayırmaya çalışıyorlardı ve daha önce sayıca üstün olmasak bile şimdi öyleydik.

Gavril'in ön cepheyi zorlayan ordusundaki askerlerin her birinin gözlerinde ölü bir bakış vardı, etraflarında beni korkutan kırmızı bir renk belirdi.

"Bu onun ölüm büyüsü," diye seslendi Adara yanımdan, alnındaki teri sildi. "Bu Gavril."

Kral Drystan ve kardeşleri adamlarının önünde durdular, onlara yaklaşmaya cüret eden her askeri öldürdüler. Güçlerini kullandıklarını görmedim, bunun yerine kılıçları ve elleriyle savaşıyorlardı. Kral Drystan'ın parmaklarını askerlerden birinin kafasına dolayıp boynunu kırmasını izlerken dişlerimi sıktım ve ön saflara doğru ilerledim.

Birkaç adım geride olmasına rağmen Adara'yı hâlâ yanımda hissedebiliyordum ve gücümü içimde toplayıp dışarı akmasına izin vermeden önce onun hissinden yararlandım.

Kara duman, fey askerlerinin arasından akarak sayabileceğimden çok daha fazlasını aynı anda yok etti. Kral Drystan'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

“Kardeşim!” Bağırduğımda önümüzde duran askerlere başımı salladı.

Korkağın cephe hattının çok ötesinde saklanıyor olacağını bilmem gerekirdi ama bunun bir önemi yoktu. Ona ulaşana kadar hepsini yok edecektim.

Her biri kardeşimi öldürmek ve eşimi korumak için atılan bir adımdan başka bir şey değildi.

Bir diğeriğin üzerinden geçerken hançerimi bir askerin göğsüne sapladım ve etrafımdan kan fışkırdı.

Ancak bir sonraki ruhun saldırısına hazır olmak için elimi kaldırdığımda, hançerimin elimden düşmesiyle geriye savrulan kendi bedenim oldu. Sırtım yere çarparken nefes nefese kaldığımda başım bir gümbürtüyle yere düştü.

“Adara,” dedim, etrafımdakileri seçmekte zorlanırken bile adını söyledim. Thalia’yla birlikte olduğundan emin olmam gerekiyordu. Güvende olduğundan emin olmalıydım.

“Merhaba, kardeşim.”

Başımı kaldırdım, çarpmanın etkisiyle başım hâlâ dönüyor olsa da karşımdaki Gavril’i tanımamak mümkün değildi. Onu son gördüğümde olduğundan çok daha farklı görünüyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu, tanıdık renk tonu şimdi gücünün kırmızı halkasıyla bulutlanmıştı. Her şeyini yiyip bitiriyordu. Bir zamanlar sevdiğim kardeşimden geriye bir parça kalıp kalmadığını merak ediyordum.

“Bize katılabildiğine çok sevindim.” Yanıma çömelip elini göğsüme bastırdı. İçime dolan güç karşısında şok olmuştum. Nefesimi ciğerlerimden söküp alırken dudaklarımdan bir homurtu çıkmasına neden oldu. “Gelinimi almam için mi getirdin?”

Beni bıraktığında, burnumdan kan damladığını hissederken bile nefes nefese kaldım. “Karımdan mı bahsediyorsun?”

Bakışlarının onu kontrol eden, tüketen kırmızı güçle dolup taşmasını ve aynı gücün göğsüme geri çarpmasını izledim.

“Benim krallığımda, o senin karın değil. Bu barbar toprakların kanunlarını tanımıyorum.” Ağzı kulağıma yaklaşıp bana

doğru eğildi. “Sanırım artık onu fahişen olarak eğittiğine göre daha iyi sevişecektir.”

Gücümle ona doğru hamle yaptığımda güldü. “Merak etme, kardeşim. Onunla işim bittiğinde, senin varlığını bile hatırlamayacak. Dua ettiği sadece ve sadece ben olacağım.”

Daha sert bastırduğunda, ikimizin de çevresini kırmızı duman sararken gücünün altında kaburgalarımın çatladığını hissedebiliyordum.

“O benim eşim,” diye homurdandığımda Gavril dudak büktü.

“Eşler seni zayıflatır.” Gittikçe güçlenen gücü göğsümde büyüdü, ta ki içinden akan kötü güçle hayatımı çalmadan önce Adara’nın yüzüne bir daha bakamayacağımdan korkana kadar.

“Eşin nerede? Leda, nerede?”

Bakışları titredi ve bir an için orada saklanan bir duygu izi gördüğümü sandım.

Elimi bileğine dolayarak ileri uzandığımda avuç içim yandı.

“Karıma bir daha asla elini sürmeyeceksin. Kendi eşinden vazgeçmiş olman umurumda değil. Bir daha asla benimkine dokunmayacaksın.” Gücümün her zerresinin içimden akıp kardeşime doğru patlamasına izin verirken kelimeleri dişlerimin arasından ısılayarak söyledim. Gücüm o kadar çabuk tükendi ki siyah duman görüşümü bulanıklaştırırken nefesimi tutacak zamanım olmadı. Ardından karanlık, hayatıma tamamen hâkim oldu.

ADARA

Evren'in gücü içimde patladığında onun ve Gavril'in yirmi metrelik yarıçapı içinde duran her askere yansımıştı ama hızla geri tırmanıp ayaklarımı ona doğru ittim.

Vücudu Gavril'in elinin altında gevşerken göğsümü tırmalayan çığlığı yuttum. Artık onu hissedemiyordum, göğsümde doldurduğu yer boş kalmıştı. Gavril yüzünde mide bulandırıcı bir gülümsemeyle bana bakarken aç bakışlarım onunla buluştu.

Acı kolumu kestiğinde önümdeki askere bakmak için gözlerimi Gavril'den çektim. Gözlerinin etrafında aynı mide bulandırıcı kırmızı halka vardı. Kılıcını tekrar bana doğru savururken hırladı.

Zar zor kurtulduğumda bana saldırdı. Beni yere sererken vahşiydi. Dişlerim dilime sertçe çarptığında ağızıma dolan kanımın tadını alabiliyordum.

Hançerimi almak için çabaladım, kolunu boğazıma sıkıştırırken tırnaklarım altımızdaki toprağa saplandı. Bıçağımın kenarını parmaklarımda hissettiğimde nefesim kesildi.

Gözlerimi askere diktim ve bir an için son nefesimi onun elinde alacağımı düşündüm. Asker bir anda benden uzaklaştı. Nefes nefese kalırken parmaklarımı boynuma bastırdım.

Doğrularak sonunda hançerimi elime aldım ama karşımda duran, Evren'in muhafızlarından biri değildi. Oniks Ormanı'ndan gelen periydi, daha önce Evren'den kaçmaya çalışırken tanıştığım Osiris'ti ve az önce öldürdüğü askerin yanına çömeldiğinde koyu renk gözleri siyaha bürünmüştü.

“Kraliçem.” Mırıldandığı kelime karşısında sırtım dikleşti. “Size hizmet etmeye geldik.”

Başını hafifçe eğip onun yanından geçerek etrafıma baktığımda, Gavril’in ordusuna karşı savaşan hem ona benzeyen hem de farklı yaratıkların sayısı karşısında şaşkına döndüm.

Normalde ormana karışan periler, tanımadığım yaratıklarla birlikte ellerini, pençelerini kaldırdılar ve bize karşı savaşmaya cesaret eden adamların canını aldılar. Bazılarının kanatları vardı, gökyüzünü yırtıyorlardı, bazıları ise çok daha küçüktü ve arkasında büyü izleri bırakarak adamların arasından geçiyorlardı.

Onları izlerken ayağa kalktım. Kan sızan yaram yüzünden kolum ağrıyordu. Su perisi hâlâ emirlerimi bekliyormuş gibi önümde çömelmiş duruyordu, ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Beni onurlandırdın, Osiris.” Başımı ona doğru eğdim, saygım saf ve sonsuzdu.

Savaş alanında savaşan herhangi bir adamdan daha hızlı hareket etmeden önce küçük yayı tuttu ve başka bir askere doğru fırlattı.

Hançerimi titreyen parmaklarımla kavrayıp savaş alanını gözlemledim. Artık Evren’in cesedini göremiyordum. Arkadaşlarımı göremiyordum.

Vücudum korku ve nefretle uğuldarken hançerimi en yakınım-daki askerin boynuna saplayarak ilerledim. Yanımda yere düştüğünde ilerlemeye devam ettim.

Büyüm içimde titreşiyordu ama onu en çok ihtiyaç duyduğum an için saklamıştım. Evren’in bedeni hâlâ savaş alanında yatıyordu, ona ulaşmalıydım. Ölmesine izin vermeyi reddediyordum.

Sadece bu düşünce bile içime korku salıyor, nefesimi kesiyordu ama devam ettim.

Gavril’in adamları hâlâ savaşıyordu, savunma hattından geliyorlardı. Aklımda tek bir düşünceyle o yöne doğru ilerledim. *Citlali* prensini öldürecek ve eşimi kurtaracaktım.

Sonunda kendi ellerimle almadan önce, Gavril’in hayatı için yalvarmasını sağlayacaktım.

Bir asker bana yandan vurarak dizlerimin üstüne düşürdü. Sert zemine temas ettiklerinde acı içinde kıvrandım. Bıçağımın kabzasını şakağına vurdum, ben vurdukça bakışları titriyordu. O beni yakalayamadan ayağa fırladım.

Her yerim ağrıyordu ama duramazdım. Hiçbir şey göğsümdeki acıyla, gücümün açlığıyla kıyaslanamazdı ve ilerlemeye devam ederken yanımdaki her askeri öldürerek ellerimden düşmesine izin verdim.

Gavril'i aradım, adamlarının safları arasında o korkağı arıyordum ama savaşın kenarında dikkatimi çeken sarışın bir kadın oldu. Etrafı her biri bir tehdit arayan bir sıra askerle çevriliydi ama bakışları doğrudan benim üzerimdeydi.

Hastalıklı görünüyordu, vücudu yıpranmış ve hayattan yoksundu. Kim olduğunu bilmiyordum ancak bakışlarım onunkilerle buluştuğunda kollarımda ürpertiler oluştu ve içimden bir ses bu kızın Gavril'in eşi olduğunu söyledi.

Yaklaştım, bir kılıç kalçama saplandı fakat kıza doğru ilerlerken acıyla savaştım.

"Merhaba, Kutsanmış." Gavril görüş alanıma girerek kızı görmemi engelledi. Adımlarım yavaşlarken ona dişlerimi gösterdim. "Ben de seni arıyordum."

"Beni buldun." Ellerimi iki yanımda havaya kaldırdım. İkisi de adamlarının kanıyla kaplıydı.

"Gel." Beni evcil bir hayvanmışım gibi eliyle ileri doğru ittiğinde dişlerimi kırılmasından korkacak kadar sıktım.

"Bir daha asla seninle gelmeyeceğim."

"Öyle mi?" Arkasına baktığında iki askeri yanına geldi, eşimin cansız bedenini tutuyorlardı. Onu izlerken göğsüm derinden ağrıyordu. Büyüm kontrol edilemez bir şekilde, öldürmek için öfkelenerek titriyordu.

"Ona dokunma," diye homurdandım ama bu sadece Gavril'in daha çok gülümsemesine neden oldu.

"Onu öldüreceğim, Kutsanmış. İçindeki bu savaşı kırana kadar eşine işkence edip onu öldüreceğim."

Gücüm içimde kabarıyordu, saldırmaya hazırdım. Onun ardında duran kıza bakarken bu duyguya tutundum. Gavril'in eşine.

Bakışları güçlüydü ama ruhunun derinliklerinde büyük bir yorgunluk vardı.

"Sen çok güzel bir şeysin." Başını yana eğen Gavril'e dönüp bakarken dişlerimi sıktım. "Evren'in seni kendisi için bu kadar çok istemesine şaşmamalı."

Etrafımızda hâlâ savaştan yüzlerce asker vardı. Metal şingirtileri, acı ve güç içinde homurdanan askerlerle bir yaratığın hayvani çığlıkları etrafımızda yankılanıyordu. Bakışlarım tekrar ona döndü.

"Ben senin istediğin bir şey değilim," diye alay ettim Gavril'e doğru bakarak. Bana doğru adım attığı sırada gözleri kısıldı.

Sanki önünde yemesi için sallanan bir et parçasıymışım gibi beni incelerken nefesim boğazımda düğümlendi. Savaş alanının ortasında bile beni bir hiç olarak görüyordu.

"Senin gücünü istiyorum, Kutsanmış." Bakışları vücudumdan ellerime indi ve yavaşça tekrar yukarı çıktı. "Artık tamamen geri döndüğünü görebiliyorum."

"Ondan da istediğin bu muydu?" Kıza doğru başımı salladığımda, Gavril'in dudaklarından bir hırıltı çıktı.

"Sakin ondan bahsetmeye cüret etme." Bakışları gücüyle parlıyordu. Bunu yapıp yapamayacağını merak ediyordum. Gavril arzuladığı güç için eşini öldürebilecek miydi, yoksa içinde hâlâ insanlıktan iz taşıyan bir parça kalmış mıydı? Kendi hastalıklı yöntemiyle yavaş yavaş ölüme sürüklediği kızı umursuyor muydu?

Ona döndüm. Gözyaşları yanaklarından süzülürken bile çenesini havaya kaldırmıştı. Güç gösterisinde çok kaybolmuş görünüyordu. Her bir parçam onu kurtarmak için acıyordu.

Ancak dudaklarından kanımı donduran iki kelime döküldü.

Öldür beni.

"Hediyemi aldın mı?" Gavril dudaklarını yaladığında hançerime sarılırken ellerim acıdı.

"Eğer katledilen annemi bir hediye olarak görüyorsanız, o za-

man evet.” Bakışları kara büyüümün kontrolsüzce aktığı ellerime kaydı.

“Dedikleri gibi, göze göz.”

Tepki verdiğimi, sözlerinin beni etkilediğini görmesine izin vermemeye çalıştım. “Kraliçe Kaida’nın tüm sıkı çalışmasını görmek için burada olamaması çok kötü.”

“Seni alaşağı edeceğim.” Kelimeler dudaklarından bir vaat gibi dökülürken göz ucuyla bir hareket fark ettiğimde sırtım dikleşti. “Seni alaşağı edeceğim, seni ölümün eşiğine getirmem gerekse bile umurumda değil. Sana vaat ettiğim her şeyi vermem için bana yalvarana kadar her parçanı yok edeceğim.”

Sorin, Gavril’e doğru hücum ettiğinde kılıcı Gavril’e doğru fırlatmaya hazırdı. Gavril onu gördü ve koyu kırmızı gücü ellerinden Sorin’e aktı.

Gavril beni izlerken Sorin yere düştü. Beni durduramadan ileri atılarak Gavril’in eşine doğru ilerledim.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve hançerimi muhafızlardan birinin kavalkemiğine sapladım. Vücudunun üzerinden tırmanarak Leda’ya doğru atıldığımda o da zayıf, kırılğan elleriyle bana sarıldı.

Diğer muhafızlar üzerime çullandı ama ben büyümlle bir patlama yaparak onları bir anlığına da olsa geri püskürttüm. “Seni kurtarabilirim,” dedim kıza ama başını hızla iki yana sallayarak ileri uzandı ve elimden hançeri aldı.

“Yaşamasına izin verme.” Bana baktığında elini tutmak için ileri uzandım ama çok hızlı hareket etti. Bıçağımı boynuna doğru kaydırды, koyu kırmızı kan açtığı kesikten hızla akarken bedeni yere düştü. Ardından hançerim elinden düştü.

“Hayır!” Gavril arkamdan kükrediğinde, gücümün bir başka patlamasını salarak hançerimi almak için çabaladım.

Gücümü çağırıp söyleneni yapması için emrederken ayağa kalktım. Benim komutuma ihtiyaç duymadan saldırmaya hazırdı. Vahşi bakışları benimkilerle buluştuğunda onu Gavril’in üzerine saldı.

Benim büyüümü bekliyordu, kendi büyüü elinden kayıp gitmişti. Eşi benden önce yerde ölürken bile gücünü koruyordu.

Her bir parçası bana doğru yöneltilmişti ama ben durmadım. Zayıfladığımı hissedene kadar gücümü içimden akıttım. Gücüm Gavril'in göğsüne çarptı ve iterek geriye doğru sendelemesine neden oldu.

Daha fazla adamı bana doğru koştı, prenslerine zarar vermemi engellemek için hem askerlerle hem de yaratıklarla savaştım ama metal ve etin çarpışması etrafımda çınlarken hiçbiri bana ulaşamadı.

Durmadım. Ona doğru adım atarken titreyen ellerimden büyümü akıtmaya devam ettim. Büyümün azaldığını, sınırına ulaştığını hissedebiliyordum ve onu tek başıma yenemeyeceğimden korkuyordum.

Ancak sonra birinin onun arkasına geçtiğini gördüm. Thalia kılıcını kaldırıp Gavril ona karşı koymaya cesaret edemedi kolu boynuna doladı.

Gavril'in kırmızı gücü tekrar ondan fışkırarak bana çarptı. Ciğerlerimdeki nefesi kesti ama Thalia tereddütsüzdü.

Bıçağı boynuna saplandı, kanı olağanüstü yoğun ve o kadar koyuydu ki derisinden akan kan, katranı andırıyordu. Kanamayı durdurmak için ellerini boynuna sararken gözleri irileşerek şokla doldu ama faydası yoktu.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde parmaklarından kan sızıyordu. Thalia onun etrafında dönüyorken kılıcı hâlâ elindeydi ve saldırıya hazırды.

"Gözlerimin içine bak, prens." Thalia onun çenesini sıkıca kavrayıp kendisine bakmaya zorladı. "Ona bak." Bakışları benimkilerle buluşana kadar başını çevirdi, bu pozisyonda boynundan daha fazla kan fışkırdı.

Gözleri dalgalanırken, hayatının son kırıntılarının da yavaşça rûkenişini izlerken ona baktım. Thalia ona yaklaştı, onu duyduğundan emin olmak için ağzını kulağına yaklaştırdı ama ben durduğum yerden net bir şekilde duyabiliyordum.

"Hayatının bizim ellerimizden alındığını bilerek öleceksin." Gavril'in başı sallanmaya başladı ama Thalia son kelime dudak-

larından dökülene kadar onu sıkıca yerinde tuttu. “Bir daha asla başkasından bir şey almayacaksın.”

Thalia onu tutmayı bıraktığında, Gavril yüzü toprağa çarparak zaten orada birikmekte olan kanıyla karışana kadar öne doğru düştü. Büyüsünün hissi, taşıdığı doğal olmayan aura son nefesiyle birlikte dağıldı. Derin bir nefes aldım.

Umutsuzca o noktada kalmak ve artık vücudundan tek bir hareket bile göremeyene kadar izlemek istedim ama gücüm beni ileri, Evren’e doğru çekti.

Onu aradım, Gavril’in korkak muhafızlarının onu bıraktığı yerde bulduğumda dizlerimin üzerine çökerek yanına gittim. Prensleri artık onları korumak için orada olmadığından Gavril’in ordusu olabildiğince hızlı bir şekilde bölgeden kaçıyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve gözlerimden yaşlar süzülürken titreyen ellerimi Evren’in vücudunda gezdirdim. Gavril ona zarar vermişti. Kemiklerini kırmıştı. Durumu bunun çok daha ötesindeydi ama ölmesine izin veremezdim.

Bedeli ne olursa olsun, onun var olmadığı bir dünyada yaşamak istemiyordum.

Ağzından ve alnından kan sızıyordu. Çökmüş göğsü, nefesimi benden çaldı. Kalbinin yattığını bildiğim noktaya elimi bastırdığımda parmaklarım titredi. Kanı parmaklarımı boyamıştı.

Boğazımı bir hıçkırık yırttığında, onu kurtarmama yardımcı olacak tek bir düşünce oluşturmaya çalışırken yüzümden akan gözyaşlarını hızla sildim.

Hançerimi, evimi bulana kadar her krallıkta yanımda taşıdığım babamın hançerini kaldırdım ve hızla bileğime saptırdım. Kan anında elimden aşağı aktığında bileğimi Evren’in ağzının üzerine sıkıca oturana kadar kaldırdım.

“Hadi,” diye yalvardım ona hiçbir şey olmayınca. Sesim titrerken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. “Lütfen, Evren.”

Thalia yanımda dizlerinin üzerine çöktü ve Sorin topallayarak

Evren'in diğerk tarafına geçerken inledi. İkisi de onu değerklendiren gözlerle bakıyorlardı. Sorin'in bakışlarının yenilgiyle kapanmasından nefret ediyordum.

"Hayır!" Hiçbir şey söylememiş olmasına rağmen homurdandım ve elimi Evren'in ağzına daha sert bastırdım. "Al benden, Evren." Diğerk elimi göğsüne bastırdım, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. Gücümün yavaşça içine işlemesine izin verdim.

Vücudunun her yerinde kıvrılıp büküldüğünü, bizimle kalması için yalvardığını hissedebiliyordum, dakikalar geçse bile vazgeçmedim.

Thalia elini omzuma atduğında bir an için beni uzaklaştırdığını düşündüm ama sonra alışılmadık bir güç dalgası hissettim. İçime aktı, azalmakta olan kendi gücümü güçlendirdi ve onu Evren'in cansız bedenine alması için zorladım.

"Lütfen." Gözyaşlarım çenemden aşağı damlarken, Sorin'in kendi elini benimkinin üzerine bastırmasını izledim. Alışılmadık bir güç şoku daha içimden geçip eşime ulaştı.

"Siktir." Muhafızlardan birinin sesini duydum ama başımı çevirmeye cesaret edemedim.

"Öldü mü?"

Ona kimin cevap verdiğini bilmiyordum ve umurumda da değildi. Cevap *hayırdı*. Evren benimleydi, onlar göremese de hâlâ savaşıyordu. Göğsünde nefes yoktu ama eş bağımın uyanması için yalvarırcasına beni sıkıca çekişinden bunu hissedebiliyordum.

Hâlâ benimle birlikteydi ve ölmeyecekti.

Buna izin vermeyi reddettim.

Bu hayata onsuz devam edemezdim. Bunu istemiyordum. Ona ihtiyacım vardı, halkının ona ihtiyacı vardı. Onun hayatta kalamayacağı düşüncesi beni dehşete düşürüyordu.

Bunu atlatmak zorundaydı.

"Jorah, nerede?" Başımı kaldırıp Sorin'e baktım. Ne tür güçlere sahip olduğunu bilmiyordum ama her şeyi kabul ederdim. Her şeyi yapardım.

Sorin'in bakışları titrerken ciddiyetle başını salladı.

Thalia'nın dudaklarından bir hıçkırık koptuğunda, içimden akan her şeye odaklanarak gözyaşlarımla dolu gözlerimi kapattım. Hepsini topladım, bireysel olarak olduğumuzdan daha fazla bir şeye dönüştürdüm ve bir dua ile Evren'e ittim.

Evren'i bu savaşta kaybetmek istemiyordum.

Hayatta kalmazsa her şey boşa gidecekti. Jorah'nın ölümü bir hiç uğruna olacaktı.

Dünyamızı değiştirecek olan oydu. Krallıklar kuracak ve insanları iyileştirecek olan oydu.

Yıldızların kırık bir dünyaya vaat ettiği oydu ve o yıldızlar bana aitti.

Tenimin yandığını, beni yaralayan yıldız işaretlerinin komutam altında canlandığını hissedebiliyordum. Bunun her zerresini Evren'e aktardım. Verecek hiçbir şeyim kalmadığını hissedene kadar, bedenim titreyene ve ruhum zayıflayana kadar durmadım.

Ancak o zaman elimi kaldırdım.

Fakat hiçbir şey olmadığı için nefes alamıyordum. Alımdaki bedeni cansızdı. Büyümüz yeterli olmamıştı. Yeterli değildi. Diğer bileğimi ağzına daha sert bastırırken boğazımdan bir çığlık koptu. Parmaklarımı saçlarıma sokup tellerini çektim.

Evren'in göğsü derin bir nefesle yükseldiğinde, kanımı daha güçlü bir şekilde çekti. Eli bileğimin üzerine inip kanımdan üç uzun nefes çekerken bileğimi ağzına götürdü.

Sonra kara gözleri açıldı ve beni anında buldular.

O benim eşimdi.

Ölüm Tanrısı'yla yüzleşirken bile boyun eğmezdik.

EVREN

Adara'nın dudakları dudaklarımın üzerinde gezindiğinde baş-
ka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Ne göğsümün derinliklerindeki
ağrı ne de aldığım her nefeste başımın zonklaması...

Önümde duruyor, ellerimi yüzüne bastırırken titriyordu.

"Prenses." Adı dudaklarımdan bir yakarış gibi döküldü, ardın-
dan aldığım derin nefes ciğerlerimi yaktı.

"Buradayım." Titreyen ellerini yüzümde gezdirdi, beni inceler-
ken saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı.

Başım dönüyordu, net düşünemiyordum ama onun dokunu-
şunu her şeyin ötesinde biliyordum.

Yerden yukarı doğru kendimi ittiğimde vücudumun her parça-
sı acıyla itiraz etti ama durmadım. Etrafımdaki dünya değişirken,
savaş alanı boyunca katledilmiş cesetleri gördüğümde nerede ol-
duğumu hatırladım.

Hançerimi almak için çabaladım ve Adara'yı kendime çektim.

"Her şey bitti." Başını salladığında gözlerindeki gerçeği göre-
biliyordum. Tekrar, "Bitti," diye mırıldandığında önümdeki man-
zaraya baktım.

Yerde çok fazla asker vardı, babamın ordusundakilerin arasına
karışmış çok fazla krallığının askeri vardı. Krallığımızı ve halkımızı
korumak için hayatlarının her zettesini bu savaşa adanmışlardı, bu ve
bundan sonraki hayatımda sonsuza dek onlara borçlu kalacaktım.

Tamamen ayağa kalktığımda hareket ederken hafifçe sendele-
dim ama Adara beni sıkıca tuttu.

“Gavril nerede?” Adı dilimde zehir gibi bir tat bırakıyordu, sanki hâlâ onun acımasızlığının tadını içimde hissedebiliyordum.

“Öldü.” Thalia yanıma gelip başıyla onu onayladı.

Dönüp baktığımda, boynundaki yaradan kan sızmakta olan kardeşim orada yatıyordu. Gözleri açıktı ve geleceğinin hiçliğine bakıyordu. Ona bakarken göğsüm sıkıştı.

O benim düşmanımdı ama aynı zamanda kardeşim de olmuştu. Uzun bir süre onu böyle sevmiştim. Onu bu şekilde gördüğüm için göğsümde hâlâ o sevginin, acının hayaleti vardı.

Ölümünden dolayı suçluluk hissetmiyordum. Eşime, arkadaşlarıma ve halkıma yaptığı onca şeyden sonra hissedemezdim.

Büyüklikle, sevgiyle dolu bir hayat yaşayabilirdi ama bunun yerine gücü seçmişti. Bu şehvet, kendisine ait olmayan her şeyi arzulamak, onun nihai ölümü olmuştu.

“Babam?” Sorin bize ulaştığında başımı kaldırdım ve onu kaplayan kandan nefret ettim.

“Ondan hiçbir iz yok.” Sorin başını salladı. “Son askerleri geri çekilirken kralı bir kez bile görmedik.”

Başımı salladım ve Adara’ya daha sıkı sarıldım. “O her zaman bir korkaktı.”

“Onu takip edelim mi?” Sorin elini hançerine dayayarak konuştuğunda, ondan istediğim bu olsaydı gözü kapalı bunu yapacağını biliyordum. Gözlerini kaplayan ve yüzünü delik deşik eden yorgunluğa rağmen, krallığımız adına ne emredersem yapardı.

“Hayır.” Başımı salladım ve etrafımıza bakındım. “Sanırım bugün için yeterince ölüm oldu.”

Hâlâ savaş alanında duran adamlarım hayatta kalanları aramak için etrafı kolaçan ediyordu, ben de aynısını yapmaya başladığımda elimi Adara’nın elinden çektim.

“Evren,” dedi Adara adımı söyleyerek. Ona döndüğümde bakışlarım zarar görüp görmediğini kontrol etmek için her santimini taradı. Dudakları titriyordu, gözlerindeki o ifadeden nefret ettim. “Jorah.”

Arkadaşımı aramak için bakışlarımı ondan çektim ama bakış-

larım Sorin'inkilerle buluştuğunda Adara daha söyleyemeden gerçeği anladım.

“Savaştan sağ çıkamadı.”

Adara'nın yüzünden gözyaşları süzülürken, duygular boğazımı tıkayınca güçlükle yutkundum. Jorah kendimi bildim bileli arkadaşım, kardeşim olmuştu ve onu kaybetmenin yasını, kanımı paylaşan birini kaybetmekten daha fazla tutacaktım.

“Nerede o?” Suçluluk duygusu hâlâ ağrıyan göğsümü tırmalıyordu. Onu koruyabilmeliydim. Gavril'e karşı daha güçlü savaşmalıydım, böylece hiçbirine dokunamayacaktı.

Ancak benim başarısızlığım arkadaşımın hayatına mal olmuştu.

“Cesedini saraya götürüyoruz.” Sorin bana doğru başını salladığında, arkadaşımın da muhtemelen içinde aynı suçluluk duygusuyla savaştığını biliyordum.

Başımı salladım ve Adara'ya uzandım. Dudaklarımı alnına basurup parmaklarımı beline doladım. Onu parmaklarımın altında hissedebiliyordum, kendime onun güvende olduğunu hatırlattım.

“Bir kahraman olarak, öteki dünyaya geçiş törenini yaşayacak.” Sertçe yutkundum ve etrafıma bakındım. “Hepsi öyle olacak.”

ADARA

Banyodan çıkıp havluyu vücuduma sardım. Küvette çok uzun süre kalmıştım, su zamanla soğuyana kadar durmuştum. Fakat günün ağırlığı üzerimdeydi ve bunun Evren'e daha da ağır geldiğini biliyordum.

Savaş alanında uyandığından beri yorulmadan çalışıyordu. Dinlenmeye ihtiyacı olması önemli değildi. Krallığımızdaki herkesi görene kadar bunu reddetmişti.

Tüm bunlar olurken onun yanında kalmaya çalışmıştım ama sonunda bacaklarım titremeye başladığında yorgunluğa teslim olmuştum. Evren, Sorin'e işini bitirene kadar beni odamıza geri götürmesini emretmişti ve ben itiraz bile edememiştim.

Ancak şimdi, hâlâ onun yanında olmayı diliyordum.

Kendi başım omuzlarımın üzerinde ağırlaşırken bile.

Askerlerin, kasaba halkının ve Jorah'nın ölümü hepimizin içini parçalamıştı. Bu duygudan kurtulabileceğimden emin değildim.

Banyonun kapısını açtığımda yatakta oturan Evren'i görünce kısa bir süre durdum. Beni dikkatle izledi, bakışları delici ve değerlendirciydi. Giydiğim havlu beni ondan saklamak için çok az şey yapıyordu.

Gözlerinde çok ağır bir yük vardı, bugün olan her şeyin ağırlığı üzerine çökmüştü. Bunu hafifletmek istedim.

Ona doğru adım atarken elimi havluma sımsıkı sardığımda bakışları çıplak kalçalarımaya kaydı.

"Bitkin görünüyorsun." Önünde durdum ve yüzüne dokundum.

“Öyleyim.” Gözlerini kapatırken başını sallayarak elime doğru başını eğdi.

“Biraz dinlenmelisin.”

“Hâlâ yapacak çok şey var.” Başını çevirip dudaklarını avucumun içine bastırdı. “Sadece seni kontrol etmek istedim. Uyuyorsundur diye düşünmüştüm.”

“Yeterince şey yaptın.”

Başını kaldırıp gözlerini açtı ve bana öyle bir yoğunlukla baktı ki kemiklerimin eriyip yok olduğunu hissettim.

“Bugün pek çok adamım öldü.” Sesi sert ve suçluluk doluydu. Bu beni öldürüyordu. “Arkadaşım, bugün *öldü*.”

“Bu krallık için, bir ömür boyu onlar için savaşan prensleri için savaşmak üzere hayatlarından vazgeçtiler. Jorah inandığı şey uğruna savaşmak için yüz kere canını verirdi.”

Öne doğru eğildi ve elleri kalçalarımaya yerleşirken alnını karnıma bastırdı. Titreyerek nefes alıp kokumu içine çektiğinde bednim onun dokunuşuyla gerildi. Parmaklarımı saçlarının arasına soktum, kafatası boyunca ilerlerken başına masaj yaptım.

Hâlâ deri kıyafetlerini giyyordu, vücudu kir, is ve Tanrı bilir daha nelerle kaplıydı ama umurumda değildi.

“Benimle kal,” diye fısıldadım.

Bana cevap vermeyince saç tellerini çekiştirdim ve onu bana bakmaya zorladım.

Karanlık bakışları neredeyse siyahtı. Onu arzulamaktan karnıma ağrılar girmesine neden oluyordu.

“Kal.” Aramızdaki boşluğu kapatıp dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Beni nazikçe, sabırla öptü ama şu anda daha fazla vakit kaybedemezdim. Vücudumun her parçası ona duyduğum ihtiyaçla, onun iyi olduğunu ve onu benden alabilecek hiçbir şeyin olmadığını kendime hatırlatma ihtiyacıyla titriyordu.

Alt dudağını ağzıma alıp inlemeden önce dilini kendi dilimle kovaladım.

Elleriyle kalçalarımı sıkarak havlunun içine soktu. O beni dur-

duramadan havluyu göğsümden çektim. Havlu önce kalçalarıma düştü, ardından ellerinin etrafında toplandı. Bacağımı kaldırıp ona binmeden önce ellerimi omuzlarına bastırdım.

“Prenses,” diye inledi altımda kayarken. Bu hareket dudaklarımdan bir iniltinin dökülmesine neden olduğunda içimde şehvetin biriktiğini hissettim. “İnsanların bana ihtiyacı var.”

“Sana ihtiyacım var,” dedim bencilce. Bu odadan çıkıp gitmesine asla izin veremezdim. Ta ki ben bedenimi kullanarak kaderin onu layık olduğu için seçtiğini ona hatırlatana kadar.

Halkına, krallığına ve benim sevgime layıktı.

Bunu hepimize defalarca kanıtlamıştı.

“Lütfen,” diye fısıldadım dudaklarımı dudaklarına bastırırken. Ona düşünecek zaman bırakmadan hızla öptüm. Elleri kalçalarımdan sırtıma doğru hareket etti. Beni sıkıca kavrayıp büyüyen ereksiyonuna doğru çektiğinde bu baskı karşısında inledim.

Parmaklarımı derisini tutan tokalara doğru iterken kendimi onun uzunluğuna yasladım. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde beceriksizce çözerken, sonunda göğsünden çıkardığımda öne doğru eğildi ve meme ucumu ağzına aldı.

“Ah, Tanrım.” Başımı geriye attığımda beni dili ve dişleriyle ödüllendirdi.

Ona karşı daha sert hareket ettim, parmaklarımla sırtını pençeleyerek gömleğini omuzlarından yukarı çektim. Başının üzerinden çekmeme yardım edecek kadar uzun bir süre benden uzaklaştı, sonra da memelerimin üstünde çalışmaya devam etti.

Parmaklarımı açıkta kalan teninin her santiminde gezdirip, her parçasının tamamen sağlam olduğundan emin oldum.

O savaş alanında içinde tek bir yaşam kıvılcımı olmadan yatığı an zihnimde canlandı. Ona sarılıp parmaklarımı omzuna sapladım.

“Evren,” diye inlediğimde sonunda göğüslerimi okşamayı bıraktı. Ağzını benden çektiğinde onun karanlık bakışlarıyla karşılaştım. “Lütfen, hatırlat bana. Bana, *biz* olduğumuzu hatırlat.”

Beni üzerinden kaldırmadan önce kelimeler ağzımdan ancak

çıkmişti. Sırtım yatağa çarptığında Evren önümde durdu, sanki bir ömür boyu beni beklemiş gibi bana bakıyordu. Öyle olduğunu biliyordum.

Pantolonunu kalçalarından aşağı çektiğinde aleti serbest kaldı. O kadar sertti, benim için o kadar hazırды ki ona bakarken titredim.

“O kadar mükemmelsin ki...” Elini aletinin etrafına sandı ve önündeki bedenime bakarken tenini yukarı aşağı hareket ettirdi. “Buraya gel.”

Dizlerimin üzerine kalktım ve göğsüm onunkine değene kadar yatağın kenarına doğru ilerledim. Hâlâ aletini okşuyordu. Aletinin başını çıplak karnıma bastırırken eli saçlarıma dolanmıştı.

Beni kendine çekerek ağzını ağzıma bastırdı ve beni o kadar sert, o kadar çaresizce öptü ki, sadece bu yüzden bile boşalacaktım gibi hissettim. “Seni seviyorum, prenses,” diye mırıldandı ağzıma karşı.

“Ben de seni seviyorum,” diye mırıldandım ve kollarımı omuzlarına doladım.

Saçlarımdaki eli aşağıya indi, arkamdan kavrayıp başım yastığa değene kadar beni yatakta daha yükseğe kaldırdı. Üzerimden aşağı inip vücutlarımız arasında sadece birkaç santim bıraktı. Vücudunun benimkiyle buluştuğu yeri izlerken aletinin başını ıslaklığını da aşağı yukarı gezdirdi.

İçime girmesi için çaresizce sırtımı yataktan kaldırdığımda hiç vakit kaybetmedi. İçime girmeden önce kendini ıslaklığım ile kapladı. Beni çok lezzetli bir şekilde esnetirken gözlerimi kapattım.

“Tanrım, daha önce hiç böyle bir şeye ihtiyacım olmamıştı.” Kendini tekrar içeri itmeden önce neredeyse sonuna kadar geri çekti. Kalçalarını kaydırды ve kadınlığıma doğru bastırdı. Her parçamla onun için, onun dokunuşu için ölüyormuşum gibi hissettiğimde nefes nefese kaldım. “Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim.”

Düşecekmişim gibi hissederken omuzlarına yapıştım ve bacaklarımı beline doladım. “Daha fazla.”

Nefes alışverişi hızlandı ve beni kavrayışını değiştirirken inledi. Bileklerimi başımın üzerinde sabitlediğinde beni o kadar büyük bir güçle becermeye başladı ki krallıktaki herkesin bizi duyabileceğinden endişelendim.

Ama umursayacak durumda değildim.

Kalçalarımı yuvarladım, onun itişlerine kendi ritmimle uydum ve onun adını haykırdım.

Serbest kalmaya çok yakındım. Vücudumda hızla ilerlerken onu kontrol edemiyordum. Her parçam onu istiyordu, bedenim, büyüm, ruhum...

Onu ve dokunuşunun her anını arzulayıp, çaresizlikle bana hissettirdiği hazzın peşine düştüm.

“Sen benimsin,” diye hırladı. Sözleri bir uyuşturucu gibiydi, ona ne kadar ait olduğumu hatırlatıyordu. Onunla yaşayacağım bu hayat için her şeyden vazgeçebileceğimi hatırlatıyordu. Beni yanında götürdüğü sürece her türlü acıyı tekrar yaşayabilirdim.

“Seninim,” diye inledim. O benimdi, ben de onun. Bunun gerçek olmadığı bir dünyayı asla bilmek istemiyordum.

“Benimle gel,” diye kükreyip, kendini kabaca içime ittiğinde klistorisime sürdü. Zevk içimden geçerken onun adını haykırdım.

İçimdeki son vuruşunda boşaldığını hissettim. Vücudumda zevk dalgaları dolaşırken, titreyip sarsıldığımı hissedene kadar her zerresini içimden çıkardı, vücudum o kadar hassastı ki kırılacmışım gibi hissettim.

Ancak o zaman Evren ağırlığını bana verdi. Kalçalarımın arasına yerleşerek başını göğsüme yasladı. Nefesimi tutmaya çalışırken parmaklarımı nazıkçe saçlarında gezdirdim.

Vücudum gevşeyene ve onun da üzerimde aynı şeyi yaptığını hissedene kadar uzun bir süre öylece kaldık. Nefes alışverişi yavaşça düzene girdi. Hâlâ yüzleşmemiz gereken çok şey olduğunu bilmeme rağmen, her parçam bununla birlikte yüzleşeceğimizi bilerek teselli buldu.

Ne olursa olsun, Evren benim evimdi ve onu korumak için elimden gelen her şeyi yapardım, tıpkı onun da yapacağını bildiğim gibi.

Gözlerim kapandığında fısıltıyla söylediği sözler bir dua gibi üzerime döküldüğünde neredeyse uykuya dalmıştım.

“Yıldızlar seni seçti, Adara Achlys. *O her zaman sendin.*”

SON

EVREN

Adara'ya dönmekten başka hiçbir şey istemesem de gözlerimi anneme diktim. Ona olan ihtiyacım savaştan sonra daha da artmıştı, asla gözümün önünden ayırmak istemiyordum.

“Sanırım ikimiz de zamanın geldiğini biliyoruz.” Annem sanki yorgunluğunu atmaya çalışıyormuş gibi elini yavaşça yüzünde gezdirdi. Alnındaki kırışıklıklar daha da belirginleşmiş, gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. “Bu krallığın insanları seni seviyor. Sana güveniyorlar ve sana ihtiyaçları var.”

Sözlerini dinlerken göğsüm ağrıyordu. “Onların sana da ihtiyacı var.”

Başını ciddiyetle salladı ama yüzüme bakarken bakışları yumuşadı.

“Ben hâlâ onların yanında olacağım ama onların hükümdarı olarak senin arkanda duracağım. Sen ve Adara'nın.”

Sevdiği bu krallığı yönetmek için bana olan inancı yüzünden göğsümde kabaran gurura engel olamıyordum. Bir adım atıp bunu benim önüme koymaya istekliydi.

“Senin sayende güvendeyiz,” derken sertçe yutkundu. “Bu senin fedakârlığın sayesinde oldu ve bu krallıkta bunun farkında olmayan, sana saygı duymayan tek bir kişi bile yok.”

Kelimeler boğazımda kalırken başımı salladım.

“Eğer babandan bir haber gelirse, halkımızı korumaya devam edecek olan kişi sensin.”

Babamla ilgili çok az şey konuşuluyordu. *Citlali*'ye geri döndüğünü varsayıyordum ama her şey çok sessizdi ve bu beni huzursuz ediyordu.

Onunla ilgili fısıltı bile olmamasına rağmen, rüyalarım hem nefret ettiğim hem de bir şekilde anısını özlediğim adamla doluydu. O benim düşmanım olmuştu ama bir zamanlar babamdan başka bir şey değildi.

Rüyalarımдан kimseye bahsetmemiştim. Adara'ya bile. Gözlerindeki korku yeni yeni dağılmaya başlamışken ona bu yükü yükleyemezdim.

Eski ülkede, Kral Drystan'ın yönetimi altındaki topraklarda ve ötesinde huzursuzluk olduğuna dair söylentiler duymuştuk. Bilinmezlik acı vericiydi.

Onu her türlü tehlike ve endişeden uzak tutmak istiyordum ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu asla tamamen koruyamayacağımı da biliyordum.

Kendini koruyabilecek kapasitede olduğunu defalarca kanıtlamış olsa da bunu yapmak zorunda kaldığını hatırladıkça suçluluk duygusu içimi kemiriyordu.

“Bir şeye karar vermeden önce Adara ile konuşmak istiyorum.”

“Elbette.” Ben ayağa kalkarken annem başını iki yana salladı. “Gerçi bu gece, o gece olmayabilir. Adara ve Thalia'nın bugün *Antik bağ Evi*'ne gitme planları hakkında konuştuklarını duydum.”

Bu düşünce göğsümü ağrıttı. Savaştan beri... Jorah'yı kaybettiğimizden beri Thalia'nın güldüğünü duymak şöyle dursun, tebesüm ettiğini bile görmemişim.

“Gitsem iyi olacak o zaman. Bu ikisinin neye bulaştığını kim bilebilir?”

Kapıyı itip onlara doğru ilerlemeden önce annem içtenlikle gülümsedi.

İkisi de kapının yanında durmuş, ben onlara doğru yürürken fısıldaşıyorlardı. Sorin yanlarındaydı, bakışları Thalia'dan neredey-

se hiç ayrılmıyordu. Onlara yaklaşırken sadece bir an için bana baktı, sonra gözleri tekrar ona döndü.

“Kraliçe bana ikinizin bu gece bir belanın peşinde olabileceğini söyledi.”

Adara’nın bakışları bana doğru kaydı, yüzünde zaten var olan gülümseme gözlerinin kenarları kırışınca kadar genişledi. “İşte buradasın.”

Bana doğru hareket ettiğinde vücudu göğsüme değer değmez kollarımı ona doladım. Ağzı benimkine yaklaşana kadar parmak uçlarına bastı. Onu kendime daha sıkı sararken sarhoş edici kokusunu içime çektim.

“Şimdiden içmeye mi başladın?” Sözlerim sadece onun duyması için fısıldanmıştı.

“Gelmen çok uzun sürdü ve Thalia gelmekten vazgeçmeye çalışıyordu.”

Başımı kaldırdım ve duvara yaslanmış olan arkadaşşıma baktım. Bakışları ayaklarında, hâlâ onu izliyor olmasına rağmen Sorin’e bir kez bile baktığını görmemiştim.

“Yani onu şarapla mı kandırdın?”

“Aynen öyle.” Adara sırtıttığında nefesim boğazımda düğümlendi. “Bazen sadece unutmak gerekir.”

“Tamam.” Arkadaşıım için duyduğum endişe içimde kıpırdanırken bile başımı salladım. “Gidip unutmasına yardım edelim.”

Dudaklarımı onunkilere bastırduğımda, herkesi unutup onu omzuma alıp yatak odamıza geri götürmek istememe neden olan o küçük iniltiyi çıkardı.

Fakat bu önemliydi. Adara, Thalia için çok endişeleniyordu, hepimiz endişeleniyorduk ve onun gözlerindeki o boş, görmeyen bakışı görmekten nefret ediyordum.

Adara yavaşça benden uzaklaşıp Thalia’ya doğru ilerledi. Elini onun eline sarmadan önce gitmesine izin verdim. Thalia zoraki bir gülümseme takınmıştı ama Adara bunun onu durdurmasına izin vermedi. Hiçbir şeyin onu durdurmasına izin vermezdi.

Onlar kapıdan çıkarken Sorin sessiz bir şekilde peşlerinden gitti. Ona yetişip yanında yürüdüm.

“Bugün seninle konuştu mu?” Thalia beni duymasın diye sessizce sordum.

Başını sallayıp onun önümüzde yürümesini izlerken kaşlarını çattı. “Daha fazlasını yapmalıymışım gibi hissediyorum. Herhangi bir şey yapmalıyım.”

“Arkadaşımız öldü, Sorin. Onun arkadaşı *öldü*.” Onun ölümünden duyduğum suçluluk duygusu üzerime çökerken zorla yutkundum. “Sadece zamana ihtiyacı var.”

“Evet.” Gözlerindeki şüpheyi görebilmeme rağmen başını salladı.

Sorin, Thalia’ya âşıktı. Kendimi bildim bileli öyleydi ama Jorah da öyleydi.

Saklamaya çalışsa da Thalia’dan yayılan öfke dışında, aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sokaklar koşuşturan insanlarla doluydu ve biz bara doğru ilerlerken Adara ona yaklaşan herkese el sallayıp sarılıyordu.

Annem krallığının bana duyduğu saygıdan bahsetmişti ama hepsi ona bakıyordu.

“*Antik Bağ Evi*’ne gelin.” Bakışları bir anlığına benimkine kaymadan önce kendisine yaklaşan yaşlı bir kadının elini tuttu. “İçkiler prensten.”

Kadının gözleri parlarken bile kıkırdadım.

Antik Bağ Evi’ne vardığımızda kahkaha ve müzik sesleri havayı dolduruyordu. Adara bizi köşedeki bir masaya götürdüğünde, onun sandalyesini çekip kendiminkini de ona yaklaştırdım.

Thalia, barmene seslenip hepimize birer içki ısmarlarken elimi Adara’nın kalçasında gezdirdim. Sorin onun yanına, olabildiğince yakınına oturmuştu ama Thalia hâlâ ona bakmamıştı.

Adara arkadaşını izlerken kaşları çatıldı.

Elimi ensesine koyup onu kendime çektim.

“Bu gece olağanüstü görünüyorsun. Eve dönmememiz gereğine emin misin?” Burnumu yanağında gezdirirken kokusunu içime çektim.

Bana bakarken güldü. Elini göğsüme bastırıp, parmaklarını kumaşa gömerek sözlerine ihanet etmesini sevdim.

“Hayır. Bu gece arkadaşlarımızın dikkatini dağıtmak için buradayız.”

“İyi,” diye homurdandığımda yüksek sesle kahkaha attı.

“Hadi, Thalia.” Elini uzattığında Adara’yı bırakmak zorunda kaldım. “Hadi, dansa gidelim.”

Thalia’nın bakışlarında bir tereddüt vardı. Onu reddedeceğini düşünmeme rağmen ayağa kalktı ve Adara’yı yıpranmış ahşap zeminde takip etti.

Sorin onların hareketlerini takip ettiğinde ben de aynısını yaptım.

Adara, Thalia’nın söylediği bir şeye gülerek başını geriye attı, ardından Thalia’nın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Barmen içkilerimizi masamıza koyarken Sorin içini çekti.

“Teşekkür ederim.”

İşine geri dönmeden önce bir kez başını salladı.

Sorin birasını alıp bardağı tek seferde devirdiğinde irkildim.

Adara’ya baktığımda hissettiğim tek şey mutluluktı. İçim huzurla doldu ve beni rahatsız etmek isteyen tüm kâbusları silip süpürdü.

Yine de kâbuslar *hâlâ* oradaydı.

Eğer bir şeyleri değiştirebilseydim, Jorah’nın ölmesini engelleyebilseydim, Thalia’nın gözlerindeki hayaletleri ve Sorin’in gözlerindeki kederi yok edebilseydim, yapardım.

Onlara yük olan her anı ortadan kaldırmak ve acıyı kendi acım olarak kabul etmek isterdim ama yapamadım.

“Hadi gel.” Adara ve Thalia’nın dans ettiği yere doğru başımı salladım ama Sorin başını iki yana salladı. “Ben eşimle dans edeceğim ve Thalia orada tek başına duracak.”

Beni takip etmesini beklemeden ayağa kalktım.

Yaklaştığımda, Adara’nın bakışları benimkilerle buluştu ve kalçaları müzik eşliğinde sallanırken sırıttı.

“Bu dansı bana lütfeder misiniz, hanımefendi?”

“Bilmiyorum.” Adara başını usulca salladı. “Kocam buralarda bir yerde ve biraz sinirli biri.”

“Öyle mi?” Elimi uzattım ve onu kendime doğru çekmeden önce elini yakaladım. Thalia bize gözlerini devirirken usulca gü-lümsedi. Sorin’in bir adım öne çıkıp kolunu onun sırtına doladı-ğını gördüm. “Gölgelerin arasında kendimize biraz mahremiyet bulalım mı? Kocanızla ilgili efsaneler duydum.”

“Efsaneler mi? Gerçekten mi?” Kaşlarını havaya kaldırdı. “Za-ren olağanüstü büyük bir egosu var. Lütfen bunu söylediğini duy-masına izin verme.”

Parmaklarım sırtına gömüldü, yüzümü boynuna gömerken onu kendime daha sıkı çektim. Dişlerimi oradaki hassas teninin üzerinde gezdirdiğimde uyarıma gülerken inledi.

“Ama onu seviyor gibisin.”

“Seviyorum.” Başını salladı. Dans ederken dilimle boynunun tadına baktım. “Ne yazık ki, o tam da eşimin olması gerektiği gibi biri. Kibirli, yakışıklı ve pislik.”

“Pislik olmamı seviyorsun.” Kalçalarımı onunkilere bastırdı-ğında, ağzından çıkan küçük nefes, onu bu bardan çekip çıkar-mak ve ona ne kadar *pislik* olabileceğimi göstermek istememe ne-den oldu.

“Evet, öyle.” Başını salladı. “Seninle ilgili her şeyi seviyorum.”

“Ve ben de seni.” Elimi başının arkasına götürüp onu bana bakmaya zorlarken saçlarını avuçlarımla arasına aldım.

Ancak gözleri benim yerime arkadaşlarımıza kaydı. Bakışlarını takip ettiğimde, Sorin’in Thalia’yı sıkıca kendisine doğru tutuşunu izledim. Thalia ona bakarken parmakları boynuna dolanmıştı. Ol-mamam gereken bir şeye müdahale ediyormuşum gibi hissettim. İkisinin de umutsuzca istediği bir şeydi bu, her ne kadar harekete geçemeyecek kadar korkmuş olsalar da.

“Sence iyi olacaklar mı?” Adara bana dönüp baktığında sordu. “Thalia’nın iyi olmasına ihtiyacım var.”

“Olacak.” Başımı salladım. “Bundan emin olacağız.”

“Bazen bu kadar mutlu hissettiğim için kendimi suçlu hissed-

yorum.” Parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi, dokunuşunun verdiği hisle inledim. “Sana sahip olduğum için.”

“Suçlu hissetmeni gerektirecek bir şey yok,” dediğinde başımı salladım. “Ama bu duyguyu anlıyorum. Seni hak etmiyorum.”

“Size kocamın bu dünya için fazla iyi olduğunu da söylemiş miydiniz?” Başım yana eğdiğinde, onunla geçirdiğim bu andan daha büyük bir mutluluğu nasıl bulabileceğimi hayal bile edemiyordum.

“Ve seni hangi dünyaya gidersen git bulacağımı?” Kıkırdadım. “Tanrım, umarım yaparsın.”

Thalia’nın kahkahası ikimizi de hazırlıksız yakaladı. Sorin dans ederek onu döndürürken arkadaşlarımıza baktık.

Ona sımsıkı tutunurken gülümsedi ve ben de başka bir adamın, yıldızlar tarafından kutsanmış bir kadının içinde kendini kaybedişini izledim.

SORIN VE THALIA'NIN HİKÂYESİNE
HAZIR MISINIZ?

ÇOK YAKINDA SİZLERLE...